

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

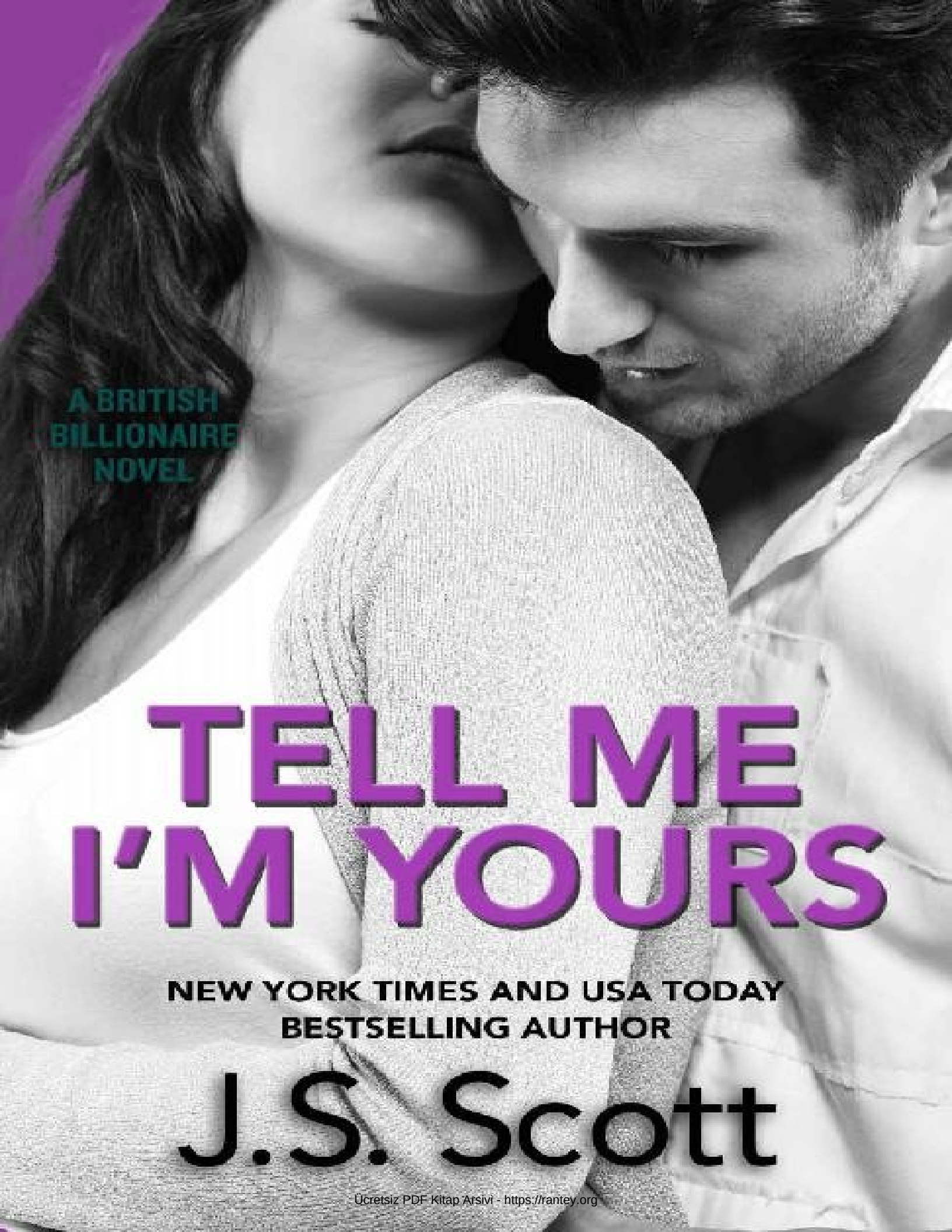
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BRITISH
BILLIONAIRE
NOVEL

TELL ME I'M YOURS

NEW YORK TIMES AND USA TODAY
BESTSELLING AUTHOR

J.S. Scott

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BANA SENİN OLDUĞUMU
SÖYLE.

BİR İNGİLİZ MİLYARDER ROMANI

İkinci Kitap

J. S. SCOTT

Bana senin olduğumu söyle

Telif Hakkı © 2021 J. S. Scott

Tüm hakları saklıdır. Bu belgenin hiçbir bölümü önceden yazılı izin alınmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya iletilemez.

ISBN: 9798570973060 (Print)

ISBN: 9781951102425 (E-Kitap)

İÇİNDEKİLER

Önsöz: [Kylie](#)

Bölüm 1: [Kylie](#)

Bölüm 2: [Dylan](#)

Bölüm 3: [Kylie](#)

Bölüm 4: [Dylan](#)

Bölüm 5: [Kylie](#)

Bölüm 6: [Kylie](#)

Bölüm 7: [Dylan](#)

Bölüm 8: [Kylie](#)

Bölüm 9: [Dylan](#)

Bölüm 10: [Kylie](#)

Bölüm 11: [Dylan](#)

Bölüm 12: [Kylie](#)

Bölüm 13: [Dylan](#)

Bölüm 14: [Kylie](#)

Bölüm 15: [Dylan](#)

Bölüm 16: [Kylie](#)

Bölüm 17: [Dylan](#)

Bölüm 18: [Kylie](#)

Bölüm 19: [Kylie](#)

Bölüm 20: [Dylan](#)

Bölüm 21: [Kylie](#)

Bölüm 22: [Dylan](#)

Bölüm 23: [Kylie](#)

Bölüm 24: [Dylan](#)

25. Bölüm: [Kylie](#)

26. Bölüm: [Dylan](#)

27. Bölüm: [Kylie](#)

Bölüm 28: [Dylan](#)

Bölüm 29: [Kylie](#)

Bölüm 30: [Kylie](#)

Bölüm 31: [Dylan](#)

32. Bölüm: [Kylie](#)

Bölüm 33: [Dylan](#)

34. Bölüm: [Kylie](#)

Bölüm 35: [Macy](#) .

Sonsöz: [Kylie](#)

PROLOGUE

(Bana Benim Olduğunu Söyle, 1. Kitap'ta bu bölümü kaçırdıysanız diye)

Kylie

"**W** Sen kimsin ve neden buradasın? Boş ver. Sadece git ve kapımı yumruklamayı kes."

Dylan Lancaster sonunda açmaya karar verdiğinden beri kapıya vurmak için kullandığım yumruğumu indirdim.

İki dakika **boyunca** kapı zilini çaldım ve sonra Dylan nihayet kafasını dışarı çıkarmadan önce birkaç dakika daha kapıya vurdu.

Gitmek üzere değildim. En azından yakın gelecekte.

Yanımdan geçip Beverly Hills'teki malikânenin fuayesine daldım, yanımda tekerlekli bir bavul vardı ve minyatür beagle'ım Jake vücuduma sarılmıştı.

Yüzümü ona dönerken derin bir nefes aldım. "Dylan Lancaster olup olmadığını sormama gerek yok. Damian'a çok benziyorsun. Yine de kardeşinin çok daha sağlıklı görüldüğünü söylemeliyim."

Dylan'a baktım, kan çanağı gözlerini, bakımsız kıyafetlerini ve genel halsizliğini değerlendirdim.

Gözleri Damian'ınkilerle aynı renkteydi ama Dylan'ınkilerde o güzelim irislerde tek bir yaşam kıvılcımı bile yok gibiydi. Ne yazık, çünkü Damian'ın gözlerinin her zaman en iyi özelliklerinden biri olduğunu düşünmüşümdür.

Dylan kapıyı çarptı. "Sana tekrar soracağım. Sen kimsin lan? Damian'ın daha sağlıklı görüldüğünü söyleyerek ne demek istiyorsun?"

Sırıttım çünkü sinirlerime dokunduğumu biliyordum. Belli ki Dylan kendisinden büyük tek yumurta ikiziyle kıyaslanmaktan hoşlanmıyordu.

Jake kollarımda kıvranıyordu, ben de minyatür beagle'ı yere bıraktım. İyi bir tuvalet eğitimi almıştı ve çiğneyici değildi. "Anti-ikiz gibi görünüyorsun demek istiyorum. Gözlerin kan çanağı, çok zayıfsın, muhtemelen yemek yerine içmeyi tercih ettiğin için ve genel giyim tarzın korkunç. Saçını kestirmen ve muhtemelen bir duş alman gerektiğinden bahsetmiyorum bile çünkü kokunu ta buradan alabiliyorum."

Tamam, gerçekten kokusunu alamıyordum ama temizlik meselesini bir kenara bırakmayı tercih ederdim. Kokan bir erkekten daha kötü bir şey olamazdı ve ben her gün Dylan'ın etrafında olmak zorundaydım.

"Kokmuyorum. Her gün duş alırım." Cevabı kibirliydi ve sesi biraz kırgın geliyordu.

Kendim koklamak için ona yeterince yaklaşamayacağımdan, yorumunu görmezden geldim. "Burada bakıcılarınız yok mu?"

Nicole'ün burada yaşayan ve mülkü yöneten bir çiftten bahsettiğine yemin edebilirdim.

Dylan bana ters ters baktı. "Onlar tatildeler. Karayipler. Buraya bu kadar çabuk dönmeyi beklemiyordum. Şimdi bana kim olduğunu ve ne istediğini söyle, yoksa seni buradan atarım."

"Ah, evet. Unutmuşum. Annen, o gala düzenlerken çatısı altında bir kadınla yatmanın uygun bir davranış olmadığına karar verene kadar Hollingsworth House'da kalıyordun. Nicole'un kalbini kırdığın gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu yüzden mi Nic'e üzgün olduğunu söylemek yerine bir korkak gibi buraya kaçtın?" Cevabını beklerken yüzüme masum bir ifade yerleştirdim.

Piç kurusu!

En iyi arkadaşımı ağlattığı için taşaklarına dizimi vurmayı ne kadar çok istediğimi bilmiyordu.

"Tanrı aşkına, özel bir yatak odasıydım. Gelip beni izleyeceğini bilmiyordum," dedi test edercesine.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ama görünüşe göre sana ve kız arkadaşına katılmak istediğinde hiçbir sorun yaşamamışsın."

Dylan bana ters ters baktı. "O bir kız değildi. *Kadın* otuz yaşındaydı ve Nicole'e gelince, ne kadar çok o kadar iyi diye düşündüm. Kardeşimin ona deliler gibi aşık olduğunu nereden bilebilirdim ki? Damian yattığı kadınların hiçbirine aşık olmadı."

Yapma Kylie. O piçin suratına öyle bir yumruk atma ki bir daha konuşmasın.

Genelde daha sabırlı olurdum ama Nicole benim en iyi arkadaşımdı, bu yüzden Dylan'ın ondan Damian için sadece başka bir sikişmiş gibi bahsettiğini duymak kıcımlı kızarttı. Dylan'ı yumruklamam aramızı düzeltmeyeceği için hakarete başvurdum. "Ciddi misin? Bırak iki kadını, bu halinle bir kadınla bile başa çıkabileceğinden şüpheliyim. Bu arada Nicole benim en iyi arkadaşım, eğer onun hakkında kötü bir şey söylersen dizimi Soprano söyleyene kadar toplar. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Dylan'ın ifadesi karardı. "İçinde bulunduğum şekil mi? Bu da ne demek oluyor? Otuz üç yaşındayım. Bir gecede istediğim sayıda kadını idare edebilecek durumdayım."

Homurdandım. "Onları gerçekten *tatmin* edebildiğini söylemediğini fark ettim. Muhtemelen onları *mincıklama* yeteneğine sahipsiniz ama bundan fazlası değil."

Tüm *bu* senaryonun görselliği pek hoş değildi, bu yüzden bir ve Dylan'ın bir harem dolusu kadını okşadığı görüntüsünü kapattı.

Bana doğru ilerlerken alçak, gırtlaktan bir ses çıkardı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Artık kim olduğunu umursadığımı bile sanmıyorum. Sadece gitmeni istiyorum. Seninle neden bu tatsız konuşmayı yaptığımı bile bilmiyorum. Ne düşündüğün umurumda bile değil. Git hadi. O sefil köpeği de yanında götür."

Beni yakalayacak kadar yaklaştığında çenemi yukarı kaldırdım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Dylan beni sıkıştırmaya başladı, ben de geri çekildim.
geri çekilmek *istiyor*.

Gerçekten de *çok* sıska değildi ve aşırı derecede uzundu. Ben 1.80 boyundaydım, bir kadın için ortalama boyun üzerindeydim ama Dylan benden daha uzun boyluydu. Tehditkâr ifadesi de hoşuma gitmiyordu.

Sırtımı duvara dayayarak, daha fazla yaklaşmasını engellemek için avucumu açtım. "Geri çekil."

Dylan bir adım daha yaklaşırken sııttı. "Acaba sen sadece uzaktan cesurca mı, Red?"

Tanrım, insanların saçımın dalga geçmesinden nefret ederdim. "Siktir git Lancaster." "Bu bir davet mi?" Sesi alçak ve baştan çıkarıcı bir hal almıştı.

Dylan Lancaster'dan korktuğumu söyleyemem, ama daha çok tedirgindim. Bu yeni, kışkırtıcı Dylan'la, o göt herifle olduğumdan daha iyi anlaşıyordum.

Dengemi bozmaya çalışıyor. Piç beni sinirlendirmeye çalışıyor.

Bakışlarını karşıladım ve avuçlarını bana doğru çevirdiğinde bile başka tarafa bakmayı reddettim.

Beni kollarının arasına hapsederek duvara yasladı.

"Bu bir davetin yakınından bile geçmiyor." Alay ettim. "Dünyadaki son erkek olsan ve hormonlarım tavan yapsa bile seninle yatmazdım."

Dylan Lancaster gibi birinden geri adım atarsam lanetlenirim. O bir erkek düşkünüydü, kadınlara tek amaçları seks ve zaten aşırı şişmiş egosunu şişirmekmiş gibi davranan şımarık, çürümüş bir milyarderdi.

"Bu doğru mu, Red?" Derin baritonu artık büyüleyiciydi.

Bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım, bir santim bile vermemeye kararlıyım. Ne yazık ki Dylan'ın haklı olduğunu fark ettim. Kesinlikle *kötü kokmuyordu*. Kokusu misk gibiydi, erkeksiydi ve bana seksi, günahı ve sıcak, terli cinsel zevk gecelerini hatırlatan bir şey yayıyordu.

Kahretsin!

"Çekil üstümden Lancaster," diye ısrar ettim, bakışlarımın titremesine asla izin vermeden. "Henüz üzerinde değilim Red," diye cevap verdi boğuk bir sesle.

Gözleri hakkında yanılmışım!

Gözbebeklerinin daha koyu olduğunu ve saf, katıksız şehvete benzeyen bir şeyle dolu olduğunu fark ettiğimde donup kaldım.

Vay anasını!

"Son şansın. Geri çekil." Sesimin biraz paniklemiş gibi çıkmasından nefret ediyordum.

Beni sinirli yapanın korku olmadığını itiraf edecek kadar kendime karşı dürüsttüm.

Dylan'ın gözleri, seksi İngiliz aksanı ve
Şu anda bana bakıyor.

Pislikle başa çıkabilirim.

Seksi İngiliz kişiliğinden pek emin değildim.

Derin bir nefes daha aldım ve sonra Dylan'ın seni birden fazla orgazmla becermek istiyorum kokusuyla boğulduğum için bir inilti ısırdım.

Nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissedene kadar başını eğdi. Bu nefesler naneli ve taze kokuyordu, bu da bende onu saçlarından tutup dilimde nanenin tadını alana kadar başını aşağı çekme isteği uyandırdı.

"Seni öpersem ne yapacaksın Red?" "Sakın yapma," diye uyardım onu.

Vücudum Dylan'ın dokunuşu için ne kadar istekli olursa olsun, bu pisliğin benden önce sayısız kadına yaptığı gibi beni de kullanmasına izin verecek değildim. Dylan Lancaster benimle oynuyordu. Ben sadece onun eğlencesiydim.

Sırıttı ve bu hareket tüm yüzünü aydınlattı. "İşte bu bir meydan okumaya benziyor," dedi.

Göğsüne doğru ittim. "Öyle değil," diye tersledim.

Ağzı ağzıma değdiğinde tüm vücudum gerildi ve dudakları beni karşılık vermem için ikna etti.

Bir an için çekime karşı koyamadım ve Dylan'ın tembel ama kapsamlı keşfine izin vererek açıldım.

Kollarım boynuna dolandı ve dilinin her bariz okşayışına karşılık verdim.
Alay etti.

Baştan
çıkardı.

Kışkırttı.

Ve aman Tanrım, adam cansız bir nesneden onunki kadar günahkâr bir
öpücükle tepki alabiliyordu.

Kylie! Ne yapıyorsun lan sen? O bir erkek sürtük ve sen bunu biliyorsun!

Başımı çevirip dudak temasını keserek ayartmadan uzaklaşmaya çalışırken
ciyakladım. "Bırak beni."

Dylan'ın vücudu olduğu yerde kaldı ve tekrar ağızlarımızı birleştirmeye
çalıştı.

Eğer hareket etmezse, mahvolurum. Kendimi tekrar onun büyüüne
kaptırırım.

Ben de daha önce yapmayı düşündüğüm şeyi yaptım.

Dizim çaresizlik içinde hızlı bir hareketle yukarı kalktı ve doğrudan
hedefime çarptı.

"*Siktir!*" Dylan beni bırakırken bir inilti çıkardı. "Lanet olsun! Bunu
neden yaptın?"

Duvardan uzaklaştım ve arkamda havadan başka bir şey kalmayana kadar
ilerledim. Dylan'ın aile mücevherlerine sarılışını ve sanki hayatında yaptığı
en zor işmiş gibi ciğerlerine hava çekip çıkarışını izledim.

"Sana bırakmanı söylemiştim." Dürüst olmak gerekirse, kendimi biraz
suçlu hissediyordum. Onu ben yönlendirmiştim. Birazcık. Bilerek değil,
ama beni öptüğünde hormonlarım bir saniyeden kısa bir süre içinde sıfırdan
aşırı hıza geçmişti.

Beynimin yetişmesi biraz uzun sürdü.

"Bunu benim kadar sen de istedin," diye suçladı Dylan.

"Beni hazırlıksız yakaladın," diye karşı çıktım. "Sonra senin bir erkek
fahişesi olduğunu hatırladım ve bunu *kesinlikle* istemedim. Sana *o kadar*
sert diz çökmedim. Daha kötüsü de olabilirdi. Sen hâlâ bir baritonsun."

Dylan'ın nefes alış verişı düzleştı ama eli hâlâ koruyucu bir şekilde aletini tutuyordu. "Kim olduğu umurumda değıl, bu evi terk et. Şimdi."

Başımı salladım. "Olmaz, koca adam. Tanışma faslına hiç geçemedik ama ben Kylie Hart. En iyi arkadaşım yaklaşık altı hafta içinde kardeşinle evlenecek. Bu gerçekleşmeden önce hiçbir şeyin ters gitmediğinden ve burada ya da Birleşik Krallık'ta daha fazla olumsuz basın olmadığından emin olmak için buradayım. Damian ve Nicole düğünlerini planlamak ve *senin* yarattığın yangınları söndürmek zorunda kalmadan birlikte kaliteli zaman geçirmek için stressiz bir zamanı hak ediyorlar."

Dylan, "Onların geçit törenine katılmayı planlamıyorum," diye homurdandı. Ona gülümsedim. "Güzel. O zaman iyi anlaşıcağız."

Dylan karar vermeye çalışır gibi kasıklarını okşarken yüzünü buruşturdu "Lanet olası bir refakatçiye ihtiyacım yok" demeden önce hayati bir şey kırıp kırmadığımı.

"Senin yoldaşın olmayı planlamıyorum Dylan." Jake'i kucaklamak için uzandım. "Altı hafta içinde kendine çeki düzen vereceksin, sonra da düğün için Londra'ya uçacaksın. Ondan sonra ne yaptığın umurumda değıl çünkü Damian ve Nic balayında olacaklar."

"Düğüne gitmiyorum."

Evet, öylesin.

Parmaklarımı bavulumun sapına doladım. "Yatak odalarının üst katta olduğunu varsayıyorum?"

"Yukarı çıkmayacaksın," diye hırladı. "Git buradan."

"Burası senin evin değıl, yani teknik olarak sen bir işgalcisin," diye bilgilendirdim onu. "Burası Damian'a ait çünkü her şeyi ona devrettin. Ve *beni* kapı dışarı edeceğini hiç sanmıyorum. İster inan ister inanma, benden hoşlanıyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Bundan oldukça şüpheliyim. Sen hiç hoşlanılmayacak bir kadınsın."

Güldüm. "Eğer böyle bir pislik olmasaydın tamamen sevebilir olurdum."

Dylan'ın çenesindeki kasların seğirdiğini görebiliyordum ve sabrının tükenmeye başladığını biliyordum, tabii eğer sabrı varsa, o yüzden "Ben üst kata çıkayım," dedim.

"Benimle altı hafta geçirebileceğini sanıyorsan, hayal görüyorsun demektir," dedi.

Sesinde ukalaca bir cevap vermemi engelleyen bir şey vardı.

Umutsuz bir şey.

Savunmasız bir şey.

Acı çeken bir şey.

Dylan Lancaster söz konusu olduğunda kalbimi tamamen katılaştıramadığım gerçeğinden nefret ediyordum. Ondan tam olarak hoşlanmıyordum ama önemli bir kayıp yaşamıştı.

Bavulumu yanıma alarak merdivenlere yöneldim. "Bunu kolay ve dostça yapabiliriz ya da sen zorlaştırabilirsin. Seçim senin."

"Nesin sen, annem mi?" diye alay etti.

"Hayır, önümüzdeki altı hafta boyunca yeni bebek bakıcın benim." Ona dönüp bakmadan merdivenlere doğru ilerlemeye devam ettim.

"Yirmi dört saat içinde gitmiş olacaksın!" diye seslendi benim geri çekilmemin ardından.

Şekil.

Kalbim acıyordu çünkü ses tonunda biraz korku duyabiliyordum, sanki benden önceki herkes onu terk etmişti ve o da herkesin terk edeceğini düşünüyordu.

Hiçbir yere gitmiyorum, koca adam.

Buraya sadece Dylan'ın beladan uzak durmasını sağlamak için gelmedim, gerçi bu kesinlikle amaçlarımdan biriydi.

Nicole bana ACM'de bir ortaklık vermişti.
satın almak için fonlar.

Karşılığında, bir arkadaştan çok bir kardeş gibi davrandığı için ona teşekkür etmek istedim. Ve annesinin işlerini halletmem için bana güvendiği için.

Damian'a kardeşini geri vermeyi çok istedim. *Gerçek* Dylan Lancaster'ı. Şu anda onun bedeninde yaşayan pisliği değil.

Nicole ve Damian için her şey demek olan tek şeydi bu. Merdivenleri çıkarken gülümsedim.

Bundan daha iyi bir düğün hediyesi düşünemezdim.

BÖLÜM 1

Kylie

"O KAY, BU mükemmel," diye mırıldandım kendi kendime bavulumu açarken. "Oturma odası bile var. bir ofis."

Üst katta kendimi rahat hissettiğim süitin biraz korkutucu olduğunu kabul etmek istemiyordum.

Evet, Kaliforniya'nın yerlisiydim ve saçma sapan şeyler görmeye alışkındım.

ama o pahalı malikanelerin hiçbirinde *kalmamıştım*.

Devasa yatak odası, oturma odası ve en-suite banyosu Newport Beach'te kiraladığım tek yatak odalı daireden daha büyüktü.

Bavuldan iç çamaşırını almak için yatağa dönerken kaşlarımı çattım. "*Bu yatakta kendini evinde gibi hissetmen gerektiğinden pek emin değilim, Jake.*"

Köpeğim bu geçici taşınma olayını ağırdan almıştı. İki yıl önce onu sahiplendiğimde olduğu, istismara uğramış, korkmuş barınak köpeğinden çok yol kat etmişti. Jake muhteşem deniz mavisi yorganın üzerindeki yerinden tek gözünü açtı ama kıpırdamadı.

Şifonyere gidip kütlotlarımı ve sütyenlerimi çekmeceye tıkıştırırken omuz silktim. Jake'in evdeki yatağında uyumasına izin veriyor ve onu bakımlı tutuyordum. İstediğim son şey onun kafasını karıştırmaktı. Zaten onu Beverly Hills'teki yabancı bir eve, köpekleri sevmediği belli olan bir adamla yaşaması için getirmiştım.

Jake güzelim yorganı kirletirse, Dylan Lancaster kuru temizleme faturasını pekâlâ karşılayabilir.

Dolaptaki bazı eşyalarımı asmaya başlarken iç çektim. Bu çabanın zor olacağını bilmiyor değildim.

Dylan Lancaster, tam da beklediğim gibi, davranış problemleri olan bencil bir milyarderdi.

Sadece kendimi ondan etkilenmek gibi beklenmedik bir olaya hazırlamamıştım.

Tanrım, neden böyle olacağımı düşündüm ki? Tam bir pislikti.

Seks partilerine ve diğer hedonistik davranışlara düşkün bir erkek-fahişeydi.

Nihayetinde, kolayca görülebilen veya aşikâr olan hiçbir kurtarıcı niteliği yoktu. Hiçbirinin var olmaması kuvvetle muhtemeldi. O ateşli vücudunun derinliklerinde gömülü olanlar bile.

Tamamen fiziksel. Güzel kokuyor. Ağzının suyu akacak bir vücudu var ve çok güzel. Seksi İngiliz aksanıyla ipeksi pürüzsüz baritonu da çekiciliğine katkıda bulunuyor.

Evet. Sadece hormonlara tepki veriyordum ama karakteri beni tamamen soğuttu.

En iyi arkadaşım "iyi" ikizi Damian Lancaster ile evleniyordu. gerçekten saygıya değer biriydi.

Garip bir şekilde, Damian'ın inanılmaz derecede çekici olduğu gerçeğini takdir edebiliyordum, ama bir kez bile kadınlık hormonlarımdan birinin seğirmesine neden olmamıştı.

Tek yumurta ikizinin aksine, o hormonları neredeyse Kapıdan girdiğim anda ayağa kalkıp dans etmeye başladım.

Dylan'a verdiğim tepkiden nefret ediyordum. Kötü çocuklara karşı varlığından bile haberdar olmadığım gizli bir ilgim mi vardı?

Kendimi aptal gibi hissettim, çünkü birkaç dakikalığına, kelimenin tam anlamıyla tüm düşünme veya konuşma yeteneği.

Ben! Hayatını halkla ilişkiler kriz yöneticisi olarak kazanan bir kadın. Yaptığım işte başarılıydım çünkü müşterilerimi beladan kurtarma yeteneğim vardı ve bu süreçte asla mantığımı kaybetmedim.

Benim neyim var böyle? Neden hep pisliklerden etkileniyorum?

Dylan'ın sesini duyana kadar tüylerim diken diken oldu. "Seni buraya Damian mı gönderdi?" diye kesin bir dille sordu.

Dylan'ın yatak odasının kapı pervazına yaslandığını görmek için döndüm, yüz ifadesi öfkeliydi, ama bakışlarını yakaladığımda, o muhteşem yeşil derinliklerde bir yenilgi de hissedebiliyordum.

"Hayır," dedim ona dürüstçe, başka tarafa bakmadan. "*Hepsi* benim yüzümden oldu. Nicole ve Damian cehennemi yaşadı ve sarhoşken yaptığın seks partisi sırasında muhabirlere ve fotoğrafçılara yakalandığında yaptığın gibi başka bir aptalca numara yapmaya karar verirsen düğünlerinin mahvolmasını istemiyorum."

"Bu bir tuzaktı. Bana ilaç verildi," diyerek savunmaya geçti.

"Çırlıçıplaktın," diye hatırlattım ona. "Tanrı aşkına, sen dünyanın en zengin adamlarından birisin ve gezegendeki en büyük şirketlerden birinin eş CEO'susun. Basınla uğraşmamak için lanet olası kapılarınızı kilitlemeyi öğrenmediniz mi? Yoksa yaptığınız her aptalca şey için daha nazık, daha kibar kardeşinizin suçu üstlenmesine göz mü yumuyordunuz?" Eşyalarımı yerleştirmeye devam etmek için ona sırtımı döndüğümde derin bir nefes aldım. "Bu Damian'ı incitti, biliyorsun. Yaptığın her saçma şey *onun* hatasıymış gibi davrandı. Sana sonuna kadar sadık kaldı ve bu sevdiği kadınla olan ilişkisini neredeyse öldürüyordu."

Neyse ki Damian iki yıl boyunca koruduğu kardeşi ile hayatının aşkı arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığında doğru kararı vermişti.

"Damian ona tek yumurta ikizi olduğunu söylemeliydi," diye alay etti Dylan. "Eğer söyleseydi, en başta herhangi bir yanlış anlaşılma olmazdı. Ondan hiçbir zaman benmişim gibi davranmasını ya da yaptıklarımın suçunu üstlenmesini istemedim."

Kanım kaynamaya başladı. "Bunu senin için, seni korumak için yaptım, ama nedenini kesinlikle bilmiyorum. Belli ki sen ona aynı sadakati göstermiyorsun. Tanrım, kendi ikizin gerçekten umurunda değil mi?"

Evet, Dylan bir kayıp yaşamıştı ve bu da onun eskisinden çok daha farklı bir adam olmasına neden olmuştu. Ama bu, olaydan sonra tüm ailesini dışlaması için bir mazeret olamazdı.

Öfkeli ifadesini göz ucuyla yakaladım. *Güzel!* Bırakın sinirlensin. Kapıya ilk geldiğinde gözlerinde gördüğüm ölü ifadedden daha iyiydi.

Bir şeyin ya da birinin bu adamın zırhını delmesi gerekiyordu ve sonunda kırılana kadar onu kızdırmak zorunda kalsam da umurumda değildi. İçinde hâlâ eski Dylan'dan bir şeyler kalmış olmalıydı ve ben onu bulmaya kararlıyım.

"Ne zaman bir muhakeme hatası yapsam benim kılığıma girdiğini bana hiç söylemedi," diye hırladı.

Bir kot pantolonu yatağın üzerine bıraktım ve tekrar onunla yüzleşmek için döndüm. "Lütfen! Damian iki yıldan fazla bir süredir seni koruyordu. Bilmiyordun çünkü fark edemeyecek kadar bencildin. Bu arada, bir süreliğine halkın gözünden kaybolmana izin vereceğine dair sana verdiği sözleri tutmak için bir ilişkiyi mahvediyordu. Madem istediğin buydu, neden en aptalca yollarla ortaya çıkmaya devam ettin?"

"Kabul ediyorum, bazı saçma sapan şeyler yaptım-"

"Aptalca," diye düzelttim, son iki yıldaki çirkin davranışlarından sıyrılmasına izin vermek istemiyordum. "Dedikodu sütunları için haber değeri taşımaktan çok daha fazlası olan bir davranış, Damian'a göre tek istediğin lanet olası mahremiyetinken bu hiç mantıklı değil."

Kollarını geniş, kaslı göğsünde kavuşturdu ve bana öyle bir bakış fırlattı ki muhtemelen tepelere doğru kaçmam gerekirdi ama kaçmadım.

Aptallara karşı geri adım atmadım.

"O olaylar sadece çok içtiğimde oluyordu," diye homurdandı.

"Görünüşe göre bu da çok sık oluyor," diye yorum yaptım.

Dylan odaya girip yatağın ucuna otururken bıkkın bir nefes gibi gelen bir ses çıkardı. Jake'in horlayan bedenine baktı.

"Bu gerçekten de bir tazı için üzücü bir bahane." demeden önce yorganın üzerine yayıldı.

Kot pantolonu aldım ve çekmeceye koymadan önce katladım. "Jake harika bir köpek. Safkan, mükemmel bir örnek olmadığı için seni rahatsız ettiği için çok üzgünüm," dedim alaycı bir tonda.

Dylan bu yorumu duymazdan geldi. "Damian'ı önemsiyorum, bu yüzden başımı belaya sokmayı ya da düğününe katılmayı planlamıyorum," diye sert bir şekilde beni bilgilendirdi.

"Ve bunun onu mutlu edeceğini mi düşünüyorsun?" Soruyu tersledim. "Bunu hak etmesen de o seni hâlâ seviyor. Hayatının en mutlu günlerinden birini ikiz kardeşi olmadan yaşamak istediğine gerçekten inanıyor musun?"

"İngiltere'deki galada yaşanan o küçük olaydan sonra benim hakkımda ne hissettiğini açıkça ortaya koydu," diye sert bir şekilde cevap verdi. "O geceden beri ne ondan, ne annemden, ne de küçük kardeşim Leo'dan haber aldım."

"Onları gerçekten suçluyor musun?" Ben sordum. "Onun sevdiği kadına teklifte bulundun. Annenizin kır evinde kalırken Nicole'den seks partinize katılmasını istediniz. Resmi bir gala sırasında. Ve senin varlığından haberi yoktu. Nicole seni Damian sandı."

"Teknik olarak bu bir grup seks değil, ménage olurdu," diye soğukkanlılıkla cevap verdi. "O sırada yatakta sadece bir kadın vardı ve cinsel birleşme sürecinde değildik. Nicole yatak odasına girdiğinde ilişkimiz hâlâ ön sevişmenin ilk aşamalarındaydı."

"Her neyse," diye sertçe cevap verdim. "Küçük ikilinize katılması için Nicole'e asılmak da nereden çıktı?"

"Şok değeri, sanırım," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Ona bir bakışım bile bana onun öyle biri olmadığını söylemişti."

"Tabii ki değil," diye homurdandım. "Nicole'ün küçük parmağında senin tüm vücudunda olduğundan daha fazla klas var. Kardeşine deliler gibi aşık olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Senin Damian olduğunu ve onu çoktan aldattığını düşünmesi onu mahvetti."

"Belli ki ikizimi o kadar da iyi tanımıyor," diye söylendi. "Bir gün nihayet bir kadına aşık olduğunda, çok sert aşık olacağını biliyordum. Görünüşe göre haklıymışım ve o aldatan tiplerden değil. Nicole'e kafayı takmış durumda. Başka bir kadınla görüştüğünden bile şüpheliyim."

Boş bavulu kapattım. "Bunu nereden bilebilirdi ki? İkiz kardeşi olduğunu bile bilmiyordu."

Omuz silkti, bu da bende onu tokatlama isteği uyandırdı. "Eğer bir fark yaratacaksa, ne olduğunu anladıktan sonra kendimden nefret ettim."

Boş valizi dolaba iterken ona "Öyle değil," dedim. "Kendinden nefret ederek gömülmektense davranışlarını temizlemenin çok daha iyi olacağı hiç aklına geldi mi? Bu çok daha verimli olur."

"Bu fikir kısa bir süre önce aklıma geldi," diye cevap verdi acı bir tonda. "Evine gidebilirsin Kylie. Artık kendimi kaybedecek kadar içmiyorum ve seni de burada istemiyorum."

Elimi kalçama koydum ve az önce söylediklerine inanıp inanamayacağımı merak ederek ona baktım. Doğrusu bok gibi görünüyordu ama üzerinde tek bir alkol kokusu bile almamıştım, alsaydım tanırdım. "Sana güvenmiyorum," dedim açık açık. "Son iki yıldır bencil bir pislik gibi davranırken nasıl güvenilebilirim?"

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Bu hayatın tek bir anından bile zevk almadığımı söylersem bana inanın."

Garip bir şekilde, bundan şüphe etmedim ve Dylan Lancaster tam bir pislik olsa da, acısında uzun zamandır gömülü olan bir parçama dokunan bir şey vardı.

Son iki yıldaki uzun süreli, dengesiz davranışlarının katalizörü olduğu aşıkâr olan kaybıyla ilgili hikâyenin tamamını kimse bilmiyor gibiydi. Damian'a göre, ikizi iki yıl önceki ani değişiminden *önce* harika bir insandı.

Seks partisi yok.

Sarhoşluk yok.

Anti-sosyal davranışları yoktu. Aslında Damian, Dylan'ın çok çekici olduğuna ve insanlarla kendisinden çok daha iyi anlaştığına yemin ediyordu.

Neler yaşadığından tam olarak emin değildim. Damian bile sadece temel bilgileri biliyordu ama ailesinin Dylan'ın çektiği acılar hakkında neleri bilmediğini merak ediyordum.

Keder ve üzüntü bir yana, Dylan Lancaster'a ne olmuştu?

Başımı yavaşça salladım. "Korkarım şimdilik bana mahkumsun. Hadi Sadece durumu en iyi şekilde değerlendirmeye çalış. Belki sonunda en iyi arkadaşımın kalbini parçaladığını unutabilirim çünkü o ve Damian şu anda mutlu mesut yaşıyorlar."

"Peki ya o öpücük, Red? Onu da unutabilir misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Nefesim kesildi ve Dylan Lancaster tarafından tüketilmenin tam olarak nasıl bir his olduğunu bir kenara itmeye çalıştım. "Evet. Kesinlikle," diye cevap verdim rahat bir ses tonuyla. "Dediğim gibi, hazırlıksız yakalandım. Önemli bir şey değildi."

Buna gerçekten inandım mı? *Hayır.*

Gerçekmiş gibi davranır mıydım? *Evet.*

Dylan gibi bir adama bir santim versem, bir mil alır, hatta daha fazlasını.

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi sırtıttı. Yataktan kalkarken "Keyfin bilir," dedi. "Sadece ikimiz de çıplakken yapmamı istemediğin sürece seni eğlendirmemi bekleme."

Derin bir nefes aldım ve sonra kendimi sakinleştirmek için mini bir meditasyon yapmaya çalışarak bıraktım.

İşe yaramadı.

"Saç rengimle bir kez daha dalga geçersen dizim yine kasığında biter," diye uyardım onu. "Hayatım boyunca bu saçmalıklara katlanmak zorunda kaldım ve artık bir yetişkin olduğum için zorbalara katlanmıyorum. Ayrıca, gezegendeki kadınların yarısıyla yatmış bir adamla yatmamayı bir kural haline getirdim. O yüzden bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Asla bir erkekle yatacak kadar çaresiz olmayacağım."

Dylan Lancaster, senin gibi bir adamla yatmak istemiyorum. Bunu unutma ve bence birbirimize gayet iyi tahammül edeceğiz."

Döndüm ve kapıya yöneldim.

"Sesin biraz savunmacı geliyor Kylie," dedi, sesi hiç de korkmuş benzemiyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Açlıktan ölüyorum," diye seslendim omzumun üzerinden. "Eminim buranın bir mutfağı vardır. Onu bulmaya niyetliyim."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir değil," dedi Dylan uyarıcı bir sesle. Beni merdivenlerden aşağı kadar takip etti.

"Yeni bir yerde önce mutfağı bulmak her zaman iyi bir fikirdir." Homurdandım. "Yemek yemeyi severim. Vücudum yakıt olmadan iyi çalışmıyor."

Görevim mutfağı bulmaktı ve hepsi bu kadardı.

BÖLÜM 2

Dylan

"O AMAN TANRIM. Bu mutfağa ne olmuş böyle?" Kylie bir zamanlar tertemiz bir şef mutfağı olan bu yere bakakaldı.

Sanki o gelmeden *önce* uyarı sinyalleri vermemiştim.

Burada. Eğer dinlememeyi seçtiyse, bu *onun* hatasıydı.

"Seni uyarmıştım," dedim savunmaya geçerek. "Ben eve döndüğümde Clarence ve Anita gitmişlerdi. Eve beklenenden çok daha erken döneceğimi bilmedikleri için altı hafta daha evde olmayacaklar. İngiltere'de birkaç ay geçirmeyi planlıyordum."

"Bu da sana tam bir pasaklı olma izni mi veriyor?" diye sordu. "Elbette, bir milyarder bile arkasını nasıl temizleyeceğini bilir."

Omuz silktim. "Misafir beklemiyordum ki. Bir noktada bunu yapardım."

Ona tekrar *Kızıl* deme dürtüsüne karşı koydum ve nedenini tam olarak bilmiyordum, çünkü onun gitmesini sağlamak benim görevimdi. Belli ki bu onu rahatsız ediyordu ama tam olarak anlayamadığım bir nedenden dolayı onu incitmek istemiyordum.

Kylie gözlerini devirdi. "Bu ne zaman olacaktı? Mutfak tezgahını artık göremediğin zaman mı?" Lavabodaki tavalardan birini dikkatle aldı. "Yemek pişirmeye mi çalışıyordun?"

"Başlangıçta evet," diye gönülsüzce itiraf ettim. "Sonunda pes ettim ve sipariş verdim."

Lavabodaki tencereleri suyla doldurmaya başlarken onu izledim.

"Islanmalarına izin vereceğim," diye açıkladı. "Sanırım dibindeki yanmış yiyecekleri çıkarabilirim. Bu gerçekten çok kaliteli bir tencere. Uzun zamandır böyle bir setin peşindeydim."

Beni arzulamasını tercih ederdim.

O kirli tencere ve tavaları beni tekrar öpmekten daha cazip bulması oldukça moral bozucuydu.

Onun ne düşündüğü gerçekten önemli mi?

Son iki yıldır kimsenin ne düşündüğü umurumda değildi. Bu noktada kimsenin fikrini önemsemeye başlamanın gerçekten bir anlamı yoktu.

Tezgâhın üzerindeki çöpleri atmaya başlarken, "Bırak gitsin," diye talimat verdim. "Daha fazla tencere ve tava alacağım."

Bana döndü, gözleri kocaman açılmıştı. "Sen deli misin? Böyle dökme demir tencere ve tavaları öylece fırlatıp atamazsın."

Omuz silktim. "Yapardım."

Kylie "Adadaki granitin üzerindeki pizza sosunu siler misin?" diye sorduğunda ıslak bir bulaşık bezi kafama çarpınca kaşlarımı çattım.

Teknik olarak benden bunu yapmamı *istemiş* olsa da bu bir rica değildi.

O.

Tartışmak yerine adayı temizlemeye başladım.

Gerçekten de mutfağın dağınık *olduğunu* kabul etmek zorundaydım.

Bunu belirtmek için sinir bozucu derecede otoriter bir kadının gerekmesi üzücüydü,

ama temizlik benim için bir öncelik değildi.

Temizlik bittikten sonra adadaki taburelerden birine oturdum. "Bu da iyi bir ev arkadaşı olmadığımı kanıtlamazsa ne kanıtlar bilemiyorum," diye homurdandım. "Yemek yemeyi seviyorsan bavulunu da hazırlayabilirsin. Evde fazla yiyecek yok."

Tüm dolapları açmasını, ardından buzdolabını ve dondurucuyu karıştırmasını izledim.

"İyi deneme," diye cevap verdi fazla neşeli bir sesle. "Bir sürü Burada yemek var ve ihtiyacım olan taze şeyler için her yerde marketler var. Hiçbir yere gitmiyorum Dylan, o yüzden beni göndermeye çalışmaktan vazgeçebilirsiniz. Nicole benim kardeşim gibi ve beni yıllardır çalıştığım kriz yönetimi PR firması ACM'ye ortak yaptı, hatta

Gerçi işin bana düşen kısmını peşin almaya gücüm yetmedi. Ayrıca ikiz kardeşinden de hoşlanıyorum. Bu yüzden ikisinin sorunsuz bir şekilde muhteşem bir düğün yapmalarını sağlayacağım."

Dehşete mi kapıldım yoksa kolay kolay korkutulamayacağı için rahatladım mı emin olamadan kuşkulu bir iç çektim.

Kabul ediyorum, bir süredir bir otuzbirci gibi davranıyordum ama *hâlâ* Dylan Lancaster'dım. Bu, ailem hariç neredeyse herkeste saygı uyandıran bir isimdi.

Görünüşe göre Lancaster ismi *onun* dışında herkeste hayranlık uyandırıyor.

Etkilenmemiş olmasından hoşlandım mı yoksa bu beni çok mu sinirlendirdi emin değildim.

Onu kesinlikle burada istemiyordum ama belki de onu görmezden gelmek daha kolaydı.

Hiç tanımadığım birine bu kadar sinirlenmeme gerçekten izin vermem gerekiyor muydu?

Hiç değilse merakımı giderecek bilgiler için onu kullanabilirdim. "Peki Damian ve arkadaşın ilk etapta nasıl tanıştı? Aynı sosyal çevrelerde ortak arkadaşları olmadığını varsayıyorum."

Arkasını döndü ve bana ters ters baktı. "Neden? Ailen Nicole'den çok daha zengin ve bağlantıları çok daha iyi olduğu için mi?"

Tanrım! Nicole söz konusu olduğunda kadın en ufak bir aşağılama algısını bile savunmak zorunda mıydı? "O Amerikalı. Damian ise İngiliz. Bir tür toplantıda karşılaşmış olmaları pek olası görünmüyor. İkizim sosyal etkinliklere pek sık katılan biri değildir."

Kızın sert ifadesi yumuşadı. "Annen sana hiç söylemedi mi?"

"Çok sık konuşmazdık ve o galadan önce kimse Nicole'den bahsetmedi. Son zamanlarda hiç konuşmuyoruz," dedim ters bir şekilde.

Hayatımda ilk defa annem bile bana o kadar kızdı ki bir daha hiç aramadı.

"Onu aramayı denedin mi?" Kylie daha nazik bir tonda sordu.

"Hayır," diye sertçe cevap verdim. "Benimle her zaman iletişim halinde. Belli ki sohbet etmek umurunda değil. Sanırım tüm ailem benimle konuşmayı bıraktı."

Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra sanki bana söylemek istediği şey hakkında fikrini değiştirmiş gibi kapattı. Bir anlık tereddütten sonra açıkladı: "Damian Transatlantik Havayolları'yla ticari bir iş uçuşu yaparken tanışmışlar. Nicole, Lancaster International'a yaptığı bir sunumu tamamen bombaladıktan sonra Amerika'ya dönüyordu. Seks partisi haberi, resimleriyle birlikte, sunumundan hemen önce ortaya çıktı. Toplantıdaki herkes bu skandalla o kadar meşguldü ki ona pek dikkat etmemiştii ve Nicole başarısız olduğu için üzgündü. Damian yanına oturdu ve onu sakinleştirmeye çalıştı. Nicole onu tanımadı ve uçuş bitene kadar kim olduğunu fark etmedi."

"Hâlâ bunu mu yapıyor?" Damian'ın özel jetini kullanmak yerine bizim havayolumuzla ticari uçuş yapmasına pek de şaşırmamış bir şekilde sordum. Standartların karşılandığından emin olmak için ara sıra Transatlantik'te yolcu olarak uçması gerektiğini hep hissetmişti.

Başını salladı, adanın yakınındaki bir tabureye oturdu ve Damian'ın daha sonra özür dilemek için Nicole'ü nasıl aradığını anlatmaya başladı. Ve daha sonra, ben uyuşturulduğumda çekilen çıplak seks partisi fotoğraflarıyla ilgili dedikoduları azaltmaya çalışması için onu nasıl tuttuğunu.

"Yani tüm ilişki bir oyun muydu?" Kylie bana tüm detayları anlattıktan sonra sordum. "İnternette ikisinin Londra'daki çeşitli etkinliklerde çekilmiş fotoğraflarını gördüm. Yardım etkinlikleri, galalar ve Damian'ın normalde katılmayacağı diğer yüksek pozlu etkinlikler. Aslında mutlu görünüyorlardı."

Kylie daha yumuşak bir sesle, "O zamanlar bile ikisinin de rol yaptığını sanmıyorum," dedi. "Bence o görünüşler bir oyalama taktiği olarak planlanmış olsa da zaten birbirleri için deli oluyorlardı."

Sinirli bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Ona neden gerçeği söylemediğini hala anlamıyorum. Tek yumurta ikizi olduğunu ve bu eylemlerin hiçbirinin ona ait olmadığını."

"Annenin galasından hemen sonra itiraf etmeyi planlamıştı," diye bilgi verdi bana. "Ne yazık ki, o bu şansı yakalayamadan seni yatak odasında kendisi olmayan bir kadınla yakaladı. Damian'ın Londra'da kaldıkları süre boyunca kullandığı bir yatakta, bu yüzden senin Damian olduğunu düşünmesi zor olmadı."

Zihnim tam olarak o ana geri döndü ve Nicole'ün yüzünde gördüğüm dehşete düşmüş, ihanete uğramış ifadeyi silmeye çalıştım.

Ayrıca birkaç dakika sonra Damian'ın bana iğrenmekten başka bir şeyle bakmamıştı. Tek yumurta ikizimin yaptıklarından dolayı beni hor gördüğünü ve her zaman da göreceğini o an anlamıştım.

Çok ileri gitmiştim ve bunu o gece anlamıştım. "Olanları değiştiremem," dedim sıkıca.

"Yapabilseydin değiştirir miydin?" diye sordu.

"Lanet olsun! Tabii ki isterdim. Gerçekten kardeşime ya da Nicole'e zarar vermek *istediğimi* mi düşünüyorsun?"

"O zaman belki de tüm aileni aramalı ve özür dilemelisin," dedi. önerdi.

"Sanırım bunun için oldukça geç," diye cevap verdim sinirli bir şekilde.

"Asla çok geç değildir. Seni seviyorlar Dylan. Sadece davranışlarından hoşlanmıyorlar," dedi sessizce. "Bunun için onları gerçekten suçluyor musun?"

Elimi granitin üzerine vurdum. "Hayır! Kardeşimi Nicole ve benim aramda bir seçim yapmak zorunda bırakmamın hoşuma gittiğini mi sanıyorsun? Bence Nicole'ün ikiz kardeşinden daha önemli olduğuna karar verdiğinde doğru seçimi yaptı."

"Kızgındı ve haklıydı," dedi iç çekerek. "Ama bu üstesinden gelemeyeceği anlamına gelmiyor. Ne de olsa sadece kelimelerdi. Nicole'e saldırmış gibi değilsin. Onun kalbini kırdın ama Damian onu onardı."

Onun için söylemesi kolaydı. Kylie o gece Damian'ın gözlerindeki küçümseme ve tiksinti ifadesini görmemişti.

İzlemiştim ve nefret etmiştim.

Damian'ın bana nefret ettiği bir yabancıymışım gibi bakmak yerine yumruk atmasını tercih ederdim.

"Damian'ı tanımıyorsun," dedim kabaca. "Sen de beni tanımıyorsun. Muhtemelen doğduğundan beri hiç mutsuz bir anı olmayan birinin tavsiyesine ihtiyacım yok."

Çok neşeliydi. Çok saftı.

Çok idealist.

Benim gibi alaycı bir piçin nesini anlayabilirdi ki?

"Fikirlerini kendine sakla. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Kylie, ya da neden böyle bir pislik olduğumu. Ne ailemle ne de başka biriyle konuşmak istiyorum. Sadece herkesin beni yalnız bırakmasını istiyorum."

Mutfaktan çıkmak için döndüğümde güzel ela gözlerindeki hayal kırıklığına uğramış bakışı görmezden geldim.

"Düşündüğünden daha fazlasını anlayabilirim," diye seslendi arkamdan. Merdivenlere varana kadar yürümeye devam ettim.

Çoğu zaman kendim bile ne yaptığımı nadiren bilirken, onun benim hareketlerimi anlaması mümkün değildi.

BÖLÜM 3

Kylie

F SONRAKİ birkaç gün boyunca Dylan'ı aslında çok az gördüm ama rutini hep aynıydı.

Erken kalkar, evdeki spor salonunu kullanır ve sonra evden ayrılırdı. öğleden sonra eve geldi.

İlk başta, çirkin bir şey yapmadığından emin olmak için onu takip etmek istemiştım ama her gün eve tamamen ayık bir şekilde gelirdi. Yaptığı maskaralıklarla ilgili herhangi bir son dakika haberi olmadığından, içimden bir ses onu rahat bırakmamı söylüyordu.

Öğleden sonra evindeki ofisinde kayboldu ve akşama kadar ortaya çıkmadı.

Genellikle akşam yemeği için dışarıdan sipariş verir ve akşamları kitap okuduktan ya da havuzda yüzdükten sonra yatak odasına giderdi.

İkimizin birbirimizden uzak durması zor değildi, çünkü devasa malikanede aramıza mesafe koymak için bolca yer vardı.

Yoga ve meditasyon yapmak için her sabah erkenden kalkıyordum. Havuz odasının dışında, her zamanki rutinim için açık havada mükemmel bir alan olan bir güneşlenme terası vardı.

Ondan sonra, günümün büyük bir kısmını odamda kendim için hazırladığım ofiste çalışarak geçirdim.

Akşamlarım Newport Beach'te olduğu gibiydi.

Market alışverişini yapmıştım, bu yüzden kendime yemek pişirdim, Jake'i uzun bir yürüyüşe çıkardım ve malikanenin birçok eğlence alanından birinde kitap okudum ya da televizyon izledim.

Beverly Hills'te kaldığım sürenin pek de beklediğim gibi geçmediğini itiraf etmeliyim.

Durdurulacak bir
alem yok.

Vahşi davranış
yok.

Aynı geniş alanda çok az etkileşimle birlikte var olduk.

Beş gün oldu ve Dylan evine bir harem davet edecek gibi görünmüyor.

Akşam yemeği için hazırladığım marinara sosunu karıştırdım ve biraz su koydum.

erişmeler için kaynamaya bırakın.

Burada olmama gerçekten hiç gerek olmaması ve Dylan'ın yöntemlerini değiştirme konusunda doğruyu söylüyor o l m a s ı mümkün müydü?

Bu pek olası değildi, değil mi?

Neden birden bire pislik gibi davranmayı bıraksın ki?

Peki günün büyük bir kısmında dışarı çıktığında ne yapıyordu? Dylan beni taciz etmek yerine varlığını görmezden gelmeye çalıştı.

Artık teklif ya da kaba yorumlar da yok.

Aramızdaki birkaç kısa etkileşim kısa, ani ve gerçekçiydi.

Bir yanım rahatlamıştı ama aynı zamanda ilgimi de çekmişti.

Dylan Lancaster'ı neyin harekete geçirdiği ya da neden beklediğimden daha düzenli ve ciddi görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sanırım onun gündüzlerini uyuyarak, gecelerini ise parti yaparak ve akla gelebilecek her şekilde kendini şımartarak geçireceğini düşünmüştüm.

Ama yapmadı.

Bu da zamanını nasıl geçirdiğini merak etmeme neden oldu.

Evindeki ofisinde çalıştığından hiç şüphem yoktu. Ofisinin kapısının önünden geçerken birkaç kez bir konuşma yakalamıştım, sesi iş konuşuyormuş gibi geliyordu.

Damian, Dylan'ın Lancaster International'a hiç karışmadığını söylemişti ama şimdi durum hiç de öyle görünmüyordu.

Düşüncelerimin nesnesi aniden mutfakta belirlediğinde irkildim.

O çekmecelerde bir şeyler a r a m a y a başlarken ben de ocaktaki yerimden onu izledim.

Koyu renk bir kot pantolon ve kaslı vücudunu saran ve büyüleyici gözleriyle uyumlu yeşim rengi bir tişört giymişti.

Gözlerim onun üzerinde gezinirken bir iç çekişi bastırmak zorunda kaldım.

Dylan Lancaster ateşliydi ve ondan hoşlanmasam da fiziksel mükemmelliği olan bir adamı fark etmemek zordu.

Yüz hatları hâlâ çizgili ve biraz sertti ama bu hafif sinirli yanı çekiciliğini azaltmıyordu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Kibarca sordum.

"Hayır," dedi huysuzca. "Menü a r ı y o r d u m ama internetten bir şeyler bulabilirim."

Gitmek için döndüğünde, bu tartışmamızın sonu olmalıydı.

Bırak, Kylie. Yapma bunu. İkiniz arasında hiçbir tartışma olmadan her şey yolunda gitti.

"Bugün spagetti gecesi," dedim ona. "Dışarıdan sipariş vermek istemiyorsan, bana katılmak istersen bende bolca var."

Lanet olsun! Ağzımı açtığım için kendimi tekmelemek istedim. Şimdi, neden ona *bunu* teklif etmek zorunda hissetmişim?

Mutfağın girişinde kısa bir süre durduğunda derin bir nefes aldım.

Kahretsin, bunu neden yaptığımı biliyordum.

Dylan'da hissetmek istesem de istemesem de empatimi çeken bir şey vardı.

Belki de her seferinde hissettiğim umutsuzluk ya da yalnızlıktı. çok yakındı.

Evet, pisliğin *tekiydi* ama Dylan'da savunmacı dış görünüşünden daha fazlası olduğunu düşünmeden edemiyordum.

"Güzel kokuyor," dedi arkasını dönerken. "Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Hiç de değil," dedim dolaptaki eriştelere uzanırken. "Makarnanın yanında sarımsaklı ekmek ister misin? Salata yaptım bile, tatlı olarak da tiramisu var. Gerçi ev yapımı değil. Fırından aldım."

Tamam, Kylie. Burada biraz fazla saçmalıyorsun.

Neden bu kadar gergin olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Dylan'la uğraşmak biraz huysuz bir ayıyla boğuşmaya benziyordu.

"Elinizde ne varsa bana uyar," dedi. "Yemek yapmadığım için pek seçici olamam ve makarnayla birlikte her türlü ekmeği severim. Yardımcı olabilir miyim?"

Tamam, bu teklif sürpriz oldu. "Hayır. Böyle iyiyim. Gerçekten yapacak başka bir şey yok."

"O zaman sanırım doğru zamanda geldim," dedi sertçe. "Yemek için tam zamanında

Yapılacak hiçbir iş kalmadan. Bu oldukça zekice."

Güldüm. "Eminim bu şekilde planlamamışsındır."

"Ben yapmadım," diye cevap verdi. "Ama kulağa benmişim gibi geliyor."

Erişteler piştikten sonra ikimize de birer tabak hazırladım ve salatayı mutfak masasının üzerine koydum.

Dylan ikimize de birer şişe su getirdi ve karşıma oturdu.

"Günün nasıl geçti?" Yemeğe başladığımızda, evde olmadığı zamanlarda ne yaptığını anlatmasını umarak sordum.

"Berbattı. Seninki?" diye kibarca cevap verdi.

Onu zorlamamaya karar verdim. "Ortak olmak yönetici olmaktan çok farklıdır. Nicole halkla ilişkiler işi hakkında pek bir şey bilmiyor olabilir ama şirket avukatı olduğu için bu işlerin bir kısmı onun için çok kolaydı. Ama şu anda onu gerçekten rahatsız etmek istemiyorum. Ben... biraz zorlanıyorum."

Dylan'a herhangi bir zayıflığımı itiraf etmekten çekiniyordum çünkü bu ileride bir cephane olarak kullanılabilirdi.

Yemeğimi onunla paylaşmaya istekli olabilirdim ama yine de ona güvenmiyordum. Birkaç yudum su içerken sessizdi. Şişeyi yere bırakırken,

"Birkaç iş becerim var. Muhtemelen size yardımcı olabilirim."

Suyumdan aldığım bir yudumda neredeyse boğuluyordum.

Birkaç iş becerisi mi?

"Sanırım danışmanlık ücretleriniz benim için biraz fazla pahalı olur," dedim hafifçe.

"Hiç de değil," diye yanıtladı. "Şu anda yemek için çalışacağım çünkü her gece aynı paket servis yerlerinden sıkılmaya başladım."

Benimle oyun oynadığına dair bir kanıt var mı diye ona baktım. Evet, onun aklını çelmek için kesinlikle her şeyi yapardım ama samimi olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Dünyanın en iyi iş adamlarından biriydi, bu yüzden ciddi olduğuna inanmak zordu. Ne de olsa benden hoşlanmıyordu ve beni burada istemiyordu. Peki neden bana yardım etmeyi teklif ediyordu?

"Tatlılar fırından gelirse bana kredi veriyorlar mı? Ben tam olarak Betty Crocker değilim," dedim temkinli bir şekilde, şu anda oyununun ne olduğunu anlamaya çalışarak.

Omuz silkti. "Tiramisu'yu denememe izin verir vermez sana haber veririm."

Lanet olsun! Yüz ifadesi o kadar temkinliydi ki onu hâlâ anlayamadım.

Vazgeçtim ve sadece sordum. "Benimle dalga mı geçiyorsun Dylan, yoksa Benim için bazı iş sorularını cevaplamaya gerçekten istekli misin?" Başını kaldırdı ve bakışlarımız kilitlendi.

O güzel yeşil gözlerdeki ölü bakış gitmişti ama gözlerin ruha açılan pencere olduğuna dair o eski söz Dylan Lancaster için geçerli değildi.

Bu pencere onun durumunda kesinlikle kapalıydı ama herhangi bir düşmanlık görmedim.

"Sen istersen ben de isterim," dedi kısık sesle. "Ve ben şaka yapıyordum tiramisu. Yarın eve gittiğimde ofisinize uğrarım. Ya da acilse yemeğimiz bittikten sonra gelirim."

Başımı salladım. "Şu anda yapılması gereken bir şey değil. Yarın iyi olur."

"Güzel," diye cevap verdi. "Şimdi bana haftanın geri kalanı için menüde ne olduğunu söyle. Uzun zamandır bu kadar iyi yemek yediğimi hatırlamıyorum."

Tabağına baktım ve çoktan boşalttığını fark ettim.

Yemeği nasıl mideye indirdiğine bakılırsa, yemeğini beğendiği konusunda benimle dalga geçtiğini düşünüyordum.

"Kızartma? Kiş? Mantarlı tavuk ve pilav? Ne sevdiğin hakkında hiçbir fikrim yok" dedim.

Ciddi olduğuna inanmak zorundaydım ama yine de bu durumu Biraz dikkatli olun.

"Hepsi kulağa hoş geliyor," dedi. "Yolundan çıkmanı beklemiyorum. Normalde kendin için ne yapıyorsan o olur."

"İstersen biraz daha spagetti var," diye teklif ettim.

"Ben bakarım," dedi tabağını kaldırırken. "Kendi yemeğini bitir."

Dylan'la bir tür ateşkese varıp varmadığımızı merak ederek çatalımı aldım ve yemeye başladım.

Ya da bu onun için bir tür çarpık oyunun başlangıcı mıydı?

Yemeye başladığımda, gerçek niyetinin ne olduğunu çok yakında öğreneceğimi tahmin ediyordum.

BÖLÜM 4

Dylan

"**T**HORTUMLAR, kârlılığınıza yardımcı olabilecek gördüğüm birkaç şey. İstememiş olsanız da bunlardan bahsetmek istedim.

Bu konuda benim tavsiyem," dedim Kylie'ye ertesi öğleden sonra.

Ofis koltuğunu bana bakacak şekilde döndürdü. "Teşekkür ederim. Açıkçası bu kadar vaktinizi almak istememiştim. Sadece kâr ve zararla ilgili birkaç şey soracaktım ama tavsiyeniz için minnettarım. Önerdiğiniz ve daha önce hiç düşünmediğim pek çok şeyi uygulayabilirim."

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diye cevap verdim ve bu yorumda gerçekten samimi olduğumu fark ettim. "Sen zaten ne yaptığını biliyordun. Sanırım tek ihtiyacın olan ikinci bir görüştü."

Kylie'nin aslında iş zekâsı vardı ve bilgiyi bir sünger gibi emerdi. Tek ihtiyacı olan biraz rehberlikti.

Gülümsedi ve tüm yüzü aydınlandı.

Hay sikeyim! Birisi bana gerçekten benden hoşlanıyormuş gibi bakmayalı uzun zaman olmuştu.

Ve bununla ne yapacağımdan pek emin değildim.

Minnettar, ki bu bana gerçekten düşkün olmasından tamamen farklı bir şey.

Arkadaşlığımı umursamadığını düşünmeye başlamak benim için iyi olmazdı. Sorun şu ki, aslında *onun* etrafında olmasına alışmaya başlamıştım.

Kabul ediyorum, çok sık konuşmuyorduk ama başka birinin hareket ettiğini duymak bile

evin içinde dolaşmak tamamen sessizlikten daha iyiydi.

Onun zavallı köpeğinden *hoşlandığımı* söyleyecek değildim ama beni arayıp bulduğunda ve varlığıyla beni onurlandırmaya karar verdiğinde bundan *hoşlanmadım*.

Jake, zaman zaman oldukça yüksek sesle horlama eğiliminde olduğu gerçeğini bir kez aştıktan sonra oldukça göze batmayan biriydi.

"Tamam o zaman," dedim. "İhtiyacınız olan tek şey buysa, hemen kendi ofisime gideceğim."

Kylie'nin benim yanımda olmaya daha fazla tahammül edip edemeyeceği konusunda kafa yormaya gerek yoktu.

"Dylan?" dedi sorgulayıcı bir ses tonuyla.

"Başka bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" diye sorarken sandalyemden kalkmadım.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece bana neden yardım ettiğini sormak istedim. Beni burada istemiyorsun ama birkaç saatini benimle birlikte işim üzerinde çalışarak geçirdin. Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu? Bunu neden yaptığımı ben de pek bilmiyordum. "Senden nefret etmiyorum, Kylie."

En azından *bu* doğrudu. Ondan nefret ettiğimden çok daha fazla kendimden nefret ediyordum. Dürüst olmak gerekirse, artık onun varlığından hiç hoşlanmıyordum.

Doğru, sinir bozucu derecede açık sözlü ve açık sözlüydü, ama Benim hakkımda söylediği her şey doğru değildi.

Sadece hatalarımın her birine dikkat çekmiş olmasına içlerimden.

İç çekti. "Ben de senden nefret etmiyorum Dylan. Belki bazı davranışlarından nefret ediyorum ama seni gerçekten tanımıyorum."

Omuz silktim. "Bu iki şey arasında gerçekten bir fark var mı? Biri tam bir aptal gibi davrandığında ondan hoşlanmak neredeyse imkânsızdır."

"Duruma göre değişir," diye düşündü. "Bazen bir insan pek çok farklı nedenden ötürü karakterine aykırı davranabilir."

"Beni tanımak istemezsin. Sözümün güvenin. Bu çok karanlık bir yere gitmek anlamına geliyor," diye onu uyardım.

Başını beni tamamen büyüleyen sevimli bir şekilde eğdi, sanki beni anlamaya ve kişiliğimden bir tür kurtarıcı nitelik bulmaya çalışıyordu.

Muhtemelen ona iyi bir şeyi yanlış yerde aradığını söylemeliyim.

"Gerçekten o kadar korkutucu musun?" diye sordu. "Aslında ben de oldukça karanlık bir yerdeydim, bu yüzden artık karanlıktan gerçekten korkmuyorum."

Zihnimin ne kadar korkunç olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve zifiri karanlığın gerçekte neye benzediğini bildiğinden oldukça şüpheliydim.

Kylie tamamen ışıık ve mutluluktu.

Ben ise karamsar ve kasvetliydim.

Bu iki şey nadiren birbirine karışır.

"Tamamen berbat durumdayım," diye itiraf ettim. "Şimdiye kadar bunun farkına varmışsındır diye düşünüyorum. Bence en iyisi birbirimize karşı kişisel davranmaktan kaçınmamız."

"Neden?" diye sordu.

"Neden ne?" Soru sormayı bırakmasını umarak homurdandım.

"Neden b e r b a t durumdasın? Her zaman b ö y l e değildin.

Buna bir şey sebep oldu, değil mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona ters ters baktım ama sanki bir cevap bekliyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

Tanrım! Bu kadını susturmak için gözünü korkutmanın bir yolu yok muydu?

Garip bir şekilde, kendimi onun duygularını incitecek bir şey söylemeye zorlayamadım.

Kahretsin ki bunu istediğimi biliyordum çünkü birini uzaklaştırmak istediğim de verdiğim normal tepki buydu.

"Bu neden bilmen gereken bir şey?" Asık suratlı bir ses tonuyla sordum.

"Bir anlaşma yaptık. İş tavsiyesi için yiyecek. Nokta."

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Belki de seni tanımak istiyorum. Belki de anlamaya çalışmak istiyorum."

"Yapamazsın," dedim kısaca.

Geri adım atmayı reddederek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dene beni," diye meydan okudu.

"Sadece soyunmak istiyorsan," diye cevap verdim, bu yola girdiğimde onu rahatsız ettiğimi biliyordum.

Onu soymak istemediğimden değil, ama bu arzumu yüksek sesle dile getirmemin tek nedeni geri adım atmasını sağlamaktı.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu artık işe yaramayacak. Bunu sadece konuyu değiştirmek için söylediğini biliyorum. Ciddi değilsin."

Belki öyle, ama fikrini değiştirip bu tartışmayı kıyafetlerimiz olmadan yapmak istediğine karar verirse kesinlikle tartışmazdım.

Kapımdan içeri girdiği andan itibaren ondan etkilenmişim ve merhamet dileyene kadar onu becerme arzum amansızdı.

Yorumum onun dikkatini dağıtmak için umutsuz bir girişim olabilirdi, ama onu yatağıma alma dürtüsü çok ama çok gerçektir.

"Dene beni," diye meydan okumasını tekrarladım. "Sana ne kadar ciddi olduğumu göstermekten mutluluk duyarım."

Gözlerini devirdi. "Tanrım, neden bu kadar inatçı olmak zorundasın? Ben sadece seni tanımaya çalışıyorum."

Hayatım boyunca *bu* kadar inatçı bir kadınla karşılaşmadığım için kendimi gülümsememeye çalışırken buldum. "Beni tanımanı istemeyebileceğim hiç aklına geldi mi?"

Yüzünde bir anlık belirsizliğin belirmesini izledim ve onu oraya koyduğum için anında kendimden nefret ettim.

Benden nefret etmesi için ona verdiğim onca nedenden sonra, neden hâlâ beni tanımaya çalışıyordu ki?

"Tamam. Unut gitsin," dedi sertçe. "Biriyle konuşmak isteyebileceğini düşünmüştüm, ama belli ki sadece bir pislik olmayı tercih ediyorsun."

Hayal kırıklığı içimde çalkalandı ve beni konuşmaya zorladı. "Bu şekilde olmak *istemiyorum*. Dönüştüğüm adam olmaktan gerçekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Haklısın. Her zaman böyle değildim ve değişmeyi o kadar çok istiyorum ki hayatımı geri kazanmak için her gün farklı terapi türlerinde saatler harcıyorum. İngiltere'den döndüğüm gün başladım. Biraz daha iyi hissediyor muyum? Evet. Eskiden olduğum adamı bulabileceğimi hissediyor muyum? Hayır. Ama devam edeceğim.

Aklım başıma gelene kadar denemeye devam edeceğim. Bunun tam olarak neye benzediğini bilmiyorum ama son iki yıldan çok daha iyi olmalı."

Sözlerimi bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım, tüm bunları ağzımdan kaçırdığım için hâlâ şaşkınlık içindeydim.

Kylie şaşırmış görünüyordu ama ses tonu sıcaktı, "Terapin hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diye homurdandım.

"İki yıl önce olanlar hakkında konuşmak ister misin?" diye tekrar denedi.

"Tabii ki hayır," diye cevap verdim. "Her gün bu konuda konuşmak için yeterince zaman harcıyorum.

Kusmak isteyene kadar içimdeki duyguları dökmek konusunda iyi değilim."

"Tamam," diye hemen kabul etti. "O zaman sana başıma gelenleri ve neden artık karanlıktan korkmadığımı anlatacağım - tabii duymak istersen."

Her şey kendim hakkında konuşmak zorunda kalmama tercih edilirdi ve merak ediyordum. "Anlat bana."

"Kısa keseceğim çünkü uzun zaman önceydi," diye başladı. "Ben On dokuz yaşımdayken evlendim ve kocam yaptığım ya da söylediğim her şeyi eleştiren bir kontrol manyağıydı. Ona göre benimle ilgili hiçbir şey çekici değildi. Kızıl saçlarım çirkindi. Çillerim iğrençti. Bir kadın için çok fazla yiyordum. Göğüslerim çok küçüktü. Kıçım çok büyüktü. Yemeklerim yenmezdi. Aptaldım, gülünçtüm ve... anladınız değil mi? Ben çalışmak istiyordum ama o evde kalmamı istiyordu. Onu memnun etmek için içimi dışıma çevirdim. Saçımı boyadım. Piyasadaki tüm çil kremlerini denedim ve kalanları makyajla kapattım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım yine de yeterli olamadım. Ama üç yıldan fazla kaldım, ta ki başka biriyle yattığını öğrenene kadar. Sonunda cesaretimi toplayıp boşanma davası açtım ve bunu öğrendiğinde beni o kadar kötü dövdü ki yerden zor kalktım."

Bir erkeğin Kylie'ye böyle davranması beni çok şaşırttı ve öfkeliendirdi.

Kalbimin kulaklarımda çarptığını duyabiliyordum. "Tanrım! Kylie-"

Bir elini kaldırdı. "Bırak da bitireyim. Hayatımın bu kısmı hakkında artık konuşmuyorum, bu yüzden sadece üzerinden geçmek istiyorum. Kevin bir polis memuruydu ve beni kanlı ve yaralı bir şekilde bıraktıktan sonra işe gittiğinde, çete bağlantılı bir olayda vurularak öldürüldü. O bir kahramandı ve bıraktığı izleri gizlemek için ağır makyajla cenaze töreninde oturmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Tüm o tören boyunca yas mı tuttuğumu yoksa ondan nefret mi ettiğimi bilmiyordum ve bu kafa karışıklığı gömüldükten sonra bile geçmedi. Tüm evliliğim, onun ölümü ve kafa karışıklığım kafamı fena halde karıştırdı. Bu yüzden kaçmak için çok içtim çünkü gerçekten kötü bir anksiyete ve depresyon döneminden geçtim. Kontrol edemediğim panik ataklarım vardı. O tavşan deliğine girdikten sonra çıkmak çok zor oldu. Zihnim pek çok karanlık yere gitti, ancak bir gece elimde bir şişe hapla dairemde oturup kendimi bu acıdan kurtarmalı mıyım diye düşünürken sonunda yardıma ihtiyacım olduğunu fark ettim. Bunu tek başıma yapamazdım."

"Ne oldu?" Huysuzca sordum, beynim hala tüm bunları anlamaya çalışıyordu.

ışık ve mutluluktan başka bir şeye benzemeyen bir kadınla birlikte olmuştu.

"Ben de berbat durumdaydım ama tedavi oldum," dedi iç çekerek. "Ve ben Hayatımı yavaş yavaş toparladım. Nicole ve Macy'ye söyledim ve arkadaşlarım tedavi boyunca bana destek oldular. Yani evet, gerçekten kötü bir yerde olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum, bu yüzden muhtemelen şu anda konuşacak birine ihtiyacın olabileceğini hissedebiliyorum. Sana ne olduğundan emin değilim Dylan, ama yardım almana sevindim. Eğer konuşmak istersen, neler yaşadığını bildiğimi bilmeni isterim. Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, belki de birlikte takılıp eğlenebileceğin birini bulabilirsin. Muhtemelen bu da işine yarayabilecek başka bir şeydir."

Yumruklarımı sıktım ve herhangi bir erkeğin bir kadınla yatmış olmasından dolayı kendimi fiziksel olarak hasta hissettim.

Kylie'ye elini uzatmış ve onu yıllarca yeterince iyi değilmiş gibi hissettirmişti. "Zaten ölmemiş olsaydı, sanırım senin için onu öldürmeye razı olurdu," diye homurdandım.

Bana melankolik bir gülümseme fırlattı ve sandalyesinden kalktı. "Hayatımın o kısmı bitti, Tanrı'ya şükür. Biliyorum, belki sen böyle hissetmiyorsun ama bu işin sonunda öbür tarafa geçeceksin Dylan. Ben gidip yemeğimize başlayayım."

Tüm bedenim o kadar çok duyguyla uğulduyordu ki neredeyse acı veriyordu. Bu kadar uzun süre hissiz ve kopuk kaldıktan sonra hepsini ayırmak zordu.

Ona bir şey söylemek istedim, sadece bana yardım etmek için bu kadar acı veren bir hikayeyi paylaşmasını takdir ettiğimi bilmesini sağlayacak herhangi bir şey.

"Kylie?"

Kapıya ulaştığında bana döndü. "Evet."

Söylemek istediğim şeyleri dile getirmeye çalıştım ama sonunda tek söyleyebildiğim "Teşekkürler" oldu.

Bana cesaret verici bir gülümseme attı ve başını sallayarak, "Akşam yemeğine geç kalma. Mantarlı tavuk ve pilav gecesi."

O odadan çıktıktan sonra birkaç dakika oturdum, hala şunları düşünüyordum
söylediği her şeyi.

Tanrım! Bu kadar genç biri nasıl bu kadar çok şeyle başa çıkmış ve sonunda en kolay yolu seçmek yerine yardım almayı seçmişti?

Şimdi ona bakınca, hiç kimse onun her zaman bugünkü gibi cesur ve açık sözlü bir kadın olmadığını anlayamazdı.

Ve hala bu kadar sıcak, şefkatli ve empati sahibi olması da oldukça dikkat çekiciydi.

Sonunda ayağa kalktım ve başımı salladım. Ofisime doğru ilerlerken, Kylie Hart'ın sadece şaşırtıcı derecede güzel olmakla kalmayıp, aynı zamanda tanıdığım en inanılmaz, en kararlı kadın olduğunu kendime itiraf etmek zorunda kaldım.

BÖLÜM 5

Kylie

"**I**O MAÇI KAZANABİLMELİYDİM," diye homurdandı Dylan bir hafta sonra pişirdiğim akşam yemeğini yerken. "Sanırım ben uygulama."

Kendi kızartma yemeğimden bir ısırık aldıktan sonra homurdandım. "Eziklik yapma Lancaster," diye takıldım. "Benim senden daha iyi bir tenis oyuncusu olabileceğim hiç aklına geldi mi?"

"Asla. Kaybedene kadar değil," diye yanıtladı. "Ben bu oyunu oynayarak büyüdüm. Küçükken özel dersler aldım ve bir yetişkin olarak da kortlara çıkma fırsatını nadiren kaçırdım. Belki de bu yüzden bu gece sana karşı maçı kaybetmiş olmam beni bu kadar şaşırttı. Çok sık kaybetmezdim ama şimdi senin harika bir oyuncu olduğunu ve benden daha iyi olduğunu kabul etmeye hazırım. Böyle oynamayı nereden öğrendin?"

Karşısındaki mutfak masasında oturduğum yerden onun hoşnutsuz yüz ifadesine bakarak gülümsedim.

Dylan kaybetmeyi hiç sevmiyor muydu yoksa kışına tekneyi basan bir kadın olduğu için mi özellikle acı veriyordu emin değildim.

Benim tahminim ilkiydi. Yaklaşık iki haftalık gözlemden sonra Dylan'ın hiçbir konuda yenilmekten hoşlanmadığını fark etmiştim. Nokta. Ve bir kadının da bir erkek kadar iyi bir şey yapamayacağını ima ettiğini hiç duymamıştım.

İnatçıydı, ki bu ortak bir özelliğimiz gibi görünüyordu, ama en azından yenildiğini kabul edebiliyordu, bu kabul ne kadar isteksiz olursa olsun.

Doğrusu Dylan *beni* de şaşırtmıştı çünkü beklediğimden çok daha iyi bir tenis oyuncusuydu. Kazanmak için beni parmak uçlarımda tutmuştu. Suyumdan bir yudum alırken omuz silktim ve sonra bardağımı tekrar yere bıraktım.

"Çocukluğumdan beri oynuyorum," diye açıkladım. "On beş yaşıma geldiğimde Junior Grand Slam turnuvalarına katılmaya hak kazanacak kadar puan biriktirmiştim."

Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "O zaman sadece iyi bir oyuncu olmanın ötesindeydin. Turnuvalarda ne oldu?"

İçimi çektim ve yemeğimin geri kalanını dalgınca tabağımda gezdirdim. "Babamın beni gönderecek parası yoktu ama yeterli parayı toplamayı ve Avustralya Açık için sponsorluk almayı başardım. Ne yazık ki Avustralya'ya gitmem gereken günden bir gün önce grip oldum. İki hafta sonra, gribi atlattıktan sonra bazı garip semptomlar göstermeye başladım. Uzun lafın kısası, Guillain-Barre sendromu nedeniyle bir yıldan fazla bir süre iş göremez hale geldim. Tüm yıl boyunca yarışmaları kaçırdım ve hiçbir zaman bu olaydan önceki kadar iyi olamadım."

"Guillain-Barre sendromu tam olarak nedir? Duymuştum çünkü annem Bir zamanlar bir arkadaşımdaydı," diye itiraf etti Dylan. "Sadece bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Anladığım kadarıyla oldukça nadir görülüyor, değil mi?"

Hastalığın *neden* ortaya çıktığının tam olarak anlaşılamadığını ama genellikle bir enfeksiyon ya da virüs sonrasında ortaya çıktığını anlattım.

Ve bunun bağışıklık sisteminin sinirlere saldırmaya başladığı nadir bir hastalık olduğunu söyledi. "İki ay yoğun bakımda, toplam üç ay da hastanede yattım.

hastanede" diye anlattım. "Ondan sonra, tekrar normale dönmek için aylarca mesleki terapi ve fizik tedavi gördüm. Tüm fiziksel kondisyonumu ve cazibemi kaybettim," diye hafif bir tonda bitirdim.

"Ve sanırım sponsorluğunuz," diye düşündü Dylan.

Başımı salladım. "İlk etapta rekabetçi tenis oynamaya gerçekten gücü yetmeyen bir kız için ikinci bir şans yoktur. UCLA'da tenis bursu almayı umuyordum ama tekrar oynayabildiğimde neredeyse on yedi yaşındaydım ve yeterince iyi değildim. Ayrıca, yaşım ilerleyecekti.

gençlerin. O zamanlar her konuda hayal kırıklığına uğramıştım ama şikayet etmiyorum. Şu anda gelecek vaat eden bir PR ajansının ortağı olmaktan mutluyum. Yaptığım işi ve ACM'deki ekibi seviyorum."

Dylan'a söylediğim her söz doğrudu. Belki gençken kaybettiğim fırsatlar yüzünden kalbim kırılmıştı ama şu anda hayatımın aldığı şekilden gerçekten memnundum.

"Gerçekten mi?" diye sordu kuşkulu bir ses tonuyla. "Zengin bir tenisçi olmaktansa şu anda yaptığın işi yapmayı mı tercih ederdin?"

"Profesyonel olarak başarılı olacağımı kim söyleyebilir?" Ona sordum. "Bir kariyeri bitirmek için tek gereken bir sakatlıktır. Ya da bazı büyük turnuvalar sırasında bazı kötü günler. Hiçbir şey garanti değildi. Yani evet, elit statüye ulaşamamış, bitik bir profesyonel oyuncu olmaktansa olduğum yerde olmayı tercih ederim. En tepede olmak için çok fazla beceri ve biraz da şans gerekiyor, ancak o yöne gitmemiş olmam hala oynamayı sevmediğim anlamına gelmiyor. Gerçekten, her iki dünyanın da en iyisine sahibim, değil mi? Hala bazı maçlardan keyif alabilir ve aynı zamanda sevdiğim bir kariyere sahip olabilirim."

Yemeğe geri dönerken başını salladı. "Lanet olsun, kadın.

Her zaman mide bulandırıcı derecede pozitif misin? Bu çok yorucu olmalı."

Alaycı iğnelemelerine alışkın olduğumdan, yemeğimi bitirirken sırtlamakla yetindim. "Sanırım artık bardağın dolu tarafını gören bir insanım. Hayat kısa. Hayatımdan memnunsam, olabilecekler için hayıflanmanın ne anlamı var?"

Dylan Lancaster kendi yaşam deneyimleriyle sertleşmişti ve iki yıl önce olanlar hakkında konuşma teklifimi kabul etmemişti, bu yüzden onun hakkında hala bilmediğim çok şey vardı.

Bununla birlikte, ara sıra tedavisinden bahsediyordu ve kulağa oldukça yoğun geliyordu, muhtemelen bu yüzden her gün daha az perili ve biraz daha neşeli görünüyordu.

Çoğu zaman birlikte takılırdık çünkü yalnız kalmaktansa yanında birilerinin olmasını tercih ediyor gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, tüm saçmalıkları bir kenara bırakabildiğimde geçinmesi zor bir adam değildi.

Evet, geçmişte bir pislikti ve hâlâ alaycıydı. Ama içimde bir şey onun bu biraz bıkkın dış görünüşünün altında saklamaya çalıştığı acıyı hissedebiliyordu.

Kimsenin görmesini istemediği, acı çeken Dylan Lancaster'a nasıl ulaşacağımdan tam olarak emin değildim.

"Peki, yok olan umutlarınız ve hayallerinizden sonra ne oldu? burs ve tenis kariyeri?" diye sordu.

"Lisedeki son yılımda bir restoranda hostes olarak işe girdim. Mezun olduktan sonra tam zamanlı çalışmaya başladım ve geceleri devlet üniversitesinde dersler aldım. On sekiz yaşıma geldiğimde babam Florida'ya taşındı. Biriyle tanıştı ve taşınmak istedi, bu yüzden kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım." Boş tabağı kenara iterken anlattım. "Ondan sonra ne olduğunu biliyorsun. Çok genç yaşta evlendim, işimi bıraktım ve ders almayı bıraktım."

"Peki, sonunda üniversiteyi bitirebildin mi?"

"Daha sonra," dedim. "ACM'de Nicole'ün annesinin yanında çalışmaya başladıktan sonra pazarlama bölümünü bitirdim. Kevin öldükten sonra kendimi toparladığımda beni işe aldı ve eğitimimi tamamlamam için bana destek oldu. Başka hiç kimse benim çalışma saatlerimi onun yaptığı gibi okul programıma uyacak şekilde ayarlayamazdı. O inanılmaz bir kadındı ve Nicole de ona çok benziyor."

Dylan'a Nic hakkında çok şey anlatmıştım çünkü ikiz kardeşinin evleneceği kadını merak ediyor gibiydi.

Kalktım ve bulaşıkları toplamaya başladım.

Ayağa kalktı ve kendi tabağını ve kirli kaplarını aldı.

Onun için yemek yapmaya başladığımdan beri, her gece temizlik yapmama yardım etme rutinine girmişti. Ayrıca, ofisine gitmeden önce işimle ilgili yardıma ihtiyacım olup olmadığını öğrenmek için her gün beni kontrol ediyordu.

Aslında yaptığımız takas anlaşmasından bir haydut gibi para kazanıyordum.

İhtiyacım olduğunda Dylan Lancaster'ı danışman olarak aldım ve mutfağı temizlememe yardım etti.

Ona bu anlaşımda müzakere becerilerinin eksik olduğunu söyleyecek değildim.

Dylan beni bulaşık makinesine kadar takip etti, ben de onun tabağını aldım.

Güzel kışını hemen yanımdaki mutfak tezgahına yasladı ve bulaşık makinesini çalıştırmamı beklerken kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Tanrım, çok yakındı, o kadar yakındı ki nereye giderse gitsin ona yapışan o erkeksi, topraksı, eşsiz kokuyu alabiliyordum.

Dylan Lancaster'dan bu kadar etkilendiğim için kendimi azarlarken bile o kışkırtıcı kokuyu içime çektim.

Adamın tek yapması gereken yanımda durmak, onu içime çekmeme izin vermektir ve ben de onu soymaya hazırdım.

Benim neyim var böyle? O hala en iyi arkadaşımı inciten ve seks partilerine katılan adam.

Uzun bir nefes aldım. Sorun şu ki, Dylan'ın gerçekten hoşuma giden bazı özellikleri vardı.

Artık kendini unutturacak kadar içmiyordu, o yüzden bunu hiç görmedim. onun pislik tarafı. Hatta o seks partisi fotoğraflarının bir tuzak olduğuna inanmaya başlamıştım.

Son derece zekiydi ve bu parlak zekânın artık boşa gitmesine izin vermiyordu. Dylan her gün evindeki ofisindeydi ve Los Angeles ekibiyle birlikte, Damian'la birlikte çok fazla karmaşıklık içerdiği için bir kenara bıraktıklarını söylediği bazı projeler üzerinde çalışıyordu.

Tamamen boş durmaktan nefret ediyor gibiydi.

Ayrıca Dylan'ın çoğu zaman beni eğlendiren, ironik bir mizah anlayışı olduğunu da kabul etmek zorundaydım.

Dylan Lancaster'ın fiziksel olarak gördüğüm en seksi erkek olduğunu inkâr etmek imkânsızdı.

Ve Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Bana her yaklaştığında kadınlık hormonlarım nasıl sevinmez?

Eğer tam bir pislik olarak kalsaydı, ne kadar çekici olduğunu görmezden gelmek kolay olabilirdi, ama gerçekten de tam bir pislik *değildi*.

Bazen patronluk taslıyordu ama Dylan'ın yaptığı düşünceli şeyler onu zorba olmaktan alıkoyuyordu.

Duygusal olarak tükendiği zamanlar olduğunu bilmeme rağmen her gün terapisine sadakatle gitti.

Dylan görünüşe göre bu seansların her anından nefret etmesine rağmen çabalıyordu ve azmi için ona kredi vermeliydim.

Midesi bulanana ve bitkin düşene kadar duyguları hakkında konuşmak zorunda kaldığını bana her anlattığında gülmekten kendimi alamıyordum.

Yavaş yavaş onun İngiliz diline alışıyordum, böylece daha önce duymadığım bir kelimeyi her kullandığında ona sormak zorunda kalmıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, seksi İngiliz aksanı adamı neredeyse karşı konulmaz kılan şeylerden sadece biriydi.

Bulaşık makinesini kapatıp çalıştırdıktan sonra Dylan'la yüz yüze gelene kadar döndüm.

Nereden geldiğinden emin değildim ama işte oradaydı, o çiğ, eziyetli Muhteşem gözlerindeki bakış, kalbimin onun için acımasına neden oldu. Bir anda ortaya çıkıp kayboluyordu ve geçmişte yaptığı her şeye rağmen beni etkiliyordu.

Lanet olsun! Kendime engel olamadım. "İyi misin?" Sessizce sordum.

Derin düşüncelerden sıyrılmak için kendini sarsması gerekmiş gibi gözle görülür bir şekilde irkildi.

Başını salladı. "Ben iyiyim. Sadece neden hala bu kadar lanet Geçmişte yaptığım onca şeyden sonra bana iyi davranıyor. Kendi ailem bile benimle konuşmak istemiyor."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve parmaklarım avuç içimi onun sıkı, hafif kirli çene çizgisi üzerinde yumuşatma arzusuyla seğirdi.

Ona dokunmamak için kendimi zor tuttum ve şöyle dedim: "Neredeyse herkes ikinci bir şansı hak eder Dylan. Sadece bunu mahvetme. En iyi arkadaşımı incittin, bu yüzden şu anda çok mutlu olsa da ikimiz için başka bir şans söz konusu değil. Senin dostun ya da en büyük düşmanın olabilirim. Seçim senin."

Sesim sertti ama cevabını beklerken nefesimi tuttum.

Dylan'ın güvenimi kazanmasını ne kadar çok istediğimi görünce şaşırdım.

Dolgun, lezzetli dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kalktı ve şöyle dedi: "Tenis kortunda kıcımlı tekmeledikten sonra başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Hafif boyuna rağmen oldukça korkutucusun, bu yüzden seni hayal kırıklığına uğratmaya cesaret edemem."

Nefesimi bıraktım. Dylan'ın şimdilik bana atacağı en büyük kemiğin bu olduğunu biliyordum ama yeterliydi.

Nefes nefese, "İyi seçim," derken ona gülümsedim.

BÖLÜM 6

Kylie

"O H. BENİM. TANRIM," diye mırıldandım gözlerimi kapatıp yutkunduktan hemen sonra. "Sanırım yemek orgazmı yaşıyorum. Bu en güzel yemeklerden biri.

yediğim en lezzetli şeyler."

Dylan gösterişli restoranda masanın karşısından biraz kıkırdadı. "Devam etmekten çekinmeyin. Seni izlemek son derece... eğlenceli olurdu."

Gözlerimi açtım ve ona gülümseyerek şöyle dedim: "Bunun için teşekkür ederim. Güney Kaliforniya'nın yerlisiyim ama burada hiç yemek yememiştim. Her şey harikaydı."

Dylan geçen hafta birkaç kez beni yemeğe çıkarmayı teklif etmişti, bu yüzden her zaman yemek pişirmem gerekiyormuş gibi hissetmiyordum, ama bu akşama kadar onu görmezden gelmişim.

Bütün günü ACM'deki birkaç yangını söndürmeye çalışarak geçirdikten sonra kendimi bitkin hissediyordum ve dışarıda akşam yemeği harika bir fikir gibi gelmişti.

Sadece Los Angeles bölgesindeki en ikonik Michelin yıldızlı restoranlardan birine gitmeyi planlamamıştım.

Benim kanım için biraz zengin olduğu için tereddüt etmişim, bu restoranın her zaman dolu olduğu ve kısa sürede yemek yemenin zor olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Dylan tartışmalarımı geçersiz kıldı, bana burada ara sıra yemek yediğini ve rezervasyon yaptırmakta sorun yaşamayacağını söyledi. Ayrıca şakayla karışık hesabı ödeyebileceğini söyledi.

Kendime onun dünyanın en zengin adamlarından biri olduğunu hatırlattıktan sonra, beni burada yemek yemeye ikna etmek zor olmadı.

Hep istemiştim ama Los Angeles'ta yaşarken hiç fırsatım ya da param olmamıştı. Artık ara sıra pahalı bir akşam yemeği için harcama yapabileceğime göre, Newport Beach'te çok sayıda iyi restoran olduğu için bunu gerçekten düşünmemiştim.

Dylan omuz silkti. "Her zaman yemek yapıyorsun. Sanki sana büyük bir iyilik yapıyormuşum gibi."

Başımı salladım. "Anlamıyorsun. Bu benim için büyük bir olay Dylan. Ben böyle bir şeyi çok sık yapamayan sıradan bir insanım."

Neyse ki, *küçük siyah elbisem* vardı ve onu sevimli kostüm takılarıyla ssleyebilmiştim.

Dylan merdivenlerden indiğinde kalbim kt küt atmıştı, özel dikim gibi görünen bir çift pantolon ve iri vücuduna tam oturan açık mavi bir polo tişörtle yemek yiyebilecek kadar iyi görünüyordu.

Tabii ki, hemen kendime bir randevuya gitmediğimizi hatırlattım.

Sadece iki arkadaş birlikte yemek yiyordu.

"İspanyol ahtapotunun tadını çıkartıyor gibi görünüyordun," diye alay etti Dylan. "Bu kadar küçük bir bedene bu kadar çok yiyecek sığdırabilmen beni gerçekten etkiledi."

Biraz kızardım. Çok yemiştim ve önümde duran bol kremalı, hamurlu ve ilekli tatlımı bitirmeye yaklaşmamıştım bile. "zr dilerim. Hiçbir zaman zarif bir yiyici olmadım. Ben bir yemek meraklısıyım."

"Sakın zr dilemeye kalkma," diye sertçe çıkıştı. "Yemek yemekten korkmayan bir kadın görmek ferahlatıcı. İstersen menüdeki her şeyi sana getirmelerini sağlarım. Bunu sevdim ve yemekten zevk alma şeklinizi kesinlikle seviyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman ben bu tatlının geri kalanını mideye indirirken yenilenmeye hazırlanın."

Doymak bilmez iştahım karşısında en ufak bir tiksinti duymaması beni rahatlatmıştı. Rahmetli kocam çoğu erkeği yenebildiğim için dehşete düşerdi.

"Senin yemek orgazmınla mutlu olmaya hazırım," diye şaka yaptı. "Bu uzun zamandır gördüğüm en büyük aksiyon olurdu."

Bir ısırık daha almadan önce homurdandım, tadını çıkardım ve sonra yutkundum. "Lütfen. Bunu vahşi seks partilerine düşkün olan adam söylüyor."

Kapalı veranda boş olduğu için sözlerimi korumam gerekmiyordu, Dylan muhtemelen rezervasyon yaptırırken bunu ayarlamıştı, böylece biraz mahremiyetimiz olacaktı.

Gözleri karardığında ona zor anlar yaşattığım için neredeyse pişman olacaktım, "Sana bunun bir tuzak olduğunu söylemiştim. Uyuşturulmuştum Kylie ve o kadınlardan hiçbirisiyle sevişmediğime eminim. Aslında Damian'ın peşinde olduklarından şüpheleniyorum, böylece tertemiz olmakla övünen bir şirketteki imajını lekeleyebileceklerdi. Bu fiyaskoya rağmen sonunda yaptığı anlaşmayı umutsuzca isteyen pek çok rakip vardı. Damian yerine beni aldılar çünkü bunun olmasına izin verecek kadar aptaldım."

French press kahvemden bir yudum almadan önce "Belki de öyledir," diye düşündüm. "Ama lütfen bana uzun bir suskunluk dönemi geçirdiğini söylemeye çalışma. Nicole'le olan olaydan bu yana çok zaman geçmedi."

Aslında seks partisi konusunda ona inanmışım ama o bir melek değildi.

Lazer keskinliğindeki bakışları benimkilere kilitlendi ve kalbim göğsümün içinde takla attı. "Gerçeği gerçekten istiyor musun?" diye sorarken gözleri karanlık ve ciddiye.

Tanrım! Dylan'ın karışık seks hayatını gerçekten bilmek istiyor muydum?

Hayır, hayır, gerçekten bilmiyordum ama o an çok yoğun olduğu için yavaşça başımı sallamak zorunda kaldım.

"Çoğu zaman sevişmeyi bile umursamayacak kadar sinirliydim. Dik duramadığın zaman seks yapmak zordur. Seks partisi durumu bir tuzaktı ve galadaki davranışım da bir hataydı. Bütün kıyafetler çıkmadan önce çekip giderdim. Bitiş çizgisine ulaşamayacak kadar kendimi kaybetmişim." Ben konuşmadan elini kaldırdı. "Ben bir şey yapmadım demiyorum.

hiçbir zaman harika sekse karşı olmadım ve Damian'ın yaptığı kadar geri çevirmediğimden eminim. Sadece son iki yıldır bunun gerçekleşmediğini söylüyorum, tam tersini düşünmenize neden olacak kanıtlara rağmen."

Tanrım, söylediği şey gerçekten doğru muydu? Mantığı göz önüne alındığında, bu son derece mümkündü. Bir adam sarhoşken o kadar da iyi performans *gösteremezdi*.

Umutsuzca beni samimi olduğuna ikna etmek ister gibi bakan bir çift muhteşem göze baktığımda karnımın içinde bir şeyler ters yüz oldu.

Bu Dylan'ın şimdiye kadar anlattığı en ciddi ve kişisel şeydi ve ben de onun cesaretini kırmak istemiyordum. Bu yüzden ortamı yumuşatmaya çalıştım. "Yani galada sadece söz verip hiçbir şey yapmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Bu, başka koşullar altında tamamen tatmin olamayacağım anlamına gelmiyor" diye karşılık verirken rahatlamış görünüyordu.

Oh, Tanrım. Yapabileceğinize eminim, Bay Seksi.

Dylan Lancaster'ın aldığı her nefeste sıcak, terli, çoklu orgazmlı bir seks havası yaydığına yemin edebilirim.

Etrafını saran o hafif tedirginlik bir tehlikeye işaret ediyordu ama bu, bir kadının kaçınmak yerine içine düşüp yuvarlanmak isteyeceği türden bir tehlikeydi.

Onun çıplak olduğunu ve bana birazcık risk almanın ne kadar orgazmik olabileceğini gösterdiğini düşündükçe alnım ter içinde kalıyordu.

Göz temasını kesip tatlımdan bir ısırık daha aldım ve kalçalarımı sıkarak sonunda ciyakladım: "Bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok."

Bu hafif kalır!

"Yapabileceklerimden daha fazlası var," dedi, sesi biraz kırılgan geliyordu. "Peki ya sen? Newport Beach'te seni yatağında özleyen bir adam var mı?"

Neredeyse turtamda boğuluyordum.

Bu mahrem soruyu o kadar rahat sormuştu ki, sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi bir hali vardı.

Öksürmek zorunda kalmadan önce bir yudum su içtim ve sonra, "Benim için de biraz kurak bir dönem oldu," dedim belli belirsiz, Dylan'a benim için çok uzun zaman olduğunu söylemek istemiyordum.

İki yıllık kurak döneminden bile daha uzun.

İffetli biri olmaktan çok uzaktım. İyi seksi severdim. Bayılırdım. İçimde onsuz yapamayacağım kadar şehvet uyandıran bir adamla tanışalı sadece birkaç yıl olmuştu.

Yaramazca sıırttı, yüzünde daha önce hiç görmediğim tam teşekküllü, seksi bir gülümseme ve bu beni mahvetti.

"O zaman sanırım dertleşebiliriz." dediğinde beton avlu zemininde bir su birikintisi içinde eridim. Yine de her gün bir iki serseriyle savaştığına inanmak çok zor."

Gülümsedim çünkü sürekli üstümdeki erkekleri dövmem gerektiği fikrinden hoşnutsuz görünüyordu. "Burası Güney Kaliforniya, Dylan. Her yerde baş döndürücü güzellikte kadınlar var. Erkekler *benimle* seks yapmak için nefes nefese kalmıyor. Beni sabahları makyajsız gördün. Ben kızıl saçlı, çil yüzlü, ülkenin bu bölgesindeki pek çok kadına kıyasla inanılmaz derecede ortalama bir kadınıam." Fiziksel olarak iyi durumdaydım ama bunun dışında oldukça sıkıcıydım. Göğüs ölçülerim bile vasattı.

"Bu saçmalığa gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu. biraz kafası karışmış. "Makyajlı ya da makyajsız, kesinlikle büyüleyicisin Kylie. Bunu biliyor olmalısın. Saç rengin göz alıcı ve zar zor fark edilen çillerin çok sevimli."

Homurdandım. "Kadınlar seksi olmak ister, sevimli değil."

İçten içe, son derece sıradan olmakla ilgili yorumumu protesto etme şeklini seviyordum ama muhtemelen kibar olmaya çalıştığını biliyordum.

"Çillerin olağanüstü seksi," diye açıkladı.

Boş tabağıımı iterken güldüm. "Artık deli olduğunu biliyorum. Ben kız gibi bir kız değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Okulda çok dalga geçtiler çünkü

Parlak kızıl saçlarım, çillerim ve ultra kadınsı olmaktan çok atletik olma eğilimim."

"Bir erkek senin kadın olduğunu nasıl gözden kaçırabilir, emin değilim," diye cevap verdi boğuk bir sesle. "Ben kesinlikle bunu görmezden gelemiyorum."

Gözlerim yüzüne kaydı, yüz ifadesinde samimiyetten başka bir şey bulamadım. Gözleri üzerimde gezinirken başka bir şey daha vardı.

Sıcak ve son derece şehvetli bir şey.

Kes şunu, Kylie. Kes şunu hemen!

Tanrım, Dylan Lancaster'ın *beni* gerçekten çekici bulduğuna inanmaya başlamama gerek yoktu.

Etrafında bir sürü tanrıça olduğunu bildiğim halde değil.
ne istediğini.

Çirkin

değildim.

Dış görünüşüm konusunda aşırı eleştirel değildim.

Ancak ben gerçekçiymdim ve Dylan Lancaster gibi bir adamın arzulayacağı türden bir kadın değildim.

O bir milyarderdi, son derece sofistike ve eğitimliydi ve onun gibi çoğu erkek yataklarında ateşli, sarışın bir süper modelle birlikte olurdu.

Muhtemelen birden fazla.

Benim gibi sıradan, kızıl saçlı, işçi sınıfından bir kadın değil.

Omuz silktim. "Aslında şu anda olduğum kişiden memnunum," dedim ona dürüstçe.

Belki gen havuzu piyangosunda büyük ödülü kazanan ben olmamıştım ama çoğu zaman ortalama dış görünüşümün altındaki kadını seviyordum. Bu daha önemliydi ve on yıl önce söyleyemeyeceğim bir şeydi.

Oh, kahretsin, belki de *hala* bir iltifatı iyi karşılayamadım.

Evliliğim sırasında özgüvenimin yediği darbeyi atlatmam uzun zaman almıştı ve konu çirkin iltifatlara geldiğinde Dylan kadar kurnaz erkeklere alışık değildim.

"Yine de böyle güzel şeyler söylediğin için teşekkürler," diye ekledim, nezaketinin fark edilmediğini düşünmesini istemiyordum.

"Kylie?" diye sordu.

"Evet?"

"Sana sadece kibarlık olsun diye güzel olduğunu söylemedim.

Söylediğim her kelimedede ciddi dim."

Telaşla dikkatimi dağıtmak için kahvemi aldım ve konuyu değiştirmeye çalıştım.

BÖLÜM 7

Dylan

KYLIE'nin yüzme havuzuna zarif bir dalış yapmasını izlerken, hala küçük bir parçasının bile onun söylediklerine nasıl inandığını merak ediyordu. Ölen kocası onun görünüşü hakkında bir şeyler söylemişti.

Ve içinde bir yerlerde, öldükten çok sonra bile hâlâ o piçin sözlerini dinlediği oldukça *açıktı*.

O kadar genç ve etkilenmeye o kadar açıktı ki, bazılarının Söyledikleri tamamen yanlış olsa da, söylediklerinin bir kısmı ona yapışıp kalmıştı.

Ortalamadan o kadar uzaktı ki, onun *ortalama olmadığı* fikri Muhteşemlik mantıksızdı.

Kylie Hart'la ilgili her şey olağanüstüydü ama bir erkek ona gerçeği anlatmaya çalıştığında bile ne kadar güzel ve eşsiz olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Evet, sinir bozucu derecede pozitif olabiliyordu ama bu özelliği bile onun cazibesinin bir parçasıydı. Benim gibi bir hıyar bile onun yaşama sevincinden etkilenebilirdi. Son üç hafta içinde, onun iyimser tavrını giderek daha az rahatsız edici bulmaya başlamıştım ve nihayetinde, onun sıcaklığına yönelmeye başlamıştım.

Tanrım, hissettiklerimin çok tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen şu anda ona yakın olmak *istiyordum*.

O etraftayken mutsuz olmak çok zordu ve ben de mümkün olduğunca umutsuz olmayı alışkanlık haline getirdi.

Üç hafta önce kapımdan içeri girdiği andan itibaren onun bir sorun olduğunu biliyordum. Sadece ona bağımlı hale geldiğimi fark etmemiştim.

bozulma.

Ne zaman arkamı dönsem, eğer orada değilse, varlığıyla beni rahatsız etmesini diliyordum.

Tam olarak ne zaman olduğundan emin değildim ama son zamanlarda bir noktada

Üç hafta sonra, bu ukala, zeki ve son derece muhteşem kadının yanında olmaktan hoşlanmaya başlamıştım.

İlk başta, sadece kasvetli düşüncelerimle yalnız kalmaktan yorulduğumu düşünmüştüm, ama kısa süre sonra sadece bir arkadaş istemediğimi fark ettim.

Onu istedim.

Sadece *onu*.

Başka bir kadın olsa, benim huysuz davranışlarıma katlandıktan bir ya da iki gün sonra muhtemelen beni terk ederdi.

Kylie Hart her şeyi olduğu gibi kabul etmiş, sarsılmaz iyimserliği ve sikimi sertleştiren gülümsemesiyle beni yavaş yavaş kendine çekmişti.

Çözmek istediğim bir gizem gibiydi ve bu kadına olan hayranlığım her geçen gün artıyordu.

Çocukluğundan pek bahsetmedi ama Kylie çok küçükken ölen annesiyle ilgili hiçbir anısı olmadığı için kolay bir hayatı olmadığı belliydi. Babasına da çok yakınmış ya da babası ona çok fazla destek vermiş gibi görünmüyordu.

Profesyonel bir tenis oyuncusu olma hayalleri tamamen yıkılmıştı.

Kocasını ezmeye çalışan bir piçti.

Peki, nasıl oluyor da hâlâ bu kadar mutlu olabiliyordu?

Bu aykırı kadını anlamak istedim ama anlayamadım.

Sabahları huzur ve dinginlik için bir saate yakın yoga ve meditasyon yapabilen ve biraz sonra tenis kortuna çıkıp bir şampiyon gibi kıyasıya yarışan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

Kylie'nin pek çok yönünün olması ve onunla ilgili keşfetmek istediğim daha pek çok ayrıntı olması beni son derece büyüledi.

Hoşuma *gitmeyen* şey, aletimin de beynim kadar onun ilgisini çekmiş gibi görünmesiydi.

Daha önce uykuda olan libidom, bu muhteşem kızıl saçlıyı gördüğüm anda aniden canlanmıştı ve bunun için ona lanet mi etmeliydim yoksa sikim hâlâ bu kadar sertleşebildiği için minnettar mı olmalıydim, tam olarak emin değildim.

Her biri. Tek. An. O. Yakındaydı. Yakındaydı.

Hay sikeyim! Uzun zamandır bir kadını bu kadar çok istememiştim.

Yine de onu gören her erkeğin başını döndürme yeteneğini sorguluyor mu?

Diğer tüm yönlerden kendinden emin ve yeteneklerinden tamamen emin görünüyordu. Emin görünmediği tek şey, bir erkeği şehvetten aklını kaçırana kadar büyüleme yeteneğiydi ki bu yeteneğe fazlasıyla sahip olduğuna onu kolayca ikna edebilirdim.

Kylie'nin kendinden şüphe duymasının beni neden rahatsız ettiğinden emin değildim ama lanet olası bir nedenden ötürü onu her türlü savunmasızlıktan korumak istiyordum. Özellikle de bir zamanlar birinin onu çok kötü incittiğini bildiğimden beri.

Gerçekten mi, sanki ben onun parlak zırlı şövalyesiymişim gibi? *Pek sayılmaz.* Ama Kylie'de öyle bir şey vardı *ki*, birine ihtiyacı olduğunda başvurduğu adam olmak *istiyordum*. Ve evet, o güzel gözlerinde sadece şefkat yerine şehvetle bana bakmaya başlamasını diledim.

Benim neyim var böyle? Aklımı mı kaçırdım ben?

Son iki yıldır kendime bakma konusunda harika bir iş çıkarmış değildim, hele ki başka birinin koruyuculuğunu yapmaya layık değildim.

Elimin arkasında ıslak bir şey hissedince kaşlarımı çattım. Aşağı baktım. Kylie'nin köpeğinin burnunu tenime dayadığını ve fiziksel bir uyarı olarak onu dürttüğünü görmek.

"Değersiz tazı," diye homurdandım uzanıp Jake'i yukarı ve şezlonguma çekerken.

Tazı yanımdaki mindere yayılana kadar mutlu olmayacağı için *bu işi* bitirsem iyi olacaktı.

Köpeğin savunmasına göre, tüm havuz alanı betondan başka bir şey olmadığı için burası bulunulabilecek en rahat yerdi.

"En azından değersiz ve aptal değilsin," diye mırıldandım, bacağımın yanındaki yerini bulup başını uyluğumun üzerine bırakırken. "Yine de, bunun yaklaşık bir metre ötesinde tamamen boş bir sandalye olduğunun farkındasın, değil mi?"

Köpek bana hayranlıkla bakan kahverengi gözleriyle öylece baktı ki, uzanıp dalgınca başını okşadım.

Jake onun insan arkadaşı olmak *isteyip istemediğimi* umursamıyor gibiydi. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, görünüşe göre benden hoşlanıyordu, her ne kadar ben bu sevgiyi kesinlikle teşvik etmemiş olsam da.

Sinir bozucu melez, köpek bağlılığını tamamen benimsemek *isteyip istemediğim* konusunda bana hiçbir zaman bir seçenek sunmamıştı. O verdi ve sadece kabul etmemi bekledi.

"Yine Jake ile tek taraflı bir konuşma mı yapıyorsun?" Kylie havuzun benim şezlonguma en yakın tarafında yüzeye çıkarken alay etti.

Kızgın saçlarını gözlerinden çekip kollarını betona dayamasını izledim.

Güzel ela gözleri bana bakarken eğlenceyle dans ediyordu ve sikim çok uzun zamandır ilgisini çeken tek kadına arsız bir coşkuyla karşılık verdi.

"Tam olarak tek taraflı değil," diye karşı çıktım. "Beni her zaman çok iyi anlıyormuş gibi görünüyor."

Bana içimi sızlatan bilmiş bir gülümseme attı ve "Kabul et. Sen ondan hoşlanıyorsun, o da senden hoşlanıyor. Aslında şanslısın. Jake kime güveneceği konusunda çok seçicidir."

"Şanslıyım," diye alaycı bir şekilde söylendim, her ne kadar tazıya talep ettiği şefkati isteyerek veriyor olsam da.

"İçeri girmeyecek misin?" diye sordu merakla.

Gözlerim onun kaygan, ıslak formunu yuttu. Çok mütevazı, tek parça turkuaz bir mayo giyiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Açıkta kalan hafif, kremi tene bakmak ve gerisini hayal etmek zor değildi.

Hay sikeyim! Tam üç haftadır aynı şeyi yapıyordum.

Kylie atletik olarak formdaydı, ancak tüm doğru yerlerde kıvrımları vardı ve her birinin çok iyi farkındaydım.

Belki başlangıçta alev rengi saçlarıyla dalga geçmiş olabilirim ama ellerimi o muhteşem buklelere gömüp gördükleri kadar yumuşak ve şehvetli olup olmadıklarını görmek istemediğim tek bir saniye bile olmadı.

Bundan sonra, sikimi onun düzgün vücuduna gömmek istedim çünkü bu kadınla sevişmenin geçmişte denediğim her şeyden çok daha iyi bir dikkat dağıtıcı olacağını zaten *biliyordum*.

Evet, genellikle akşamları havuzda ona katılırdım, ama muhtemelen onu görebileceğim ve elleme mesafesinde olmayacağım bir yerden fantezi kurmak daha güvenli ve kolaydı.

Tanrım! Kylie'ye saygı duyuyordum ve ondan hoşlanıyordum, ama gelişmekte olan arkadaşlığımız onun çıplak olmasını, boşalmasını ve bu olurken adımı haykırmasını istememe engel değildi.

Yakın zamanda *hiçbir şeyin* bu tekrarlayan fanteziyi ortadan kaldırmayacağından oldukça emindim.

Aslında ona dokunma ihtiyacı her geçen gün artıyordu, ta ki bu takıntı yüzünden kendimi yarı deli hissedene kadar.

"Sanmıyorum," diye cevap verdim sonunda. "Çok yorgunum."

Evet, bu tamamen yalandı ama ona biraz daha yaklaşırsam, uzanıp istediğimi almaktan kendimi alıkoyamayacağımı söyleyemezdim.

Bu gerçekten kötü bir şey mi? Kylie de kuru bir dönem geçirdiğini söylemişti. Ya ikimiz de bir iki ya da bir düzine sevişmeden bir şeyler çıkarabilirsek?

Hoşlandığım başka bir kadın olsaydı, baştan çıkarılabilirdim ama o Kylie'ydi ve ne yazık ki benim için, onu yatağında istediğim kadar bana güvenmesini de istiyordum.

Şu anda bu iki arzu birbiriyle savaş halindeydi ama sonuçta değersiz bir pislik olmadığımı kanıtlamanın daha önemli olduğunu biliyordum.

Bunun *neden* bu kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen, biri bana onun baktığı gibi bakmayalı uzun zaman olduğu içindi.

Kylie, kimse bana güvenmezken bana güvenmişti ve bu bende daha iyi bir adam olma isteği uyandırmıştı.

Çünkü ben aksini kanıtlayana kadar bana saygıya layık bir adammışım gibi davrandı.

Çünkü kimse umursamazken o benim hakkımda daha çok şey bilmek istedi.

Çünkü her ne kadar hıyarın teki olsam da benden hoşlanıyor gibiydi.

Çünkü onu kovalamaya çalıştığımda bile benden vazgeçmemişti.

Kylie Hart'tan tam olarak ne istediğimi bilmiyordum ama bir sikişten daha fazlasını istediğimi biliyordum.

"Yorgun musun?" diye sordu, sesi endişeli geliyordu. "İyi misin Dylan?"

Ve birdenbire *benim* için endişelenmeye başladı, onun iyiliğini gerçekten hak etmediğim halde.

Onun şefkatine layık olmadığımı fark ettim, ama onun sıcaklığında tamamen boğulmak istemediysem lanet olsun.

Neredeyse bir uyuşturucu gibi arzuluyordum çünkü çok uzun zamandır soğuk ve hissizdim.

Ayrı kalmak çok daha güvenlidir.

Tereddüt ettim ama bir kez olsun kafamın içindeki o korkunç uyarı sesini duymazdan geldim. "Ben iyiyim. Gerçekten," diye ona güvence verdim.

"Bu gece restoranda çok fazla restoran. Kendimi oldukça tembel hissediyorum."

Uzun kirpiklerinin altındaki anlamlı gözleriyle beni inceledi. "Tamam ama ben senden çok daha fazla yedim. Eğer bir sorun varsa ve konuşmak istersen ben buradayım Dylan."

Duygularımı koruyan savunma duvarlarımdan birinin daha yıkıldığını hissederek gibiydim.

Teklifi tamamen kuralsız ve içtendi. Kylie, karşılığında tek bir şey bile istemeden yanımda olmayı teklif ediyordu. *Bu* tam da beni gerçekten etkileyen türden bir şeydi.

Bunu gerçekten anlamamıştım.

Daha önce hiçbir kadın bana bu şekilde ulaşmamış ve *bir şey* istememişti. *Geçmişini* hatırla.

Her şeyin her zaman görüldüğü gibi olmadığını unutmayın.

Beynimdeki uyarı sesine aldırmadan, teklifini kabul etmemek ve onu içeri almamak için her şeyimi verdim.

BÖLÜM 8

Kylie

"İ Cuma gecesi buluşmalarımızı GERÇEKTEN ÖZLEDİM," dedi arkadaşım Macy bir hafta sonra FaceTime'dan mesajlaşırken iç çekerek.

"Birkaç gün önce bir kahve aldım ve sahile indik ama sen ve Nic olmadan aynı şey değildi."

Kocaman yatağında bağdaş kurup otururken onun görüntüsüne gülümsedim. "Hep birlikte olduğumuz o günleri ben de özlüyorum," diye itiraf ettim. "Yine de birkaç hafta sonra düğün için tekrar birlikte olacağımız için heyecanlıyım. Her zaman İngiltere'ye gitmek istemişimdir."

"Daha gençken oradaydım, ama hem seninle hem de Nic'le orada olmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı. "Keşke daha uzun kalabilseydim ve oraya birlikte uçabilseydik, ama şu anda sığınakta işler çok yoğun. Senden birkaç gün sonra ayrılmak zorundayım. Karma'nın daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum."

Macy'nin gözlerindeki hüzne bakarken kalbim sıkıştı.

Egzotik hayvan veterineri olan arkadaşım, bağlandığı birden fazla hayvanı kaybetmişti ama o ve yaşlanan Bengal kaplanı Karma'nın birbirlerine karşı çoğu insanın muhtemelen asla anlayamayacağı tuhaf bir yakınlıkları vardı.

Onun için üzüldüm çünkü Karma'yı kaybetmenin özellikle yıkıcı olacağını biliyordum.

"Çok üzgünüm," dedim usulca. "Onun için yapabileceğin her şeyi yaptın, Macy. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Biliyorum. Yirmi yaşında ve kanser ona acı vermeye başladı. Çok fazla acı çekmeye başlarsa ötenazi yapılması gerekecek."

acı çekmez. Sonsuza kadar yaşamasını bekleyemem ama sığınak onsuz aynı olmayacak."

Macy de kedi dostu olmadan aynı olmayacaktı ama bunu atlatacaktı. Nic ve ben atlatmasını sağlayacağız.

"Dylan Lancaster'la işler nasıl gidiyor anlat bakalım," diye ısrar etti Macy daha hafif bir tonda. "Nic'e müstakbel kayınbiraderiyle birlikte yaşadığından bahsettin mi?"

Macy'nin üzüntüsü üzerinde durmak istemediği belliydi, bu yüzden konuyu kapattım. "Henüz değil," diye itiraf ettim. "Aslında Dylan'ı düğün için eve getirerek ona sürpriz yapmayı umuyorum. Bunun hem Damian hem de Nic için çok şey ifade edeceğini düşünüyorum, özellikle de Dylan hatasını telafi etmeye hazırsa."

Macy kaşlarını kaldırdı. "Hazır mı?"

"Sanırım öyle," dedim pek emin olmadan. "Damian'a yaptıklarından nefret ettiğini biliyorum. Sadece reddedilme korkusuyla yüzleşmesini sağlayabileceğimden emin değilim."

Dylan'ı gitmekten alıkoyan tek şeyin Nic ve Damian'ın düğününde hoş karşılanmayacağı endişesi olduğunu çok iyi biliyordum.

Bazı açılardan, aslında mutlu çifti üzecek bir şey yapmadığından emin olmaya çalıştığına ikna olmuşum.

Dylan'la bir ay geçirdikten sonra, tam olarak açık sözlü olduğunu söyleyemezdim ama tek yumurta ikizinin düğününü kaçırmak istemediğine beni inandıracak kadar çok şey söylemişti. Bununla birlikte, bu mutlu olayı mahvetmek de istemiyordu.

Macy kararlı bir şekilde, "Gitmemek onları mutlu etmeyecek," dedi. "Nic'le konuştum. Dylan'ın gelmesini istiyor. Damian, Dylan'ın düğüne gelip gelmemesinin önemli olmadığı konusunda ısrar ediyor ama Nic bunun tamamen kabadayılık olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Katılıyorum. Damian ve Dylan gerçekten çok yakındı. Düğün gibi önemli bir olayda Damian'ın ikiz kardeşinin de orada olmasını istediğini biliyorum."

"Onu gitmeye ikna edebilir misin Kylie? Sence giderse olay çıkarmayacak kadar akıllanmış mıdır?"

"Yapmayacak," dedim kararlılıkla. "Dylan İngiltere'de Nic'i üzdüğü zamanki halinden çok daha iyi bir noktaya geldi. Pisliğin teki olduğunu biliyor. Artık sarhoş olana kadar içmiyor. Sadece Damian'la nasıl yüzleşeceğini ya da ailesiyle arasını nasıl düzelteceğini tam olarak bildiğini sanmıyorum."

Macy'ye kendimle ilgili her şeyi anlatmama rağmen, Dylan'ın danışmanlığı özeldi, bu yüzden onun hakkında bu kadar kişisel bir şeyi hiç tanımadığı biriyle paylaşmaktan çekiniyordum.

Macy'nin gözleri bana bakarken biraz büyüdü. "Neredeyse ondan hoşlanmaya başlamışsın gibi konuşuyorsun."

"Suçlu," diye cevap verdim. "Dylan Lancaster kibirli, müstehcen derecede zengin ve

Muhtemelen tanıdığım en inatçı adamlardan biri. Ama aynı zamanda pislik yapmayı bıraktığı için sevilmemesi zor bir adam. İsteddiği zaman gerçekten iyi biri olabiliyor ve şimdiye kadar oynadığımız her tenis maçını kazandıktan sonra sadece birazcık kaybeden taraf oldu. Adam fena halde zeki ve ne zaman iş tavsiyesi almak için ona gitsem bana çok yardımcı oldu. Ortak olmak ACM'de direktör olmaktan çok farklı ve o bu geçişi benim için kolaylaştırıyor. Nic'e yaptıkları yüzünden ondan nefret etmek istiyordum ama yapamıyorum."

Macy kaşlarını oynattı. "Eminim ki bakmaktan zarar gelmez Her gün onun kadar ateşli biri. Onunla hiç tanışmamış olsam da yarı çıplak fotoğrafını gördüm. Ayrıca, tıpkı Damian'a benziyor, değil mi?"

Cevap vermeden önce bir an düşündüm. "Evet, onlar tek yumurta ikizleri ama aynı zamanda... farklılar. İş hayatında birbirlerini nasıl tamamladıklarını görebiliyorum. Damian çok kontrollü ve metodiktir ve iş hayatında istikrar önemlidir. Dylan ise insanları idare etme konusunda daha becerikli ve daha vizyoner. Bence her zamanki satın almalarından çok daha büyük kazanç sağlayabilecek daha yeni ve riskli projelerin zorluğundan hoşlanıyor."

Macy, "Eğer aralarındaki farklılıklar yüzünden birbirlerini öldürmezlerse, oldukça dinamik bir ekip olurlar," diye gözlemledi.

"Kesinlikle," diye yanıtladım. "Her birinin kendine has güçlü yanları var. Kişilik olarak Dylan... daha sert, daha inatçı ve daha alaycı görünüyor. Bence ikisi de içten içe çok iyi adamlar. Sadece Damian'da bu Dylan'a göre biraz daha belirgin."

Dylan Lancaster tanınması kolay bir adam değildi ve zaman zaman ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim olmuyordu. Ama onun doğasında var olan iyiliği görmüştüm ve bunu saklamak için çok çaba sarf etse de görmezden gelemiyordum.

"Düşündüğümüz kadar kötü olmadığına sevindim," dedi Macy. "Ama hâlâ her gününü bu kadar seksi bir adamla geçirmenin nasıl bir şey olduğu hakkında yorum yapmadın. Eğer birlikte tenis oynuyorsanız, aranız oldukça iyi olmalı."

Tipik Macy tarzıyla bilgi edinmeye çalışıyordu ama o kadar uzun süredir arkadaşlık ki aslında ne sorduğunu biliyordum. "Çok seksi biri," diye itiraf ettim. "Ve evet, ondan etkileniyorum. Nasıl *etkilenmeyeyim* ki? Adam fiziksel olarak mükemmel ve o lanet İngiliz aksanı hormonlarıma açıklayamadığım bir şeyler yapıyor. Daha da kötüsü, ondan hoşlanmaktan kendimi alamıyorum."

Dylan'ın gözlerindeki tekinsiz, ölü bakışın yavaş yavaş kaybolması ve yerini eğlence, zekâ ve canlılığa bırakması daha da baştan çıkarıcıydı.

Dylan'ın hâlâ acı çektiğini göremiyor ya da hissedemiyor değildim ama en azından ilk geldiğimde olduğu kadar şiddetli değildi.

"Onun muhtemelen gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp kırıklığı olduğunun farkındasın, değil mi?" Macy uyardı. "Belki iyi biri ama aynı zamanda bir oyuncu olduğunu da biliyoruz."

Dylan'ın bir melek olmadığını kendime sık sık hatırlatıyordum ama kadınlara karşı gerçekten kalpsiz bir pislik olduğuna dair şüphelerim vardı, özellikle de iki yıldan uzun süredir biriyle yatmadıysa. "Endişelenme," diye ona güvence verdim. "Erkek arkadaşına uygun biri olmadığının farkındayım ama bu, onunla çarşafı yakmaktan çekineceğim anlamına gelmiyor."

"Eğer bunu zaten biliyorsan ve sana bu kadar iyi davranıyorsa, o zaman onunla bir kaçamak yap," diye önerdi Macy. "Bizim gibi kadınlar ne sıklıkta yakışıklı bir milyarderle ateşli ve ağır bir ilişki yaşama şansına sahip oluyor? Eğer gözünüzü dört açarak gidiyorsanız ve ondan hoşlanıyorsanız, devam edin. Nicole'ü Damian'la birlikte olması için cesaretlendirdiğimiz şey bu değil miydi?"

"O farklıydı," diye mırıldandım. "Damian'ın onun için deli olduğu çok açıktı. Dylan Lancaster beni o şekilde istemiyor. Sen delisin."

"Tabii ki senin için yanıp tutuşuyor," dedi Macy kesin bir ifadeyle. "Sen bir

Harika bir vücuda, iyi bir kalbe ve harika bir mizah anlayışına sahip muhteşem bir kızıl saçlı. Ayrıca yetenekli ve zekisin." Daha yumuşak bir sesle ekledi, "Kylie, lütfen Kevin'in yaptığı ve söylediği şeylerin kendine bakışını belirlemesine izin verme. Hem için hem de dışın muhteşem. Eğer Dylan Lancaster seninle yatmak istemiyorsa, bir sorunu var demektir ama içimden bir ses yanıldığını söylüyor. Bak, Kevin'dan beri erkeklerin olduğunu biliyorum. Hatta birkaç erkek arkadaşın bile gelip gitti ama en son ne zaman gerçekten tamamen arzulandığını hissettin?"

Macy'nin endişeli yüz ifadesine bakarken gözlerim yaşardı. "Sanki bunun hakkında konuşmalısın?" Onu azarladım.

"Şu anda benim hakkımda konuşmuyoruz," diye hatırlattı bana. "Senin hakkında konuşuyoruz."

O ve Nicole olmasaydı, yıllar önce yaşadığım onca şeyden nasıl kurtulurdum emin değildim.

Birbirimizden çok uzakta olmamıza rağmen hepimiz birbirimize çok yakındık.

Coğrafya.

"Ben olduğum gibi iyiyim," diye ısrar ettim.

"Bunu biliyorum," diye kabul etti. "Ama bu birazcık yük taşımadığın anlamına gelmiyor. Hatta belki de orta boy bir bavul. Sonsuza dek sürmese bile seni gerçekten gören bir erkeği hak ediyorsun Kylie. Dylan sana saygılı davranıyor mu? Sen oradayken sana iyi davrandı mı? İhtiyacın olduğunda ACM'de sana yardımcı olmuş gibi görünüyor."

Sabırsızlıkla yanağımdaki bir damla gözyaşını silerken başımı salladım. "İlk birkaç gün sarsıntılıydı ama ondan sonra harika biri oldu. Neredeyse her akşam beni yemeğe çıkarmayı teklif ediyor, böylece ikimiz için de yemek yapmak zorunda hissetmiyorum, ki bu çok saçma. Ve ne zaman bir iş krizi yaşasam bana çok yardımcı oluyor. Her gece havuza gelip benimle takılıyor, sanki benimle birlikte olmaktan keyif alıyormuş gibi. Birbirimizi anlamaya çalıştığımız o ilk birkaç günden beri ondan hiç kaba bir söz duymadım. Deli adam bana güzel olduğumu bile söylemeye çalıştı. Tanrım, Jake bile ona tapıyor ve bir köpek yavrusu gibi peşinden koşuyor. Hâlâ kendi dertleri olduğunu söyleyebilirim, Macy, ama acısını benden çıkarmıyor. Sanırım aramızda açıklaması zor, tuhaf bir dostluk oluştu."

"Sakin bana her iki tarafın da kimyasının uyuşmadığını söyleme. Kylie," diye ısrar etti Macy. "Senden bu şekilde uzak duramayan her erkek kesinlikle seninle birlikte olmak ister. Bence bir şans vermeli ve sonsuza kadar sürmese bile seni gerçekten gören bir erkeğe sahip olmanın nasıl bir his olduğunu görmelisin. Bu, kendinize dair tüm algınızı değiştirebilir. Alınma ama hayatındaki tek bir erkeğin bile senin değerini anladığını sanmıyorum."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Muhtemelen haklıydı. Hayır, ben haklı olduğunu *biliyordum*. "Ben bir pislik mıknatısıyım," diye kabul ettim acımasızca.

Gençken birkaç ateşli tek gecelik ilişki yaşamıştım ve Kevin öldükten sonra kulüp sahnesine çıkmıştım ama başka bir şeye hazır olmadığım için hepsi bu kadardı.

Ciddi bir şekilde yeniden biriyle çıkmaya hazır olduğumda, beni gerçekten önemseyen biriyle bağlantı kuramamıştım.

Sonunda, yalnız kalabileceğim gerçeğini kabullenmişim ve çoğu zaman bununla iyiydim.

"Hayır, sen bir pislik mıknatısı *değilsin*," dedi Macy kararlılıkla. "Sen bir Sorun şu ki, daha iyisini hak ettiğini düşünmüyorsun. Artık daha iyi erkeklerle tanışmak için herhangi bir girişimde bulunduğunu dürüstçe söyleyebilir misin?"

Başımı yavaşça salladım. "Sanırım pes ettim."

"Çünkü artık incinmek istemiyordun. Anlıyorum," dedi Macy sessizce. "Dürüst olmak gerekirse, bir kadının istediği buysa bağımsız ve bekar olmasında yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum. Tanrı biliyor ya, ben bu şekilde daha mutluydum. Ama bu, hayatının geri kalanında kendini her türlü yakın ilişkiden uzak tutman gerektiği anlamına gelmiyor Kylie. Oraya git, kalbini riske at ve Dylan Lancaster'a aşık ol demiyorum. Sadece sana değer veren biriyle zaman geçirmenin nasıl bir his olduğunu görmenin sana zarar vermeyeceğini düşünüyorum."

"Bana güzel olduğumu söylemeye çalıştığında, sanırım sadece... iyi davranıyor," dedim.

protesto etti.

Macy homurdandı. "Erkekler sırf nazik olmak için böyle şeyler söylemez Kylie. Belki de bir dahaki sefere kendi varsayımlarını yapmayı bırakıp onu gerçekten dinlemelisin. Objektif ol. Sana baktığında keşfedeceğin şey seni şaşırtabilir."

Konuyu değiştirdim ve Nicole'ün düğünü, elbiselerimiz ve Nic'in bekârlığa veda günü için yaptığımız düzenlemeler hakkında konuşmaya başladık. "En azından ne dediğimi bir düşün," diye rica etti Macy kapanmadan hemen önce.

Yukarı.

Görüşmemizi sonlandırmadan önce "Yapacağım," diye söz verdim.

Telefonumu yatağın üzerine fırlattım, Dylan'ın hayal gücüm olarak yazdığım birkaç hararetli bakışının aslında gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Yataktan kalktım ve bu düşünce zincirini aceleyle kapattım.

Çok objektif olmaya başlarsam, Dylan ile aramızda hayal ettiğim ateşli kimyanın bir fanteziden çok daha fazlası olduğunu itiraf etmek zorunda kalmaktan korkuyordum.

BÖLÜM 9

Dylan

"D YLAN. UYAN! Bu sadece bir rüya. Uyan!"

Kylie'nin sesi ve omzumu nazıkçe sarsışı, gözlerimin yüksek sesli, çığ bir haykırışın tam ortasında açılmasına neden oldu.

Oturur pozisyona geçtim, hava almak için mücadele ediyordum, boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

"Bu ne lan!" Ellerimi yüzüme sürerken inledim.

Kâbuslar hep aynı şekilde başlar ve biterdi ama kâbus görmeyeli uzun zaman olmuştu, o yüzden bu seferki oldukça yoğun hissettirmişti.

Gerçek.

Ve her zaman olduğu gibi dehşet vericiydi.

"Sanırım kâbus görüyordun," dedi Kylie yumuşak bir sesle. "Odamdan bağırdığını duyabiliyordum. İyi misin?"

Ellerim yüzümden terle ıslanmış bir şekilde ayrıldı ve göğsüm sanki maraton koşmuşum gibi şişiyordum.

Kylie beni sakinleştirmeye çalışarak parmaklarını nemli saçlarımda gezdirmeye devam etti.

Tüm sahne tanıdıktı ama aynı zamanda farklıydı da.

Bu kâbus iki yıl boyunca tekrar tekrar gördüğüm kâbusun aynısıydı, ama genellikle karanlıkta uyanıyordum... yalnız.

Rüyayı gerçeklikten ayırmam genellikle biraz zaman alırdı.

Bu sefer ne olduğunu neredeyse hemen anladım.

Belki de Kylie beni gerçek dünyaya geri çekmek için burada olduğu içindir.

"Her seferinde aynı rüya," diye mırıldandım. "O rüyada onu kurtarmaya çalışsam da hep aynı şey oluyor. Onu durdurmak için asla zamanında ona ulaşamıyorum."

Oda tamamen karanlık değildi. Panjurların arasından süzülen ayın loş ışığında Kylie'nin şeklini görebiliyordum.

İçgüdüsel olarak ona uzandım, onu kucağıma çektim ve sanki onu bir şeyden korumam gerekiyormuş gibi sıcak bedenini kendime yasladım.

Ya da sadece güvende olduğundan emin olmak için.

Garip bir nedenden ötürü, ona sarılmak yardımcı oldu, özellikle de kollarını boynuma doladığında ve iyi olacağımı bilene kadar beni rahatlatmaya devam etmek istercesine bana sarıldığında.

"Gerçekmiş gibi hissettirdiğini biliyorum," diye mırıldandı usulca. "Ama bu sadece çok kötü bir rüyaydı, Dylan."

"Aslında değildi," dedim ona. "O gün olanlar buydu, ama sonunda bunun bir rüya olduğunu fark ettim. Onu kurtarmaya çalıştım ama asla başaramadım. İşleri asla yoluna koyamam Kylie. Ne kadar denersem deneyeyim. Onun ölmesini engellemek için rüya gördüğümü asla zamanında fark edemiyorum."

Nefes alışım yavaşlamaya başladığında bedenim ürperdi ve o kâbusta beni saran korku azalmaya başladı.

"Buradayım Dylan," diye fısıldadı. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Tüm o günün ve sonraki günlerin dehşeti zihnimde hızla akmaya başlarken onu sıkıca kavradım.

O kısacık zaman dilimi hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. O günden önce olduğum adamı bir daha hiç görmedim.

"Onunla tartışmamalıydım. Eğer kızgın bir şekilde çekip gitmeseydi, bu asla olmayacaktı," diye itirafta bulundum.

"Yapma Dylan," dedi Kylie. "Suçluluk duygusunun seni kurutmasına izin verme."

"Anlamıyorsun," diye homurdandım ve yüzümü saçlarına gömdüm. "Bu benim hatamdı. Bu asla olmamalıydı."

O gün Charlotte'u asla bu kadar zorlamamalıydım. Asla pes etmemeli ve kaçmasına izin vermemeliydim.

Onu kurtarabilirdim, ama her şey bitene kadar eylemsizliğimin yansımalarını asla hayal edemezdim.

Kylie ensemdeki saçları okşarken, "Nefes al," diye fısıldadı. "Sadece nefes al, Dylan. Her şey yoluna girecek."

Hay sikeyim! Ona ne kadar inanmak istediğimi bilemezdi. Artık bu rüyaları görmek istemiyordum.

Hatırlamak istemedim.

İşler farklı gitseydi Charlotte'un ölmeyeceğini bilmenin suçluluğunu yaşamak istemedim.

İki yılı aşkın bir süre önce yaşanmış olan aynı beş on saniyeyi tekrar tekrar yaşamak istemiyordum.

Geceleri gözlerimi tekrar kapatma konusunda kesinlikle endişelenmek istemiyordum,

Çünkü artık bu lanet kabusu görmek istemiyordum.

"Tedavim sayesinde her şey daha iyiye gidiyordu," dedim Kylie'ye, sesim kısık ve çaresizdi. "Bütün gün, her gün aynı lanet korku sahnesini tekrar tekrar görmeyi bıraktım. Birkaç haftadır o rüyayı görmüyorum. Neden? Lanet olsun. Şimdi."

"Nefes al," dedi biraz daha sertçe. "Kafanı boşaltana kadar yavaş ve derin. Sadece nefesine odaklan."

Elimi tuttu ve karnının üzerine koydu, derin nefes almaya devam ederken ve içimde erirken kendi nefeslerini takip etmemi istediğinin sinyalini verdi.

Garip bir nedenden ötürü, havanın bedenime girip çıkma şekli onunkine benzemeye başladı.

Tutunacak bir şeye ihtiyacım varmış gibi, elimi hafifçe karnına bastırdım ve sessizce karnının hafifçe yükselip alçalmasıyla aynı tempoda nefes almaya başladım.

İçin
de.

Dış
arı.

İçin
de.

Dışarı.

Tek odaklandığım şey o yavaş, derin nefeslerin ritmiydi ve sonunda zihnim açıldı ve o görüntüler kayboldu.

Tek hissettiğim Kylie'ydi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu bir iki dakika sonra.

"Evet," diye homurdandım elimi karnından çekip saçlarının arasına gömerken. "Ama sakın kımıldama."

Yumuşak, sıcak bedenini bedenimde hissetmek şu anda aklımı başımda tutan tek şeydi. Saçlarının hafif, çekici çiçek kokusunda boğuluyordum ve şu anda ihtiyacım olan tek şeyden, yani bundan vazgeçecek değildim. *Ondan*. İkimizin tam olarak bu pozisyondaki doğruluğu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Aynı günü tekrar tekrar rüyada gördüğünü söylemiştin. Ne oldu? Neden bir gün senin için bu kadar önemli?"

İlk içgüdüm sorusunu görmezden gelmekti çünkü her zaman yaptığım şey buydu.

Terapi seansında olmadığım sürece o gün hakkında konuşmadım. Asla.

Ama bu gece işler farklıydı.

Soran Kylie'ydi ve artık görmezden gelemeyeceğim tek kişi oydu.

O buradaydı.

O gerçektir.

İyi olup olmadığımı önemsiyordu ve endişesi o kadar yoğundu ki bunu hissedebiliyordum.

Fethettiği kendi şeytanlarını paylaştı.

Ve bu kadar acımasız hissettiğimde gerçekten güvendiğim tek kişi oydu. Gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

Benim için anlatması çok zor bir hikayeydi.

Derin bir nefes aldım, zihnim tamamen açıldı ve sonunda şu anki tedavimle ilgisi olmayan birine gerçeği anlatmaya karar verdim.

Zamanı gelmişti ve Kylie'ye söyledikten sonra belki diğer herkese söylemek daha kolay olacaktı.

O benim için yumuşak bir yerdi ve beni yargılamayacağını biliyordum. Ona güvenmiştim.

Boğazımı temizledim. "Hamile nişanlımla tartıştığım ve onun öfkeyle kaçmasına neden olduğum gündü. Benden en fazla üç ya da dört metre uzakta bir otobüs çarptı. Gözlerimin önünde ölmesini izledim ve onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

BÖLÜM 10

Kylie

I Dylan'ın ne söylemesini beklediğimden tam olarak emin değildim, ama az önce söylediği şey hayal edebileceğimden çok daha korkunçtu.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. *Tanrım!* Neden böyle olduğuna şaşmamalı.

çok fazla acı taşıyor.

Damian ve Nic'in bildiği tek şey Dylan'ın görünüşe göre çıktığı bir kadını trajik bir şekilde kaybetmiş olduğuydu.

Yani aslında hiç kimse kaybının gerçek derinliğini bilmiyordu.

Ta ki... şimdiye kadar.

Sevdiği kadını ve doğmamış çocuğunu göz açıp kapayıncaya kadar kaybetmişti.

Ne yazık ki, bir kaza olmasına ve hiç de onun hatası olmamasına rağmen, yaşananların tüm yükünü omuzlamaya istekli görünüyordu.

"Bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum ama çok üzgünüm Dylan," dedim onun için üzüldüğüm gözyaşları yüzümden akarken. "Bu bir kazaydı. Kesinlikle senin hatan değildi ama sevdiğin birini ve çocuğunu birkaç saniye içinde kaybetmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Yani onun ölümünü kafanızda tekrar tekrar görmeye devam ettiniz?"

Tanrım, bu ne kadar korkunç olurdu? Böyle bir şeye bir kez tanık olmak ve ardından her gün sayısız kez gerçekleştiğini görmeyi durduramamak.

"Evet. Eğer kızgın olduğu için düşüncesizce karşıdan karşıya geçmeye karar vermeseydi, kazanın asla gerçekleşmeyeceğini aklımdan çıkaramadım. Hala kaldırımda benimle konuşuyor olacaktı ve o otobüs onu öldürmeden köşeyi dönmüş olacaktı," dedi acımasızca pozisyon değiştirirken.

Dylan yastığa uzandı ve kollarını bana doladı, ben de onun yanına yayıldım, bir bacağım hala kalçasının üzerindeydi ve başım omzuna yaslanmıştı.

Sanki bu bağlantıya ihtiyacı varmış gibi elini asi saçlarıma gömüyordu ve ben de şikâyet edecek değildim. Hayatının en acı anlarını yeniden yaşamaya istekliyse, ona elimden gelen her türlü desteği vermekten başka bir şey istemedim.

"Bu tür düşüncelerle kendine işkence edemezsin Dylan. Bu seni tamamen delirtir. Tüm 'keşke'ler geriye dönüp baktığında kolay, ama sonsuza kadar devam edebilirler. Ya otobüs biraz daha erken ya da saniyeler sonra hareket etseydi? Ya o düşüncesizce hareket on saniye sonra gerçekleşseydi? Ya olsaydı, ya olsaydı, ya olsaydı. Kontrolünüz dışındaydı. Charlotte'un hareketlerini nasıl kontrol edemezseniz, bunun olmasını da engelleyemezsiniz. Nişanlısınız ve çocuğunuz için istediğiniz kadar yas tutun ama suçluluk duygusundan kurtulmalısınız. Bu seni canlı canlı yiyip bitirecek," dedim ciddiyetle.

"Bence çoktan oldu, sence de öyle değil mi?" diye sordu. "Bu sadece suçluluk duygusu değil. Oldukça korkunç bir sahneydi ve onun ölümünü izlediğim o beş on saniyeyi yeniden yaşadım. Bir süre kafamın içinde sürekli tekrar eden bir döngü gibiydi. Vücudunun otobüse çarpma sesi, kan ve başka bir aracın üstüne düşmeden önce parçalanmış vücudunun havada uçuşma şekli. Tanınmaz haldeydi Kylie. Keşke sadece yas tutabilseydim ama durum bundan biraz daha karmaşıktı."

Kalbim parçalanıyordu ve sevdiğim birine bu kadar yakın olup gözlerimin önünde ölmesini izlemeyi hayal bile edemiyordum. Daha da kötüsü, Dylan çocuğunun Charlotte ile birlikte öldüğünü görüyordu.

Şu anda ona odaklanmalıyım. Dikkatim dağılmamalı. Bu hikayeyi anlatırken mantıklı olanın ben olmama ihtiyacı var.

"Ne demek istiyorsun?" Sesimi sakın tutmaya çalışarak sordum.

"Ölümü, cevaplarını asla bilemeyeceğim pek çok cevapsız soru bıraktı ve muhtemelen kabullenmesi en zor şeylerden biri de buydu."

kısıık bir baritonla söyledi. "Uzun hikaye."

"Zamandan başka bir şeyim yok," diye cevap verdim, Dylan'ın gerçekte ne olduğunu birine anlatmaya gerçekten ihtiyaı olduğunu biliyordum. "Bana tüm hikâeyi anlat," diye nazikçe ikna ettim.

"Hoş değil," diye uyardı.

"nemli değil. Sadece konuş."

"Charlotte'un ailesi ve benim ailem birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Çocukken tanışmıştık ve aynı çevrelerde bulunuyorduk. Ben ondan dört yaş byktm, bu yüzden niversiteye gittiğimde irtibatı kaybettik ve kazadan birkaç ay öncesine kadar tekrar görüşemedik. Ondan etkilenmiştim ama o yardım etkinliğinden hemen sonra onunla seks yapmayı hiç düşünmemiştim. Bir anda oluverdi. Beni baştan çıkarmaya kararlı görünüyordu ve daha önce de belirttiğiniz gibi ben masum değilim. Ondan sonra çıkmaya başladık. İki ay sonra bana hamile olduğunu söyledi."

"Yani aşıktınız ve ona evlenme teklif ettiniz," diye tahmin ettim.

"İlk başta şok oldum," diye açıkladı. "Charlotte'la bile hiç korunmasız seks yapmamıştım ama bunun *olamayacağını* düşünecek kadar saf değildim. Ona gerçekten aşık olduğuma ikna olmadım ama onu nemsiyordum ve kendime bu duyguların zamanla büyüyeceğini söyledim. İlk şaşkınlık geçtikten sonra, baba olacağım için gerçekten heyecanlandım. Charlotte ile işleri yoluna koymaya karar verene kadar tüm bu fikir içimde büyüdü. Bana mümkün olan en kısa sürede, henüz kendini göstermeye başlamadan evlenmek istediğini söyledi ve ben de bana hamile olduğunu söyledikten birkaç gün sonra kabul ettim. Her şey o kadar hızlı gelişti ki Charlotte lmeden önce aileme söyleme firsatı bulamadım. Annem Charlotte'la yeniden bir araya geldiğimizi ve birkaç kez çıktığımızı biliyordu ama tek bildiği buydu. Damian ve Leo lke dışındaydı, bu yüzden haberi hepsiyle birlikte ve yüz yüze paylaşabilmek için onların dönmesini bekliyordum. Leo ve Damian o hafta geri dönüyorlardı ve annem çoktan bir aile yemeği planlamıştı."

"Yani hamile olduğunu sizden başka kimse bilmiyor muydu? Ya da nişanlı olduğunuzu?" Ben sordum.

"Sadece ailesi ve Charlotte'a ben kendi aileme söyleyene kadar onlardan bu bilgiyi paylaşmamalarını istemesini söyledim. Haberi vermek için Charlotte'u aile yemeğine götürmeyi planlıyordum. O alışveriş gezisini birkaç kez teklif etmeme rağmen nişan yüzüğünü almak için acele etmemesinin oldukça sıra dışı olduğunu düşündüm. Evlilik kararı verildikten ve bunu ailesine söyledikten sonra, sanki ayrıntılara olan ilgisini kaybetmiş gibiydi."

"Kesinlikle tuhaf," diye düşündüm.

"İşler daha da garipleşiyor," dedi sertçe. "Charlotte kazadan iki gün önce benim yanıma taşındı. Ölümünden önceki geceye kadar her şey yolunda gidiyor gibiydi, ilk ultrasonunda yanında olmak istediğimi söyledim. Sadece on haftalıktı, bu yüzden cinsiyetini öğrenemeyeceğimi biliyordum ama doğum tarihini belirlemek istediklerini söyledi. Çocuğumu ilk kez göreceğim ve kalp atışlarını duyacağım için çok heyecanlıyım. O zamana kadar çok hevesli bir baba adayı olmuştum. Ancak Charlotte, bir gece önce onunla birlikte olmak istediğimi söylediğimde bile beni orada istemediğini açıkça belirtti. Ertesi gün sokakta bu yüzden tartışıyorduk. Beni orada istemiyordu. Onu götürmemi istemedi. Araba ya da şoför istemiyordu. Tek istediği gitmek ve benim de gitmemdi. Yaptığı hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama onu sokak boyunca takip ettim ve ikna etmeye çalıştım."

"Aman Tanrım," dedim şaşkınlıkla. "Neden seni orada istemesin ki? Bu, çoğu kadının çocuğunun babasıyla paylaşmak isteyeceği özel bir an."

"Çok kararlıydı. İlk başta *hayır* cevabını kabul etmedim. O kadar sinirlendi ki sonunda onu bırakmaya karar verdim. Hamileydi ve bu kadar ısrarcı olduğum için zaten kızgındı. Vazgeçmek hayatımda yaptığım en büyük hataydı," dedi kısık sesle. "Benden uzaklaşmaya çok hevesli olduğu için o otobüsün önüne çıktı."

Dylan'ın kaldırımnda dururken, Charlotte'un fevri bir hareket sonucu gözlerinin önünde ölmesi karşısında nasıl yıkılmış olabileceğini gözümün önüne getirirken hıçkırıklarımı tutamadım. "Bu senin hatan değildi," diye tekrarlardım. "Sonunda ailenize bebekten bahsettiniz mi?"

"Hayır. Bu konuda konuşamadım. İki kelimeyi zor bir araya getirebiliyordum. Kaza olduğunda orada olduğumu bile bilmiyorlardı. Annem aileyi tanıdığı için cenazeye gitti ama benim tek yapabildiğim onun yanında oturmak ve akıl sağlığımı korumaya çalışmaktı. Ne düşüncelerimi ne de kafamı toparlayabiliyordum. Birkaç gün sonra Damian'a bir süreliğine ortadan kaybolmam gerektiğini çünkü kendimi toparlamam gerektiğini söyledim ve o da bunu gerçekleştirdi. Hâlâ bu konuda konuşamıyordum. Tek yapmak istediğim kaçmaktı," diye bitirdi ham, boğuk bir sesle.

"Bence bu muhtemelen normal bir tepki," dedim ona nazıkçe. "Eminim hala şoktaydın."

"Tamamen yıkılmıştım," diye itiraf etti. "Aynı beş ya da on saniyenin zihnimde tekrar tekrar geçmesini engelleyecek herhangi bir şey bulmaya çalıştım. Kabuslar yüzünden nadiren uyuyordum ve uyanık olduğumda da bu anıları kısa süreliğine silen tek şey alkol oluyordu. Tedavi merkezindeki doktorlar bunun travma sonrası stres olduğunu söylediler ama ben gerçekten deli olduğumu düşünüyordum çünkü kendimi her şeyden ve herkesten kopmuş hissediyordum. Hiçbir şey umurumda değildi. Bunun bir başa çıkma mekanizması olduğunu ve bazen korkudan felç olmuş gibi hissetmek ve o anı tekrar tekrar yaşamak gibi diğer tüm belirtilerin klasik semptomlar olduğunu söylediler."

"Yani tedavi edilmediği için daha da mı kötüleşti?" diye sordum.

"Bu benim kişisel cehennemim haline geldi," dedi. "Ama neredeyse bir yıl böyle geçtikten sonra Damian'a ve ailemin geri kalanına anlatmak istedim. Yardım istedim. Lanet hayatımı geri istedim. Bu muhtemelen o zaman sona ermeliydi ve yardım almam gereken nokta buydu. Bazı netlik anları yaşıyordum. Bunun yerine, aileme ulaşmadan, beni tekrar uçuruma sürükleyen başka şeyler öğrendim."

Omurgamdan aşığı bir őrperdi geğıti ve söyleyeceğı şeyin iyi olmadığını zaten biliyordum. "Ne?"

"Daireme geri döndüm çünkü Charlotte'un kişisel eşyalarını toplamam ve ailesine göndermem gerektiğini biliyordum. Toplanırken günlüklerini buldum ve en sonuncusunu okumaya karar verdim çünkü o gün neden bu kadar üzgün olduğunu gerçekten bilmek istiyordum. Taşıdığı çocuğun benden olmadığını öğrendim. Babalık testinin sonuçları günlüğüne sıkıştırılmıştı ve babası ben değildim. Ayrıca üniversitedeyken tanıştığı profesörlerinden biriyle uzun süredir devam eden bir ilişkisi olduğunu keşfettim. Adam ondan yirmi yaş büyüktü ve karısını ve çocuklarını asla terk etmeyecekti. Bu yüzden benimle evlenmenin onunla görüşmeye devam etmesini ve çocuğuna da bir baba bulmasını sağlayacağına karar vermişti. Ultrasona girmemi istemedi çünkü bana söylediğinden daha ilerideydi. Biz tekrar buluşmadan önce gebe kalmıştı, bu yüzden doğum tarihi uyuşmuyordu. Bu günlük, o gün beni neden yanında istemediğinin gizemini çözdü ama asla yanıtlayamayacağım soruların kapısını açtı."

"Aman Tanrım," dedim, sesim dehşetle çıkıyordu. "Böyle bir şeyi nasıl yapabilir?"

"Şimdi geriye dönüp baktığımda, eminim ki çaresizdi çünkü bekar bir anne olmak. Ailesi kesinlikle onaylamazdı ve hâlâ maddi olarak onlara bağımlıydı. Bu adama kafayı takmıştı. Günlüğünü okuduğumda çok açıktı. Çocuğuna bir baba ve bir koca bulduğu sürece yaptıklarının başkalarını nasıl etkilediğini umursadığını sanmıyorum. Yeniden bir araya gelmemiz oldukça uygun oldu. Doğum tarihi çok uzakta değildi. Sadece üç hafta kadar fark vardı, sanırım bunu başarabileceğini düşünüyordu ve hamileliği boyunca hiç soru sormamış olsaydım belki de başarabilirdi. Hamileliğine ve benim olduğunu düşündüğüm çocuğa tamamen dahil olmak istemem onun planlarına hiç uymuyordu," dedi, sesi biraz buruktu.

"Bu tamamen delilik ve tamamen bencillik" demeden önce bir dakika boyunca nutkum tutuldu.

Bir kadın böyle bir adamı nasıl kullanabilirdi? Tanrım, Dylan babalığı kucaklıyordu ve o bunca zamandır ona yalan söylüyordu.

Dylan cehennemi bir değil, iki kez yaşamıştı.

"Kendimi aptal gibi hissettiğimi itiraf etmeliyim çünkü başlangıçta çok fazla soru sormadan tüm hikayeye inandım," diye itiraf etti. "Muhtemelen eski bir aile dostu olduğu için. Babalık testi yaptırmak aklıma bile gelmemişti. Sanırım gerçek baba kadar zeki değildim."

"Gerçekten mi, neden yapasın ki?" diye sordum. "Harika bir av olduğunu biliyorum, ama seninle aynı çevrelerde sosyalleştiyse, ailesinin parası olduğu açık. Seni evlenmek için tuzağa düşürmeye ve başka bir adamın çocuğunu senin çocuğunmuş gibi göstermeye çalışıyor olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi."

"Kafam karışmıştı. Kahretsin! Kimseye söylemek istemedim çünkü o zaten ölmüştü ve herkes hala yas tutuyordu. Gerçek sadece Charlotte'un ailesini incitebilirdi ve biyolojik babası da gidip onlara gerçeği söyleyecek değildi. Nasıl hissetmem gerektiğini anlayamıyordum. Birinin ölümüne bu kadar üzüлüp aynı zamanda ondan nefret etmek nasıl mümkün olabilirdi?" diye gürledi, sesi kendinden iğrenir gibiydi.

Yan dönüp parmaklarımı onun gür saçlarında gezdirirken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Senin için o çocuk *senindi* Dylan. Anlamıyor musun? Sonunda gerçeği öğrenmiş olsan bile o kayıp hâlâ oradaydı. Ayrıca duyguların bu kadar çelişkili olduğunda iyileşmenin gerçekten zor olduğunu düşünüyorum. Aşırı üzüntü var, ama değer verdiğin o kişiyi gerçekten olması gerektiği gibi tanıyıp tanımadığını merak ediyorsun."

Tanrım, bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyor muydum?

İhanetin acısı. Kafa

karışıklığı.

Keder.

Böyle bir şeyin insanın kafasını nasıl karıştırdığını.

Dylan elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi, sanki onu sakinleştirecek bir şeye ya da birine ihtiyacı varmış gibi. "Ondan sonra tek istediğim tekrar ortadan kaybolmaktı ama bunun yerine kendimi daha fazla alkole ve dikkat dağıtıcı şeylere kaçarken buldum. Başa çıkamıyordum. Lanet olası bir korkaktım."

"Hayır, değildin," dedim, onun kırılmışlığını savunma ihtiyacı duyarak. "Kaybolmuştun Dylan ve seni tamamen anlıyorum. Tanrım! Bu sürekli bir kâbusun içinde yaşamak gibi bir şey olmalı. Ve tam da sonunda olanlarla yüzleşmek için yeterince cesur olduğun, profesyonel yardım bulmaya çalıştığın, kapanış yaptığın ve bunu atlatabilmek için ailene ulaştığın anda, tekrar aşağı atıldın."

"O noktada tamamen koptum," diye itiraf etti. "Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum, bu yüzden hiçbir şey hissetmemeyi tercih ettim. Aileme neler olduğunu anlatamadım. O zamana kadar o tavşan deliğinden çok uzaklaşmıştım. Galada olanlara kadar öylece sürüklenmiş gibiydim. Damian'ı ne kadar incittiğimi gerçekten anladığımda, yardım almam gerektiğini biliyordum, yoksa tüm ailemi kaybedecektim."

Hıçkırıklara boğuldum. Acısını her zaman hissetmişim ama çaresizliğinin ve umutsuzluğunun derinliğini hiç bilmemiştim. "Tanrım, başına gelenlerin hiçbirini hak etmedin Dylan ve kimse başa çıkamadığın için seni suçlayamaz. Bu, herhangi birini tamamen yıkabilirdi."

"Bu beni değiştirdi Kylie. Eskiden olduğum adam değilim," diye itiraf etti boğuk bir sesle. "Bir daha asla o adam olamayabilirim."

"Sen hâlâ aynı a d a m s ı n , " diye onu rahatlattım. "Belki biraz Daha temkinlisin ve eskisi kadar güvenmiyorsun, ancak trajik bir deneyimden sonra başka bir insan olmak için bir ömür boyu değişmezsin. Hayatta kaldın Dylan ve hayatını geri kazanıyorsun. Bu kâbusun seni etkilemesine izin verme. Bunun için çok yol kat ettin."

"Bunu yaparsam yanıma bırakacağından şüpheliyim, tatlım," dedi daha hafif bir tonda.

Karanlığa doğru gülümsedim. Sesi yorgun geliyordu ama yenilmiş değildi. "Uyumaya devam et. Geç oldu."

Kollarını belime doladı. "Kımlıdama. Burada benimle kal, Kylie."

Çok yorulmuştu.

Yorulmuştum.

Şu anda olduğum yerde kalmamak için hiçbir neden
göremiyordum. Sonunda uyuduğunda nefes alış veriş
derinleşti ve yavaşladı.

I düştü uykuda anlar Daha sonra, lulled içine UYKU
tarafından ve Kalbinin sakinleştirici, güven verici ve sabit
atışı.

BÖLÜM 11

Dylan

"YİNGİLİZSİNİZ VE ÇAY İÇMİYOR MUSUNUZ?" Ertesi gün kendime bir fincan kahve demlerken Kylie meraklı bir sesle sordu sabah mutfak masasında otururken.

Bu sabah yalnız uyandığımda büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım ama saate baktığımda nedenini anlamıştım.

Kylie erken kalkardı ve ben normalde uyuduğumdan çok daha geç uyumuştum. Ben de

Dün gece kabusumdan sonra onu uyutmadığım halde yoga ve meditasyon için erkenden kalkmasına şaşırdım.

Ona eğlenen bir bakış attım. "Dilini ısır, kadın. İngiliz olup da çay içmemek neredeyse imkânsızdır. Biz İngilizler iyi bir fincan çayın neredeyse her sorunu çözdüğüne inanırız. Sanırım bir tür büyülü özelliği olduğunu varsayıyoruz."

Gülümsedi ve gülümsediğinde göğsümün içinde bir şeyler burkuldu.

Bir gece önce içimi döktükten sonra Kylie'nin bana farklı gözle bakabileceğinden biraz korkmuştum.

O yapmadı.

Gülümsemesi bir gün önce olduğu gibi aynıydı ve o dolgun dudakları hâlâ onu öpmem için yalvarıyordu.

En azından *benim aklımdaydılar*.

"Ama ben seni sadece kahve içerken gördüm," diye gözlemledi.

Omuz silktim. "Ben çayı çok seven biri değilim. Kahveyi de severim ve şu anda evde iyi bir demleme yok."

"Neden bir şey söylemedin?" diye azarladı. "Alışveriş yaparken bakkaldan biraz alabilirdim."

Kahvemi alıp masaya doğru yürürken, "Amerika'da bakkal çayı pek sevmem," diye cevap verdim.

"Demek sen de Damian gibi çay züppesisin," dedi alaycı bir tavırla.

"Kimse çay konusunda Damian'dan daha seçici olamaz," diye bilgilendirdim onu. "Tadı sidik suyu gibi olmayan herhangi bir iyi kalite siyah çaydan gayet memnunum. Ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Adaya yaslandım ve masanın üzerine yayılmış daha büyük bir parçadan sarkan kumaş şeritlerini bağlamasını izledim.

Durdu ve bana baktı. "Hayvan barınağındaki kedi ve köpekler için dikişsiz rahat battaniyeler hazırlıyorum. Arkadaşım Macy bir veteriner ve orada gönüllü olarak çalışıyor. Jake'i evlat edindikten sonra eve getirdiğimde başka birinin yaptığı bir battaniye vardı ve bu onun kaygısını gerçekten azaltıyor gibiydi. Barınak hiçbir zaman yeteri kadar alamadığı için, bağışlamak üzere her ay bunlardan birkaç tane yapmaya çalışıyorum. Dikiş dikmiyorum ama bunlar benim için yeterince kolay."

İşine geri dönerken onu izledim, tüm battaniyenin temelde iki parça sırt sırta yapağıdan oluştuğunu, ustaca kesilmiş ve bağlanmış malzeme şeritleriyle birbirine nasıl bağlandığını açıklarken düğümleri ustaca bağladı.

"Onları satın almak daha kolay olmaz mıydı?" Ben sordum.

"Bunlar özel," diye cevap verdi. "Büyük saçakları onu hem bir oyuncak hem de bir battaniye haline getiriyor. Jake başka hiçbir battaniyeyi bunu sevdiği gibi sevmeydi. Bir süre onu her yere taşıdı."

Döşemenin üzerine yayılmış, burnu Kylie'nin ayağına yakın olan taziye baktım.

Belli ki o köpekle benim ortak bir noktamız vardı: İkimiz de Kylie'nin çekici kokusunu içimize çekecek kadar ona yakın olmayı seviyorduk.

"Yardım edebilirim," diye teklif ettim. "Yeterince kolay görünüyor."

Cumartesi sabahıydı. İyi bir amaç için olsa bile Kylie'nin tüm gününü battaniye yaparak geçirmesini istemedim.

Sebeplerimin biraz bencilce olması da kuvvetle muhtemeldi. Eğer yardım edersem mutfakta kalabilirdim.

Onu.

"Gerçekten burada oturup bunu yapar mısınız?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle.

Omuz silktim. "Neden olmasın?"

"Çünkü sen Dylan Lancaster'sın. Alınma ama milyarder patronların çoğunun köpek battaniyesi yaptığından şüpheliyim."

Sırıttım. "Muhtemelen hepimiz sınırsız sayıda battaniye satın alabilecek ya da bunları yapması için başka birini tutabilecek kadar zengin olduğumuz içindir. Ama ben müsaitim, sabahım şu anda boş ve şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

İç çekti. "Çok tatlısın ama ben sonuncusundayım. Sipariş verene ya da bir kumaş mağazasına gidene kadar elimde malzeme kalmadı."

Tatlı mı? Kylie'nin benim tatlı olduğumu düşünmesi fikrinden biraz çekindim.

Ona baktığımda çoğu zaman ne düşündüğümü bilseydi, onun da aynı şekilde hissedeceğinden şüpheliydim.

"Peki, bugün için planın nedir?" Hiç planı olmadığını umarak sordum.

Günü onunla geçirmek, dün gece yanımda olduğu için ona teşekkür edecek bir şeyler yapmak istedim.

Cevap vermeden önce bir süre alt dudağını dişledi, "Ben Newport'a dönüp evimi kontrol etmeliyim. Artık ortak olduğum için uzaktan yapamayacağım pek bir şey yok. Ofiste benim eski işimi yapan biri var ama ben bir aydır eve dönmedim." Kylie durakladıktan sonra ekledi: "Açıkkçası artık burada olmam için bir neden olduğunu sanmıyorum Dylan. Bir bebek bakıcısına ihtiyacın yok. Sana güveniyorum."

Bu sözlerin aynı anda nasıl hem yıkıcı hem de aşkın olabileceğinden emin değildim ama o bunu başarmıştı.

Evet, bana güvendiğini söylemesini duymak istiyordum. Aslında, onun güvenini kazanmak bir aydır benim takıntım olmuştu. Ancak, konuşmasının *ayrılma* kısmı neredeyse içimi parçalıyordu. "Kesinlikle bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok,"

kabul etti. "O zaman sırf istediğin için kal. İngiltere'ye gitmene sadece iki hafta var."

"Neden?" diye sordu. "Burada olmam için bir neden yok ve uzaktan çalışmak zorunda olmasaydım, her gün ofiste olabilirdim. Burada seninle yaşamam için gerçekten hiçbir neden yok."

"*Her türlü* nedeni var," dedim, sert ses tonumdaki hafif muhtaç notadan nefret ederek. "Seni burada *istiyorum* Kylie. Burada benimle birlikte olduğun her lanet an, kendi düşüncelerimle baş başa kalmaktan muazzam bir kurtuluş oldu. Buradaki varlığının bana ne kadar yardımcı olduğunu anladığını sanmıyorum. Mutfakta yere serilmiş o canavara bile biraz düşkün oldum." Jake'e başımı salladım. "Gitme. Henüz değil."

Lanet olsun. Sesimin acınası çıktığını ve Kylie'ye ihtiyaç duymanın son iki yıldır istediğimi sandığım her şeye ters düştüğünü bilmiyor değildim ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Ayağa kalktı, battaniyeyi katladı ve diğerleriyle birlikte boş bir sandalyeye koydu. "Etrafta birinin olmasının yardımcı olacağını düşünüyorsan kalabilirim," diye kabul etti. "Sadece sürekli burada olmama katlanmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Hâlâ buluşamıyor ya da telefonda konuşamıyor değiliz. Buraya ilk geldiğimde buranın senin evin olmadığına dair söylediğim her şey tamamen saçmalıktı. Damian asla seni incitecek bir şey yapmaz ve *burası* senin evin. Hayatını geri kazanmak için yaptığın her şeye saygı duyuyorum."

"Teknik olarak burası Lancaster International'a ait," diye açıklık getirdim. "Ve Damian istediği kadar ona vekâlet verdiğim için benimle ilişkisini kesmekle tehdit edebilir. Ona yasal olarak meydan okursam bu asla geçerli olmaz ama işin o noktaya geleceğini hiç sanmıyorum. Damian vekâletnameyi geçersiz kılmak istemediğine karar verirse, öz kardeşimi bir davaya sürüklemektense Lancaster'daki payımdan vazgeçerim. Ailemin benim için ne kadar önemli olduğunu çoktan unuttum. Bunu tekrar yapmayı planlamıyorum. Damian benden vazgeçmesi gereken zamanlarda bile yanımda durdu. Nicole ile olanlardan sonra sonunda beni terk ettiği için onu suçlayamam."

Kylie bana yaklaşarak, "Suçluluk yok, hatırladın mı? Damian ve Nic kin tutacak tipler değiller ve senin neler yaşadığın hakkında hiçbir fikirleri yok. *Kendine* ikinci bir şans ver. Bunu hak ediyorsun Dylan."

Hareketlerimi düşünmeden uzandım, kolumu beline doladım ve kıcı adaya dayanana kadar onu kendime çektim. Ellerimi vücudunun her iki yanındaki tezgâha koyarken onu sabitledim. "Her şeye yeniden başlamaya gerçekten layık olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sanırım şimdiye kadar yaptığım her aptalca şeyin farkındasın."

Kollarını boynuma doladığında kalbim duracak gibi oldu ve şöyle cevap verdi: "Seks partisi fotoğrafını bir kenara bırakırsak, sanırım başbakanı komünist olmakla suçlamak yaptığın en orijinal şeylerden biriydi."

"Lanet olsun! Bunu nasıl öğrendin?"

Sırıttı. "Nic söyledi. Sarhoştun. Gülüp geçmekten başka ne yapabilirsin ki? Bir keresinde çok fazla tekila içmiş ve kalabalık bir barın ortasında bir masanın üzerinde dans etmişim. Ayık olduğumda bu utancı üzerimden attığımda, eğlenceli bir şeydi. Tanrı biliyor ki Nicole ve Macy uzun zaman önce olmasına rağmen bunu unutmama asla izin vermediler."

"İlginç," dedim kollarımı beline doladığımda. "Demek vahşi bir tarafın var?"

"Artık böyle parti yapamam. Tekila ile arkadaş olamayacağımı anlamam uzun sürmedi."

Kylie'nin hayatının herhangi bir döneminde bu kadar kaybolmuş olduğu düşüncesinden ya da benim gibi acısını içerek dindirmeye çalışacak kadar acı çekmiş olmasından nefret ediyordum.

Elimi saçlarının arasından geçirdim ve başını yukarı kaldırdım. "Keşke o zamanlar senin yanında olsaydım, tatlım."

O güzel gözleri yüzümde sabit durmaya devam ederken gözlerini kırıştırdı ve nazık bir avuç içiyle çenemi okşadı. "Sanırım şu anda her şeyi olduğu gibi seviyorum."

"Dün gece yaptıkların için sana hiç teşekkür ettim mi?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Gerek yok."

Tüm varlığım ona ve şu anda tam olarak istediğim şeyi almadan onu nasıl bırakacağıma odaklanmıştı. "Bence sen tanıdığım en güzel, en inanılmaz kadınsın," dedim ona dürüstçe. "Şu anda seni öpmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Ama bu sefer sıra sende, çünkü tanıştığımız ilk gün çok fazla özgürlüğümü kullandım ve taşaklarımın sağlam olmasını gerçekten çok seviyorum."

"Taşaklarına tekrar diz çökmek gibi bir arzum kesinlikle yok," dedi nefes nefese. "Ama beni öpmeni istiyorum Dylan."

Fikrini değiştirmeye karar verirse diye bir saniye bile tereddüt etmedim.

Dudaklarım onunkilere kilitlendiği an, asla doyamayacağımı hissettim.

Evet, onu ilk öptüğümde de arzulamıştım ama o günden beri bu kadına duyduğum arzu daha da artmıştı.

Onu istedim.

Kylie'yi istedim.

Sadece ön kapımdan içeri dalan muhteşem, kıvılcı saçlı bir yabancı değil.

Bu tür bir kimyada hafif ya da ılık hiçbir şey yoktu ve onu ilk gördüğüm andan beri yavaş yavaş kaynıyordu.

Bugün, kesinlikle kaynama noktasına ulaşmıştı.

Daha önce hiç yaşamadığım bir çaresizlikle ağzını keşfettim, kendime nefes almasına izin vermemi söylediğim her seferinde daha fazlası için geri döndüm.

O kadar ateşli ve o kadar duyarlıydı ki aklımı kaçırıyormuşum gibi hissettim.

"Dylan," diye inledi sonunda nefes almasına izin vermek için kendimi zorladığımda.

Saçlarını kavradım ve boynunun yumuşak tenini tadabilmek için başını geriye çektim.

Diğer elimle kıkırını kavradım ve kalçalarını kaya gibi sert ereksiyonuma doğru çektim, böylece bana ne yaptığına dair aklında hiçbir şüphe kalmayacaktı.

Tanrım! Kendimi kaybettiğimi biliyordum ama adımı böyle inlettiği anda daha fazlasını istedim.

Onu sıcak, ıslak ve çıplak istiyordum.

Tekrar tekrar boşalırken adımı haykırmasını istedim.

"Lanet olsun!" Başımı kaldırırken küfrettim. "S o n u n d a aklımı kaçırmama neden olacaksın, kadın."

Sözlerimde kızgınlık yoktu ve bedenini kendiminkiyle aynı hizaya getirdim, başını göğsüme yasladım.

Bir şekilde, onu korkutmadan önce yavaşlamam gerekiyor.

Dudaklarının hissinde, yumuşak teninde, sikimi sertleştiren kokusunda ve tutkulu tepkisinde geçici olarak kaybolmuştum.

"Sanırım beni gerçekten çekici buluyorsun," diye mırıldandı gömleğimin içine, sesi sersemlemiş gibiydi.

"Tanrım! Bundan hiç şüphe ettin mi?" Homurdandım. "İlk günden beri oldukça açık olmalıydı."

Bana mahcup bir sırıtış atana kadar geri çekildi. "Sanırım bir erkek beni karşı konulmaz ya da sikilebilir bulmalı uzun zaman oldu."

Kıkırdadım. "O zaman Amerika s e r s e r i l e r l e dolu. Sen çok daha iyisin hayranlık duyan bir Britanyalı ile," diye ona güvence verdim. "Seni ilk gördüğüm andan beri sikimi kaldırıyorsun, tatlım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bence sende ciddi bir sorun var Dylan Lancaster."

"Şu anda bana hiçbir şey yanlış gelmiyor," diye söylendim sonunda onu serbest bırakırken.

Göğsümü sızlatan keyifli bir kahkaha atarak, "Sen çarpıksın," dedi. "Benimle Newport'a gelmek ister misin?"

Aklımda bir plan şekillenirken ona "Daha iyi bir fikrim var," dedim. Kylie gibi bir kadın mutfak tezgâhında sevişmekten çok daha fazlasını hak ediyordu. Onu mutlu görmek, daha sık güldüğünü duymak istiyordum. "Sahilde bir hafta sonu geçirmek ister misin?"

BÖLÜM 12

Kylie

"**T** Şaka yapıyorsun," diye yalvardı Nicole telefonda sohbet ederken. "Newport Beach'te bir Akdeniz prensine ait olan o muhteşem evde Dylan'la birlikte değilsin. Oraya bir kez gittim ama sadece Damian'la buluşmak için ve bana tam olarak kime ait olduğunu söylemedi.

o sahil evi daha sonra."

Sonunda Dylan'ı düğüne sürpriz olarak gelmesi için ikna etmeye çalışmak yerine Nic'e açılmanın en iyisi olduğuna karar vermiştim.

Artık çok daha iyi olduğuna göre, Damian'ın ikiz kardeşi için gereğinden fazla acı çekmesini istemiyordum.

Ayrıca Dylan'ın Damian'la konuşmasının daha yararlı olacağını düşündüm. işleri yoluna koydu, bu yüzden istenmediği bir düğünde ortaya çıkmaktan endişe etmedi.

Belki Damian, Dylan'ın yeniden tanıdığı ağabeyi olmaya başladığını bilseydi, ona daha kolay ulaşmaya istekli olurdu.

"Gerçekten öyleyim," diye ona güvence verdim. "Hafta sonu Dylan'la burada kalacağım. Arkadaşının birinin burayı kullanmasından çok memnun olduğunu söyledi. Bir itirafta bulunacağım Nic. Aslında son bir aydır Dylan'la birlikteydim. Dylan'ı beladan uzak tutabileceğimi umuyordum, böylece sen ve Damian düğünü planlamak için birlikte biraz sakin zaman geçirebilirdiniz. Düşük bir ihtimaldi ama amaçlarımdan biri de onu Damian'ın sevdiği kardeşi olarak düğüne getirmeye çalışmaktı."

Beverly Hills malikanesinde kalmakta ısrar ettiğimden beri olan her şeyi ona anlattım.

Ben bitirene kadar sessiz kaldı.

Nic'in sesi heyecanlıydı, "Aman Tanrım, Kylie. Dylan gerçekten iyileşiyorsa, bunun Damian için dünyalara bedel olacağını biliyorum. İsteddiği kadar ikiz kardeşinin düğünümüze gelmemesinin bir önemi olmadığını söylesin, Dylan'ı çok seviyor. Onu özliyor. Bunu söyleyebilirim. Dylan burada olmazsa, yine de birileri eksikmiş gibi hissedecektir. Umarım Dylan geri adım atmaz."

"Yapmayacak. Dürüst olmak gerekirse İngiltere'ye vardığında daha da iyi olacağını düşünüyorum. Sana yaptığı şeyin korkunç olduğunu biliyorum ama artık o adam değil," diye açıkladım. "Ben de onun yerindeydim ve o tavşan deliğinden aşağı kaymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama şimdi nihayet o delilikten çıktığına göre, geri dönmeyeceğini biliyorum. O iyi bir adam, Nic. Hatalar yaptı ama o çukura düşmek için iyi bir nedeni yoktu."

"Sana gerçekten tüm hikâyeyi anlattı mı?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"O yaptı ve bu korkunç bir şey Nic, ama bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Sadece şunu bil ki

Hikâyede herkesin bildiğinden daha fazlası var ve yapmaması gerekirken kendini suçlayarak çok zaman geçirdi. Bu suçluluk ve keder onu canlı canlı yedi," dedim.

Nic'e Dylan'ın tedavi gördüğünü söylemiştim çünkü bunun önemli olduğunu düşünüyordum ama ailesine her şeyi nasıl ve ne zaman anlatacağı ona kalmıştı. "O zaman ikinizin neden birbirinizi anlıyor gibi görüldüğünüzü kesinlikle anlıyorum," dedi Nic. düşündü. "Ona senin de yardım ettiğine dair bir his var içimde."

"Pek sayılmaz," diye reddettim. "Sanırım sadece bir arkadaşına ihtiyacı olduğunda anlayışlı bir dinleyiciydim."

Nic homurdandı. "Bunun doğru olduğundan çok şüpheliyim. Senin kalbini biliyorum Kylie. Dinlemekten fazlasını yapıyorsun. Peki müstakbel kayınbiraderim ayıkken nasıl biri? Hep merak etmişimdir. Damian'la birbirlerine bu kadar benzemeleri inanılmaz görünüyor."

"Neredeyse tek yumurta ikizleri gibi mi?" Alay ettim. "Cidden, Dylan daha hareketli olduğu için fiziksel olarak birbirlerine daha çok benziyorlar ve gözleri

yürüyen ölü gibi görünüyorlar. Ancak onları bir arada gördüğünüzde birbirlerinden ayırmanın zor olacağını sanmıyorum."

"Umarım düğünde böyle bir şansım olur. Dylan geleceğini söyledi mi?" Nic sordu.

"Sanırım *istiyor*," diye yanıtladım. "Ama sanırım hoş karşılanmayacağından ya da buna layık olmadığından korkuyor. Yaptığı bazı şeyler için, özellikle de seni ve Damian'ı incittiği için kendinden gerçekten nefret ediyor. Korkarım o orada olmasa senin daha mutlu olacağını düşünüyor."

"Bu hiç doğru değil!" Nic haykırdı. "Evet, Damian kızgındı ama Dylan'ın değiştiğini düşünseydi, iki yıl boyunca ona cehennemini yaşatmış olsa da ikiz kardeşine kavuştuğu için çok mutlu olurdu. Hatta bana, durumları tersine dönseydi, eski Dylan'ın ondan asla vazgeçmeyeceğini bildiğini bile söyledi."

"Eskisi gibi olduğundan emin değilim. Psikolojik travma insanı değiştirir ama o gece İngiltere'de gördüğün pislik değil," dedim.

Nic ciddiyetle, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Damian ve benim için büyük bir fedakârlık yaptın ve Dylan'la geçirmeyi planladığın iki haftan daha var. Bunun için sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Homurdandım. "Lütfen, Nic. Bana ACM'de henüz tek kuruş almadığın bir ortaklık verdin. Bu, seksi ve düzgün bir adamla vakit geçirmekten çok daha önemli bir şey. Dylan ben oraya gitmeden önce o delikten çıkmıştı bile. Galadan sonra buraya döndüğü gün tedaviye başlamış. Dylan'la takılmak hiç de zor olmadı. Aslında, bazen beni çok şımartıyor. Bak nerede kalıyorum. Burada kanepede oturmuş, tavandan tabana devasa pencerelerden denize bakıyorum. Yazık bana."

Nic güldü. "Ondan etkileniyor musun, Kylie? Yani, o gibi görünüyor Damian, bana göre dünyanın en seksi erkeği."

Dürüstçe cevap verdim. "Dylan'ın nesi var bilmiyorum ama tanıştığımız ilk günden itibaren ona karşı bir çekim hissettim. Belki kulağa garip geliyor ama

Acısını hissedebiliyorum ve aramızda, birlikte olduğumuz süre uzadıkça daha da güçlenen garip bir bağ var. Ve evet, o da oldukça seksi, bu yüzden ondan fiziksel olarak etkilenmemek zor olurdu."

"Ben Bay Orgazm'ımı buldum," diye alay etti Nic. "Belki senin de kendininkini bulma zamanın gelmiştir. Lancaster erkeğine karşı dikkatli ol. Seni ya kendinden geçirecek kadar mutlu edebilirler ya da kalbini parçalayabilirler. İkisinin arasında bir yol olduğunu sanmıyorum. Çok yoğunlar."

Gözlerimi devirdim. "Ondan hoşlanıyorum, Nic. Onunla yatmıyorum." "Henüz," diye cıvıldadı.

Haklıydı ve bana kalsa Dylan'la çarşafı yakıyor olurduk ama ilişkimizi karmaşıklaştırmanın ikimiz için de iyi olacağından emin değildim.

Tedaviye başladığından beri uzun bir yol kat etmişti ama bazı sorunları devam edecekti. Dylan'ın yeniden normal bir hayat yaşamak için zamana ihtiyacı vardı.

Artık aramızdaki çekimin iki yönlü olduğunu bildiğime göre, bunu görmezden gelmeye çalışmak gerçekten zor olacaktı ama denemek zorundaydım.

"Bunu nasıl yapıyorsun, Nic? Damian kadar zengin ve güçlü bir adamı nasıl seviyorsun? Ve onun bir dük olduğundan bahsetmeyeceğim bile."

"Çünkü günün sonunda," dedi Nicole düşünceli bir ifadeyle. "Damian sadece bir erkek. Kabul ediyorum, çok fazla parası olan sıra dışı bir adam, ama hiçbir zaman sırf serveti ve sosyal statüsü yüzünden kendini Londra'da dolaşan diğer adamlardan üstün görmedi. Ve elinden gelse düklüğü bile verir. Beni yanlış anlamayın, başlangıçta bunalmıştım ama doğru adama sahipseniz diğer şeylerin hiçbir önemi yok."

"Sanırım," dedim, hâlâ ikna olmamıştım. "Ama yine de İngiltere'ye gittiğimde gözümü korkutmaya hazırım."

"Olmayacaksın," diye ısrar etti. "Damian'ın annesi Bella'yı ve kardeşi Leo'yu seveceksin. Damian kadar zengin ve güçlü olmasına rağmen Dylan'ın gözünü korkutmadığı da ortada."

"O bir dük değil," diye şakayla karışık hatırlattım.

"Hayır, ama o hâlâ Lord Dylan Lancaster. O bir dükün oğlu," dedi bana.

İnledim. "Oh, Tanrım. Bunu bana hiç söylemedi."

"Kaçınamayacağı resmi etkinlikler dışında bu unvanı kullanmıyor. Tıpkı Leo'nun kendi unvanını kullanmadığı ve Damian'ın da mümkün olduğunca kendi unvanından kaçındığı gibi."

"Düğününüze gelen insanlara nasıl hitap edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok," dedim, biraz paniklemiş hissederek.

Nic güldü. "Bunların hiçbirini bilmene gerek yok. Eğer biri kendini unvanıyla tanıtacak kadar havalıysa, ona ne diyeceğini bilirsin. Bu bir düğün Kylie ve unvanlar bu gelin ve damat için önemli değil."

"İyi ki değilsin," diye şaka yaptım. "İngiliz aristokrasisi konusunda pek bilgili değilim."

"Endişelenme," dedi Nic. "Sen gelene kadar bekleyemem. Bu parti Sen ve Macy buraya bizzat gelene kadar başlayamayız." "Yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Her şey kontrol altında. Siz ikiniz çok yardımcı oldunuz, hatta göletin karşısında. Şimdi tek istediğim bu deneyimi sizlerle paylaşmak. İkinizi de özlüyorum," dedi Nic. "Dylan için yaptıklarınıza şaşırmadım ama tahmin edebileceğinizden çok daha fazla minnettarım."

"Düğüne katılmasını sağlayamam ama elimden geleni yapacağım," diye söz verdim. "İçimden bir ses sadece iki hafta içinde onu terk edeceğini söylüyor.

Eğer gelmezse büyük bir motivasyon kaynağı olabilir," dedi şakacı bir şekilde.

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım ben de onu özlerdim. Zeki bir arkadaşımın olmasına alıştım. Jake alınmasın elbette ama gerçekten konuşan bir arkadaşına sahip olmak güzel bir şey," diye itiraf ettim.

"Özellikle de bu *arkadaş* inanılmaz derecede seksi ve aşırı yakışıklıysa," diye espri yaptı.

"O kısım her zaman rahat *olmuyor*," diye mırıldandım.

Nic, "Sadece eğlenin," diye tavsiyede bulundu. "Sadece birkaç ay önce kalmayı hayal edebileceğimiz bir evde takılacaksınız. Tanrım, neredeyse kıskanacağım çünkü orada sadece bir saat kadar zamanım var."

"Lütfen. Bana Damian'ın yüksek teknolojikli malikânesinden bahsetmiştin." "İnanılmaz bir yer," diye kabul etti. "Ama su kenarında değil."

"Her gün ofiste olmadığım için kendimi biraz kötü hissediyorum," dedim. Nic homurdandı. "Sen bir ortaksın. Ne istersen yapabilirsin ve lütfen bana her gün çalışmadığını söyleme."

"Evet," diye güvence verdim. "Çoğunlukla video konferans ve kendim için yaptığım ev ofis gayet iyi çalışıyor. Ama sahibi sendin ve her zaman oradaydın."

"Çünkü işi sıfırdan öğrenmem gerekiyordu," diye hatırlattı bana. "Senin böyle bir deneyime ihtiyacın yok Kylie. İş herhangi bir yerden yürütebilirsin."

"Düğünden sonra daha çok orada olacağım," diye bilgilendirdim onu. "Evime döndüğümde ofiste olmamam için hiçbir neden kalmayacak."

"Şu anda sadece biraz rahatlamaya odaklanın. Şu anda yaz ortasında orası bunaltıcı sıcak. Plajın tadını çıkar." "Dylan'la güvende olduğundan kesinlikle emin misin?" demeden önce tereddüt etti.

"Eğer fiziksel güvenliğimi soruyorsanız, evet, onun yanında güvendedeyim. O şiddet yanlısı değil, Nic. Sanırım bunu *neden* sorduğunu anlayabiliyorum ama o adam sarhoş ya da ayık asla bir kadına el kaldırmaz. Bir pislik gibi davranabilir, ama herhangi bir kadına kasten zarar vermek onun DNA'sında yok. Eğer namusumun güvende olup olmadığını soruyorsanız, bundan şüpheliyim" dedim. "O etraftayken onu soymak istemediğim bir an nadiren oluyor. Sanırım İngiliz aksanlı, seksi ve hoş adamlar benim için fazla baştan çıkarıcı."

"Tanrım, onunla tanışmak ve her şeye yeniden başlamak için sabırsızlanıyorum," dedi Nic hüznle. "Yani onu affedebileceğini mi düşünüyorsun?"

"İçki içiyordu," diye düşündü. "Ve söylediklerine bakılırsa, belli ki çok şey yaşamış. Bir şanslı daha hak ediyor. Ayrıca, ben

Leo ve Bella'ya zaten bayılıyorum. Damian'ın seveceği bir aile üyesine daha sahip olmaktan şikayetçi olmazdım."

Bir süre düğün planları hakkında sohbet ettik ve Nic'le telefonu kapattık. Telefonumu sehpanın üzerine koydum ve mutfağa yöneldim.

Dylan yaptığı görüşmeyi bitirdiğinde, sahile inerek bu hayatımın fırsatını kucaklamaya hazırdım.

BÖLÜM 13

Dylan

"Birkaç gün önce aramana cevap veremediğim için üzgünüm," dedim anneme sahildeki evin ana yatak odasından onunla sohbet ederken.

Kendi annemi arayacak cesareti bulmam bile birkaç günümü almıştı, Sonunda bana ulaştığı için rahatlamış olsam da.

Ona ne söyleyeceğimi ya da son iki yılda yaptığım aptalca şeyler için nasıl özür dileyeceğimi bilemiyordum.

Tek bildiğim onu özlediğim ve beni yetiştirdiği gibi bir evlat olmak için erkekleşmem gerektiği idi.

"Beni hayal kırıklığına uğratmamışsın gibi davranmayacağım Dylan, ama sen hâlâ benim oğlumsun," dedi Isabella Lancaster ihtiyatla. "İyi olduğunu bilmek zorundayım."

Lanet olsun! Beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemesindense aptalca tokatlamasını tercih ederdim ama kınamasını hak etmiştim.

"Bu sefer gerçekten başardım, değil mi anne?" Bir cevap beklemeden sordum.

Cevap ver. "Damian ve Leo benden nefret ediyor ve eminim sen de şu anda yetiştirdiğin oğlunu pek sevmiyorsundur. Üzgün olduğumu söylemek yeterince iyi hissettirmiyor ama her şeyden pişmanım. Hepsinden. Korkarım bu kez işleri tekrar yoluna koymak için çok ileri gittim."

Yatağa oturdum, annemin yaptığım her aptalca şeyi geri alabilmeyi ne kadar çok istediğimi anlamasını sağlamak için çaresiz hissediyordum.

"Ah, Dylan," dedi annem daha sempatik bir sesle. "Değiştiremezsin Geçmişte ne olduğunu. Tek yapabileceğin yoluna devam etmek ve daha iyisini yapmak. Baban ve ben sana hep bunu söylemedik mi? Sen üzüldüğünde, ben de senin için üzülürüm," diye açıkladı. "Eğer yeniden bu ailenin bir parçası olmaya gerçekten hazırsan

Hepimizin tek isteğinin seni geri almak olduğunu bilmelisin. Kabul ediyorum, Damian'ın sınırlarını zorladın ama o senin ikizin Dylan. İki yıldır senin için endişeleniyor, Leo da öyle, ama ikisinin de kardeşi olmaktan asla vazgeçmedin. Acı çektiğini anladılar. Sadece senin iyileşme yöntemlerini onaylamadılar."

Sinirli bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Biliyorum," diye cevap verdim boğuk bir sesle. "Kendimi terk etme şeklimden gurur duymuyorum. Bencilceydi ve ailemi hiç düşünmedim. Bir süre için tek istediğim her şeyden kaçmaktı, Lancaster isminden bile."

Charlotte'un beni hedef aldığından hiç şüphem yoktu çünkü bir Lancaster'la evlenmek ailesini mutlu edecek ve karnındaki çocuğu kucaklamaya çok daha istekli olacaktı. Başka biri olsaydım, beni acele bir evlilikle tuzağa düşürmeye bu kadar hevesli olmayabilirdi.

"Ya şimdi?" diye sordu annem usulca.

"Şimdi, benimki gibi bir aileye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırladım," diye itiraf ettim. "Artık içki içmek yok. Artık maskaralık yok. Artık kaçmak yok. Takdir etmem gereken ve kendi başıma iyi idare edemediğim zamanlarda bana destek olmalarına izin vermem gereken insanları ihmal etmekten bıktım."

"Neden zor zamanlar geçirdiğin konusunda hepimize söylemediğin bir şey olduğunu düşünüyorum?" diye sordu sondacı, anaç bir sesle.

O noktada yıkıldım ve Charlotte ile aramızda geçenleri kekeleyerek anlattım.

İlk başta tökezledim ama bunu daha önce bir kez yaptığım için Kylie'den önce, bu sefer biraz daha kolaydı.

Ona Kylie'den de bahsettim çünkü ondan bahsetmemek mümkün değildi. Farkında olsun ya da olmasın, yeniden normal hissetmeye başlamamda önemli bir rol oynamıştı.

"Charlotte'un ölümü için kendimi suçladım. Bazen hâlâ suçluyorum," diye bitirdim. "Masum olmasa da ölmeyi hak etmemişti. Taşıdığı çocuğun benden olmadığını öğrendiğimde ne hissedeceğimi bilemedim. I

Kederliydim ama ona kızgındım da. Bir erkek onun yaptığı şeyleri neden yaptığını nasıl anlayabilir ki?"

"Bunların hiçbirisi senin hatan değildi Dylan," diye yatıştırıcı bir sesle güvence verdi. "Sen sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordun ve kimse seni öne çıkacak kadar erkek olduğun için suçlayamaz. Charlotte'un sorunları vardı. Annesiyle bazen konuşurduk. Charlotte'un psikolojik sorunları senin çözebileceğin ya da onunla daha uzun süre çıkmadan fark edebileceğin şeyler değildi. Yaptığı şeyin mantıklı bir cevabı yok Dylan. Akıllı her zamanki gibi çalışmıyordu. Annesi birçok kez onun iyileştiğini düşündü, ancak Charlotte'un hastalığını daha iyi sakladığını öğrendi. Onunla ciddi bir ilişki kurmayı düşündüğünü bilseydim sana söylerdim. Keşke bana onunla görüştüğünü söylediğin andan itibaren bir şeyler söyleseydim. Sanırım bunun geçici bir çekim olduğunu ve ikinizin başka hiçbir ortak noktası olmadığı için çabucak sönüp gideceğini düşündüm. Ayrıca artık sorunları olup olmadığından da emin değildim. Üniversiteye gitmeden önce kişilik bozukluğu teşhisi konmuştu. Annesi birkaç tedavi programına girmesine yardım etmişti ama o zamanlar hiçbir şey Charlotte'a kalıcı olarak yardımcı olmamıştı. Evli ve kendisinden yaşça büyük profesörüne olan saplantısı belli ki bir takıntıya dönüşmüş Dylan. Çok sağlıksız bir saplantı."

"Her şey çok hızlı gelişti," diye cevap verdim kısık bir sesle. "O hafta aile yemeğinde hepinize ondan ve bebekten bahsedecektim. Benim olduğunu *sandığım* bebeği."

"Ah, zavallı oğlum," diye mırıldandı annem. "Bebek için çok üzüldün, değil mi?"

Kendimle alay eden bir kahkaha attım. "Saçma, değil mi? Benim bile olmayan bir çocuğun yasını tutuyordum."

"Bunu bilmiyordun. O senin zihnindeydi," dedi savunmacı bir tavırla. "Ve ben seni tanıyorum Dylan. Neden bu konuda konuşmak istemeyecek kadar perişan olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Bırakın kelimelere dökmeyi, idrak etmek bile çok korkunçtu."

"İki yıl oldu ve eminim sizin de fark ettiğiniz gibi kelimeleri çıkarmak benim için hâlâ zor. Charlotte'un annesiyle konuşursanız lütfen ailesine gerçeklerden bahsetmeyin," diye rica ettim. "Charlotte onun tek çocuğuydu ve bilmemelerini tercih ederim. O günlükleri imha ettim, böylece asla bilmek zorunda kalmayacaklar."

"Konuşmayacağım," diye kabul etti. "Charlotte'un annesiyle kızının ölümünden beri konuşmadım. Tek çocuğunu kaybetmenin üstesinden gelebildiğini sanmıyorum. Haklısın Dylan. Gerçek hikâyeyi açıklamamak çok daha nazikçe, ama *bana* anlattığına sevindim. Acı çekmene rağmen ailesini korumak için elinden gelen her şeyi yapmış olman inanılmaz. Senin yanında olamadığım için kendimi çok kötü hissediyorum oğlum."

"Yapma anne," diye ısrarla rica ettim. "Kimsenin yanımda *olmasına izin vermedim* ve o kadar kopuktum ki kimseyi dinlemedim."

"Duygusal acı söz konusu olduğunda, onu görmezden gelmek nadiren işe yarar. İşlerin senin için ne kadar kötü olduğunu bilseydim, muhtemelen sen konuşmaya hazır olana kadar seni her yerde takip ederdim," diye beni bilgilendirdi.

Gülümsedim. Muhtemelen o da tam olarak bunu yapardı. "Kimseye söylemememin nedenlerinden biri de bu," diye açıkladım. "Herhangi bir şekilde dikkat çekmek istemedim. Sadece yalnız kalmak ve bu konuda konuşmamak istedim."

"Şimdi gerçekten iyi misin?" diye sordu ağlamaklı bir sesle.

"Evet, sanırım öyleyim. Charlotte'la tartışmamış olmayı dilediğim zamanlar olacağından eminim. Kabuslarımın sonsuza dek yok olduğundan şüpheliyim ama en azından eskisi kadar sık değiller. Suçluluk duygusu da tamamen ortadan kalkmış değil, ama devam eden bir çalışma. Sanırım kontrol edemediğim bazı şeyler olduğunu kabul etmeyi öğrenmem gerekiyor," diye zayıf bir şaka yaptım.

Annem daha hafif bir ses tonuyla cevap verdi: "Bu da bir Lancaster erkeği için kabul etmesi çok zor bir şey. Hepiniz her şeyi kendi keyfinize göre ayarlayabileceğinizi sanıyorsunuz. Umarım Kylie çok fazla patronluk taslamanıza izin vermiyordur."

"Böyle bir şey asla olmaz, inan bana," dedim alaycı bir tavırla. "İnatçı bir çizgisi olan kızıl saçlı bir kız. Eğer çok ukalalık edersem, beni her zaman

mutlu bir şekilde

..yüksek atımdan aşağı. Benim için de iyi oldu. Nazik biri ama bana her zaman duymak istediklerimi söylemiyor."

"En azından sana doğruyu söylediğini biliyorsun. Bence senin için iyi biri," diye onayladı annem. "Siz ikiniz düğüne geldiğinizde onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Geliyorsunuz, değil mi?"

"Bu gerçekten Damian'a bağlı," dedim ona. "Nicole'le olanları atlatamazsa, bunun için onu suçlamayacağım. Onu gerçekten seviyor gibi görünüyor ve ben ona çok şey yaşattım."

"Onu seviyor," diye açıkladı. "Hem de çok." "O halde onun adına mutluyum," dedim dürüstçe.

"Sen burada olmazsan bu mutluluğun tamamlanacağını sanmıyorum Dylan," diye düşündü. "Eğer izin verirsen Charlotte hakkındaki tüm hikâyeyi onunla paylaşmak isterim."

Geçmişte olanlardan kaçmaktan bıkmıştım. "Tabii ki. İstersen Damian, Nicole ve Leo'ya anlatmakta özgürsün. Benim için anlatması kolay bir hikâyeye değil. Yine de davranışımı haklı çıkarmaz ama bilmeyi hak ediyorlar. Damian ve Nicole düğünlerinde olmam konusunda rahatlarsa, giderim. Asla isteyerek kaçırmam. Ailemizin başına gelen iyi ya da kötü her önemli olayda hep birlikte olduk."

"Evet, yaptık," dedi kararlılıkla. "Ve bu seferki de farklı olmayacak. Seni seviyorum Dylan, kardeşlerin de öyle. Hepimiz seni çok özledik."

"Ben de hepinizi özledim," dedim kısık sesle, kendi ailemi uzaklaştırmanın ne kadar acı verici olduğunu kabul ederek. "Peki, bu kadar uzun süre aptal gibi davrandığım için beni affedecek misiniz?"

"Affedilecek bir şey yok," dedi yumuşak bir sesle. "Şimdi neden böyle tepki verdiğini anlıyorum. Ne olursa olsun, bunun üstesinden geleceğini biliyordum. Oğullarım arasında en inatçı olan sen olabilirsin ama sorumlulukların da her zaman omuzlarında ağır bir yük oldu. Sonunda aile sevginin kazanacağından hiç şüphem yoktu. Bir süreliğine hepimizden uzaklaşmış olman senin suçun değil. O kadar çok şeyin içindeydin ki

ve önce hayatta kalmak için gerekli olduğunu düşündüğünüz her şeyi yapmak zorundaydınız."

"Kardeşlerimin bana o kadar güvendiğinden şüpheliyim," diye alaycı bir yorumda bulundum. "Onları suçladığımdan değil. Sorumluluklarımın ne kadar çoğunu Damian'ın üzerine yıktığımı fark etmediğimi sanmayın. Onu pek çok açıdan zor bir duruma soktum ve Nicole'e yaptığım şey onun için affedilemez olabilir."

"Nicole'ün kim olduğunu ve Damian'ın ona aşık olduğunu biliyor muydun?" diye sordu nazikçe.

"Hayır. Sarhoşken bile, bilseydim o çizgiyi aşacağımı sanmıyorum," diye cevap verdim. "Ancak ikimiz de biliyoruz ki tek suçum bu değildi."

"Damian idare etti," dedi. "Aslında o pahalı üst yönetime işlerini nasıl yaptıracağını öğrenmek onun için iyi oldu ve sonunda yaptığınız şeyler yüzünden itibarı asla zarar görmedi. Basın, Dük ve Amerikalı gelininin masalsı aşk hikayesiyle fazla ilgilendi. Gerçekten, Nicole ve Damian'ın katıldığı son etkinlikte bayılmaya hazır birkaç kadın muhabir gördüğüme eminim. Nişanlısına bu kadar aşık olduğu için kesinlikle onların gözüne girmiştir."

Başımı salladım. "Sanırım ikiz kardeşimin birine bu kadar aşık olduğunu hayal etmek benim için zor. O hiçbir zaman herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunmaz."

"Öyle değildi," dedi annem. "Bence tüm bunları doğru kadın için saklıyordu. Nicole konusunda kendine yardım edebileceğini sanmıyorum. O özel biri Dylan. Bence birbirleri için mükemmel olduklarını kendin de göreceksin. Onun saçmalıklarına katlanmıyor ama belli ki ona tapıyor."

"Sanırım bunu görmek isterdim," diye itiraf ettim. "Zaten tüm flört dönemini kaçırdım."

Annem ses tonundaki espriyle, "Çok uzun sürmedi ki," dedi. "Onun Baban ayaklarımı yerden kestiğinde davranışları tıpkı onunki gibiydi. Bence bir Lancaster erkeği doğru kadını bulduğunda zaman kaybetmenin gereksiz olduğunu düşünür."

Babam konusunda kesinlikle haklıydı. Öldüğü güne kadar anneme olan hayranlığı herkesin gözleri önündeydi. "Onu hâlâ özlüyorsun, değil mi?" diye sordum.

Babamın ölümünün üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen, annem hâlâ her gün ondan bahsediyordu.

"Öleceğim güne kadar öyle yapacağım," dedi kararlılıkla. "O da tıpkı oğulları gibi olağanüstü bir adamdı."

"Ben de onu özlüyorum," diye paylaştım. "Tek istediğim ikinizi de gurur duyuyorum ama son iki yıldır bu konuda pek de iyi bir iş çıkaramadım."

"Dylan," dedi sevecen bir ses tonuyla. "Gerçekten de son iki yılın yaptığın tüm iyi şeyleri sildiğini mi düşünüyorsun? İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, çoktan unutulmuş birkaç skandal ve Nicole'e yapılan yanlış bir yorum artık önemli görünmüyor. Damian'ın gala sırasında olanlarda bir miktar suçu olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Eğer Nicole'e en başta gerçeği söyleseydi, bence Nicole senin Damian olmadığını bilirdi. Baban ve ben her zaman üçünüzle de gurur duyduk ve yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Kalbini biliyorum tatlı oğlum ve son iki yıldır acı çekmenin nedeni de o hassas kalbin. Eğer bazı şeyleri bu kadar derinden hissetmeseydin, olanlar için bu kadar mücadele etmezdin."

Yüzümü buruşturdum. Hangi erkek gerçekten annesinin ona kalplerini kollarına mı takıyorlardı yoksa benzer bir şey mi?

"Daha iyisini yapacağım," dedim, çocukluğumdan beri bir şeyi berbat ettiğimde söylediğim sözleri tekrarlayarak.

"Yapacağımı biliyorum," dedi annem, her zamanki yanıtını vererek. "Bunun senin için kolay bir iş olmayacağını bilsem de kendine karşı çok sert olmamaya çalış. Başına gelen tüm kötü şeyler için suçu üstlenmeye bu kadar istekli olmayı bırak."

Bir süre daha hafif konular hakkında konuştuk ve sonra İngiltere'de saat geç olduğu için onu bırakmakta ısrar ettim.

Ayağa kalktım ve telefonumu yan masalardan birine bıraktım, keşke
Damian da beni annem kadar istekli bir şekilde aileye geri kabul edebilseydi.

BÖLÜM 14

Kylie

"I "Annenle konuştuğun için ÇOK MUTLUYUM," dedim Dylan'a o akşam daha sonra çift kişilik şezlongda yan yana dinlenirken. sahil evinin verandasında. "Eminim kolay bir konuşma olmamıştır. ona her şeyi anlattı. Charlotte'un sorunlarından bahsetmesi sizi şaşırttı mı?"

"Biraz," diye yanıtladı. "Ama bu bazı şeyleri ve onun tuhaf davranışlarını açıklıyordu.

öldüğü gün. Ayrıca günlüğündeki bazı atıp tutmalarını daha anlamlı hale getirdi. İşler istediği gibi gitmezse, bu onu kızdırır ve tamamen mantıksızlaşırdı. O gün onu köşeye sıkıştırmamdan hoşlanmamıştı."

"Manipülatörler genellikle yakalanmaktan hoşlanmazlar," diye iç çekerek kabul ettim. Bedenim bitkin düşmüştü ama Dylan ailesiyle konuşmak için o adımı attığından beri zihnim çok daha hafiflemişti.

Öğleden sonranın çoğunu yüzerek ve sahilde dolaşıp deniz kabuğu arayarak geçirdik.

Tamam, deniz kabuğu arayan çoğunlukla *bendim*. Garip bir şekilde, Dylan ben işimi bitirene kadar sahilde benimle birlikte yürümekten tamamen memnun görünüyordu.

Yiyecekler yazlık eve teslim edilmiş olmasına rağmen, yemek yapmama izin vermeyi reddetti, bu yüzden en sevdiğim restoranlardan birinden sipariş verdik.

Yemeğimizi bitirdikten sonra verandaya çıktık.

Tanrım, kıyıya vuran dalgaları dinlerken suyun üzerinde gün batımını nasıl izleyemezdim? En inanılmaz yerde, tanıdığım en harika adamla?

Hava tamamen kararana kadar güneşin yavaş yavaş batışını izlerken pek konuşmamıştık.

Bacaklarımız ve omuzlarımız birbirine değiyordu ve Dylan elime uzandı, parmaklarımızı birbirine doladı ve karanlık çökene kadar sessizce güneşin batışını izlerken ellerimizi onun kalçasına dayadı.

Gün batımını birlikte izlemenin en samimi yolu gibi görünmeyebilir, ancak hayatım boyunca bir erkeğe hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim.

Belki de başparmağını bileğimin üzerinde şefkatle okşamasıydı. Konuşmadığımız zamanlarda bile her zaman orada, onun yanında olduğumun farkında olduğunu bilmemi istiyordu.

Bu, kalbimi sıkıştıran ve tüm varlığımı özlemle sızlatan hassas bir yakınlıktı.

Kendimi asla kaçmak istemediğim bir tür fantezinin içine düşmüş gibi hissediyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, aramayı yaptıktan sonra o kadar da zor olmadı," dedi düşünceli bir şekilde. "Biz her zaman yakındık. Konuşmaya başladıktan sonra duramadım. Sanırım her zaman yanımdaydı ve konuşmamı bekliyordu. Annem bazen böyle korkutucu olabiliyor. Her zaman konuşmayabilir ama hepimizin kafasından neler geçtiğini *bilir*."

Güldüm ve yorum yapmadan önce su şişemden bir yudum aldım. "Bazı annelerin böyle olabildiğini duymuştum. Nicole'ün annesi de bazen böyleydi. Onun kızı olmasam da bana kızımıyım gibi davranırdı. Öldüğünde yıkılmıştım."

"Peki ya kendi aileniz? Kardeşlerin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiç görmedim. Sana söylediğim gibi, babam artık Florida'da yaşıyor, bu yüzden onu çok sık göremiyorum. Yeniden evlendi ve üvey annemin ailesini hemen hemen benimsedi. Kendisi her zaman alkolikti, bu yüzden ayık olduğunda ve beni düşündüğünde arada bir beni arıyor. Bu olaylar yıllar geçtikçe daha da seyrekleşti."

Dylan kaşlarını çatı. "Yani hiç aileniz olmadı mı?"

"Doğru değil," diye reddettim. "Nicole ve Macy benim için kardeş gibiler ve Nicole'ün annesi benim hiç sahip olmadığım annem gibiydi."

Elimi sıktı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu, sesi gerçekten şaşkın geliyordu. "Her durumda her zaman olumlu bir şeyler bulmak nasıl mümkün oluyor? Hiç kendin için üzüldüğün bir gün oluyor mu? Kısa bir süreliğine bile olsa?"

Homurdandım. "Her zaman. Sürekli bardağın dolu tarafını gören biri olmak benim doğamda yok. Kendimi acıma duygusundan uzaklaştırıp daha minnettar bir ruh haline yönlendirmeyi öğrenmem gerekti. Zihnim bu şekilde eğitildikten sonra, sanırım benim için daha normal hale geldi, ama bazen oraya gitmiyor değilim. Sadece elimden geliyorsa yapmamayı tercih ediyorum. Üzgün, endişeli ve depresif olarak çok uzun zaman geçirdim."

"Eleştirmiyorum, Kylie. Hayatı görmek için harika bir yol. Ama kaza hayatımı değiştirmeden önce bile, mutlu olsam da hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin olmamıştım," dedi. "Ve muhtemelen bardağın dolu tarafını görmek için pek çok kişiden daha fazla nedenim vardı. Harika, destekleyici bir ailem, dünyadaki çoğu insandan daha fazla param ve istediğim her şeyi yapabilme, istediğim yere gidebilme yeteneğim var. Lancaster International ile mirasımızı sürdürmek için Damian'la birlikte çalışmak benim yapmam gereken şeydi. Ama yine de bazen huzursuz oluyordum. Sanki bir şeyler eksikti ama o şeyin ne olduğundan tam olarak emin değildim."

İçimi çektim. "Ben de ara sıra böyle hissediyorum," diye itiraf ettim. "Belki de gereğinden fazlasına sahip olsak bile daha fazlasını istemek insanın doğasında vardır."

Benim durumumda, o *şeyin* ne olduğunu biliyordum ve o *şey* aslında *biriydi*. Arada bir yalnızlık çekiyordum ama herhangi biriyle çıkmak bana hiç yardımcı olmamıştı. Muhtemelen bu yüzden son birkaç yıldır vazgeçmiş ve başka şeylere odaklanmıştım.

"Sanırım bir barınaktan günde on beş saat uyuyan ve diğer altı saat boyunca yiyecek, yürüyüş ya da ilgi arayan değersiz bir tazı almayı deneyebilirim," diye düşündü.

Homurdandım. "Değersiz köpeğime tapıyorsun ve bunu biliyorsun Dylan Lancaster. Ona gizlice ikram ettiğini görmediğimi ya da onunla yaptığın o tek taraflı konuşmaları duymadığımı mı sanıyorsun gerçekten?"

Yuvarlandı ve bedenimi kendi bedeninin altına sıkıştırdı. "İyi bir dinleyici," diye cevap verdi boğuk bir sesle. "Ama sanırım sahibine daha çok bayılıyorum. Hayatımda gördüğüm en inanılmaz ela gözlere sahip, güzel, parlak bir kızıl saçlı."

Avlunun ışığını yakma zahmetine katlanmamıştık. İçeriden gelen ışık sadece onun şeklini görmeye yetiyordu ama yüzündeki ifadeyi seçemiyordum. Kollarımı boynuna doladım çünkü bu hareket çok içgüdüsel. "Onu tanıdığımdan emin değilim," diye takıldım.

"Kesinlikle eminim," diye cevap verdi, başı benimkine o kadar yakındı ki sıcak nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

İhtiyaçtan titriyordum. Yakınımdaydı ama yeterince değil.

Tehlikeli olduğunu bilsem de bu bağlantıyı arzuluyordum.

"O zaman sana ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatmama izin ver," diye homurdandı ağzını benimkine dayamadan önce.

Beni öpmeye başladığı anda kendimi kaybettim.

Dylan dudaklarıma, ağzımın tamamına sahipti ve talepkâr keşfi aklımdan neredeyse her düşüncüyü sildi.

Ona açıldım ve dili benimkini aradı ve buldu, hem ikna ediyor hem de tam teslimiyetim için ısrar ediyordu.

Dudaklarına doğru inledim, bu çılgınca temasa en az onun kadar açtım. Öyleydi.

Kendimi Dylan'a kaptırdım.

Onun kokusuna.

Onun dokunuşu.

Onun aciliyeti.

İkimizin arasında sürekli akıp giden ateşli kimyaya teslim oluyordum.

Geri çekilip alt dudağımı ısırduğunda "Dylan," diye inledim.

Ellerimi kaba saçlarının arasından geçirdim, tüm vücudum arzuyla titriyordu.

Yüzünü boynuma gömdü ve dudaklarıyla dilini oradaki hassas deride gezdirerek daha fazlasını arzulamamı sağladı.

Kalçalarımın arasına sıvı bir sıcaklık doldu ve saçlarını avuçladım, vücudumu ona sürtünebilecek kadar yukarı bastırdım, böylece içimde akan amansız şehveti doyurmaya çalışabilirdim.

Eli kıcıımı kavradı ve kalçalarımı yukarı çekti. Sert ereksiyonunu göbeğime bastırırken kulağıma doğru, "Bana yaptığın şey bu, Kylie. Sana her baktığımda o kadar sertleşiyorum ki. Tek düşünebildiğim, beni neredeyse çıldırtana kadar sikimi içine gömmek. O yüzden bir daha asla gezegendeki en büyüleyici kadın olduğunu inkâr etme."

"Dylan," dedim çaresiz bir sesle.

"Yap. Sen. Anladın mı?" Soruyu homurdanarak sordu.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Evet."

Tanrım! Bana kendimi cinsel bir tanrıça gibi hissettirdi, bu yüzden tartışacak değildim.

Kulak mememi ısırıldı. "Güzel," dedi kısık sesle. "Bunu düzelttiğimize sevindim."

"Seni o kadar çok istiyorum ki canım acıyor," diye itiraf ettim hiç tereddüt etmeden. "Bunu giderebilirim," dedi bana, baritonu alçak ve şehvetliydi.

Bedenlerimizin arasına uzandı ve elini kolayca şortumun esnek malzemesinin içine kaydırıldı.

Güçlü parmakları külotumun içine girdiğinde ve kıvrımlarımın arasından kaydığında üstümde olmasaydı şezlongdan fırlayabilirdim.

"Tanrım, Kylie. Çok ıslaksın." Sesi hırçın ve ateşliydi. Parmağı klitorisimin üzerinden geçtiğinde haykırdım. "Evet. Çok iyi, Dylan. Lütfen."

"Sen hiçbir şey için yalvarmak zorunda kalmayan bir kadınsın Kylie, ama yalvardığında cehennemden daha ateşli oluyorsun." Diliyle alt dudağımın üzerinde gezindi.

Klitorisime daha fazla baskı uygularken, daire çiziyor, alay ediyor ve sonra cesur, daha sert vuruşlarla tatmin ediyordu.

"Beni boşaltırsan her şeyi yaparım," diye inledim. "Lütfen."

"Keşke yüzünü görebilseydim," diye homurdandı. "Ama bir dahaki sefere kadar bekleyebilirim."

"Oh, Tanrım," diye inledim doruk noktamın oluşmaya başladığını hissederken. "Daha fazla."

"Böyle mi yani?" diye sordu sertçe, ihtiyacım olan sert baskıyı yaparken.

"Evet!" İnledim. "Aynen böyle."

Parmaklarından birinin girişime doğru kaydığını hissettim ve Dylan inledi. "Siktir! Çok ateşli ve çok sıkıdır. Benim için gel, aşkım."

Sırtımı dikleştirdim, zevk o kadar keskindi ki zorlukla nefes alabiliyordum. "Evet."

Dylan. Oh, Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor."

Orgazmım vücudumu sarsarken ağzını benimkinin üzerine kapattı, parmakları beni serbest bırakırken beni nefessiz bırakarak öptü.

Başını kaldırdığında nefes nefese kalmıştım ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki

patlayacakmış gibi hissettim.

Sırt üstü yattı ve "Daha iyi misin?" diye sormadan önce birkaç dakika başımı göğsüne yasladı.

"Evet," dedim, nefesim hâlâ ağırdı. "Ama bu muhtemelen olmamalıydı."

Nabzım yavaşlıyordu ama başım hâlâ dönüyordu.

Dylan'ın seksi olduğunu biliyordum ama beni bu kadar kolay boşaltması aklımı başımdan almıştı.

Adam aklım başımdan gidene kadar duyularıma saldırmıştı, hem de hiç terlemeden.

"Neden olmasın?" diye sordu boğuk bir sesle.

Şimdi daha sakindim, uzandım ve sakallı çenesini okşadım. "Seni hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum Dylan Lancaster, ama bu ilişkiyi karmaşık hale getiremeyiz. Birkaç haftamız kaldı, sonra ben Newport Beach'teki hayatıma geri döneceğim. Sen de ait olduğun yerde, İngiltere'de olacaksın."

Bu kadar harika bir şeyin bittikten sonra ikimizin de kafasını karıştırmasını istemiyorum. Ve ikimizin de sonunda incinmesini istemiyorum."

Kollarını bana sıkıca doladı. "Kylie, dünyada en son istediğim şey seni incitmek, ama gerçekten düğünden sonra birbirimizden uzaklaşacağımızı ve bir daha birbirimizi görmeyeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim aceleyle. "Telefonda konuşuruz. İrtibatta kalırız.

Bu hiçbir zaman sadece aramızdaki çılgın fiziksel çekimle ilgili olmadı."

"Hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim tatlım, ama seni istemediğin bir şey için zorlamayacağım. Sen benim için çok önemlisin. Beni öldürse bile, bu senin hamlen olmalı. İkimizin arasında olan hiçbir şeyden asla pişmanlık duymam ama şunu bil ki... Bizi bırakıp gitmeyi planlamıyorum."

Nabzım hızla atıyordu ve bu sözlere inanmayı ne kadar istediğimi asla bilemezdi. Ailesine ve İngiltere'deki normal hayatına geri döndüğünde beni unutmayacağını düşünmek istiyordum ama bu ihtimali oldukça düşük buluyordum. Şimdi böyle söylüyor olabilirdi ama duygusal olarak tamamen iyileştiğinde ve İngiltere'de muhteşem bir kadınla tanıştığında farklı hissedecekti. Göletin öbür ucunda biriyle birlikte olduktan sonra arkadaş kalacağımızdan şüpheliydim.

"Yatak odamın kapısı asla kilitli olmayacak," dedi boğuk bir sesle. "Burada değil. Ne Beverly Hills'te, ne de Damian'ın düğününe gidersem İngiltere'de. Fikrini değiştirirsen senin için her zaman açık olacak Kylie."

Elini saçlarımda gezdirip dudaklarıma kısa ama yıkıcı bir öpücük kondurduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bu itiraftan sonra, nasıl uzak duracağımdan emin değildim.

BÖLÜM 15

Dylan

LO GECE, koridordaki büyük çamaşır dolabını açtım ve ana banyo için bazı malzemeler toplamaya başladım.

Sahil evi son derece temizdi, ama belli ki bir süredir Birisi buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu.

Duştan sonra son banyo havlusunu kullanmıştım, bu yüzden birkaç tane daha ve birkaç yer paspası aldım.

Beverly Hills'teki evde Anita ve Clarence yokken, kendi yemeğimi pişirmek dışında, kendi başımın çaresine bakma konusunda oldukça başarılı olmuşum. Ayrıca çiftin o evde benim rahatım ve konforum için ne kadar çok küçük şey yaptıklarını da takdir etmeye başlamıştım.

Uzun duştan sonra kendimi daha iyi hissettiğimi söyleyebilmeyi isterdim ama hissetmiyordum. Kendimi Kylie'nin sıkı, ateşli, muhteşem vücudunun içine gömme fantezilerine kaptırmıştım ama bu beni ancak rahatlatmıştı.

Onun altımda doruğa ulaştığını duyduktan ve hissettikten sonra, o boş orgazmın sonuçlarının duş giderinde kaybolmasını izleyene kadar kendi sikimi okşarken cinsel imgeler neredeyse işe yaramaz hissettirdi.

Gerçek bir şey istedim.

Kendimi onun kokusunda ve onu becermem için bana yalvarırken çıkardığı muhtaç inlemelerde kaybederken sikim içine gömüldü.

"Tanrım!" Çarşafı ve malzemeleri koluma yüklerken mırıldandım.

Bu horoz sertleştirme senaryosunun gerçek hayatta asla gerçekleşmeyeceğini kabul etmek zorundaydım.

Kylie bunu gayet açık bir şekilde ifade etmişti.

İkimizin de kimyası tutuşmuş olsa da, bize bir şans vermek istemedi.

Onu gerçekten suçlayabilir miydim? Hayır, suçlayamazdım.

Geçmişteki davranışlarım göz önüne alındığında, neden bir kadının güvenebileceği türden bir adam gibi görünmediğimi anladım.

Ama bu, onu becerip öylece çekip gidebileceğimi düşünmesinden hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Ben yapamazdım. Sonunda yaralı olanın *ben* olma ihtimalim çok daha yüksekti.

İlişkımız sadece birkaç gecelik sıradan bir seks olsaydı.

Kylie'ye karşı hissettiklerim bu şekilde değildi ve önümüzdeki birkaç hafta içinde ilişkiye girsek de girmesek de, ona bir kumar oynamaya değer olduğumu kanıtlayacaktım.

Belki bunu kendime itiraf etmem biraz zaman almıştı ama Kylie Hart'ın benim olması gerekiyordu.

Bunu uzun zamandır deneyimlemediğim bir zihin açıklığıyla biliyordum.

Hiçbir zaman sahiplenici bir tip olmamıştım ama benim dışımda başka bir erkeğin ona dokunma düşüncesi bile beni tamamen ve delicesine çıldırtıyordu.

Gitmiyorum. Gidiyorum. Olmayacak. Olmayacak.

Ne kadar uzun sürerse sürsün, sonunda beni avucunun içine aldığını ve dikkatimi dağıtacak şeyler aradığım günlerin sona erdiğini anlayacaktı.

Artık yönlendirilmeye ihtiyacım yoktu.

Tek ihtiyacım olan onun gülümsemesini görmektir ve tüm günüm tamamlanmıştı.

Kırılan camın sesini duyduğumda dolabı henüz kapatmıştım. "Kahretsın!"

Kylie bağırdı, sesi sıkıntılıydı.

Yatak odasının kapısı çamaşır dolabının hemen yanındaydı. Malzemeleri yere bıraktım.

"Kylie," diye mırıldandım, kalbim göğsümün içinde küt küt atıyordu.

Hışımla odasına girdim ve onu göremeyince en-suite banyonun kapısını iterek açtım.

Onu elleri ve dizleri üzerinde, uyku şortu ve ona uygun bir atlet giymiş, kızıl saçları yüzünün etrafına bir perde gibi düşerken gördüğümde donup kaldım.

"Kylie," dedim sert bir fısıltıyla.

Bana bakmak için saçlarını geriye itti ama benim gözlerim önündeki dağınıklığa takılmıştı.

"Kan. Çok fazla kan. Cam kırıkları. Lanet olsun!" Tanık olduğum sahne iki yıl önce olanlarla örtüştüğünde felç geçirerek küfrettim.

"Dylan?" dedi bir kadın sesi, sesi endişe doluydu.

"Çok fazla kan var," diye homurdandım.

Kylie ayağa kalktı ve önümde durdu, beni geriye itti ve banyo kapısını arkasından kapattı.

Elimi tutarken yumuşak bir sesle, "Kan değil Dylan," dedi. Bu sadece bir kırık mum. Banyo yaparken yakmıştım. Alevi söndürmeye giderken küvetin kenarına çarptım. Sadece parlak kırmızı, sıvı mum."

Başımı salladım, neyin gerçek olup neyin olmadığını anlamaya çalışırken ona uzandım, onu kollarıma çektim ve ciyaklamasına neden olacak kadar sıkı tuttum.

"İyi olmalısın Kylie. Lütfen bana yaralı olmadığını söyle," dedim, sesim yarı yalvarır yarı talepkârı.

Sıcak, yumuşak ve... canlı

hissediyordu. Kylie

konusuyordu.

Kendi ayakları üzerinde duruyordu ama ben hala üzerimden atamıyordum. korkuyu devre dışı bırakıyor.

"Nefes al Dylan," diye mırıldanırken kollarını koruyucu bir şekilde vücuduma doladı. Kan değildi. Yaralanmadım. Sakarlık yaptım, hepsi bu."

Birden nefesimin ağırlaştığını fark ettim ve kalbim kulaklarımda çınlıyor.

Elimi saçlarına geçirdim ve başını göğsüme doğru çektim, küçük bedenini kollarımda sallarken korunduğundan emin olmaya çalıştım.

"Nefes al, Dylan. Sadece nefes al," dedi sakın ve nazık bir sesle. "Sadece bir geri döndü. Ben iyiyim. Sen de iyisin. Güven bana."

"Kendim umurumda bile değil," dedim tok bir sesle. "Ben seni önemsiyorum. Sana hiçbir şey olamaz Kylie. Hiçbir şey."

Mantıksız korkum yatışmıştı ama yine de gitmesine izin veremezdim.

"Ben iyiyim Dylan," dedi başını geriye çekip bir avucunu başımın iki yanına koyarken. "Sadece bana bak."

Yaptım ve onun gülümseyen yüzünü gördüğümde yaşadığım rahatlama beni neredeyse şaşkına çevirdi. "Teşekkür ederim Siktir!"

"Flashback gitti mi?" diye sordu sakın bir sesle.

Başımı sallayarak ona şöyle dedim: "Tam olarak bir geçmişe dönüş değildi. Uzun zamandır hiçbir şey böyle bir tepkiyi tetiklememişti. Sanki geçmişim ve şimdiki zamanım bir anlığına birbirine karıştı. Yaralandığımı sandım. Kanaman var sandım."

"Mantıklı," diye beni temin etti. "Kana benzeyen kırmızı bir mumdu ve cam kırılmıştı. Ben sadece siliyordum."

"Yapma," dedim hışımla, alnından öptüm ve sonra onu kendime doğru çektim. yatağa. "Otur. Ben temizlerim. Çok fazla cam kırığı var. Kendini kesebilirsin."

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle uyuyan minyatür beagle'ının yanına oturdu. yüzünü. "Ve kendini kesemiyor musun?"

Yatak odasının kapısına doğru ilerleyip yere düşürdüğüm havluları alırken, "Sendense ben daha iyiyim," diye cevap verdim. Kendi kanımın akmasını izlemeye dayanabilirdim ama Kylie'ninkinin bir damlasını bile görmeye kalbimin dayanabileceğinden emin değildim.

"Bunu yapabilecek kadar iyi misin?" diye sordu, sesi endişeli geliyordu.

Banyonun kapısını açtım, zihnim dağınıklığı cam ve sıvı mum olarak görme yeteneğine sahipti... şimdi. "Ben iyiyim. Sen ve bu kaza aynı yerde olmadığınız sürece sorun yok."

Sıvının üzerine bir havlu attım ve çoğunu süpürmeden önce kalın pamuklu malzemeye emdirdim.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Kylie pişmanlıkla. "Daha dikkatli olmalıydım. Muhtemelen mumu hiç yakmamalıydım ama o kadar güzel kokuyordu ki dayanamadım."

"Neydi o?" Havluları sararken sordum, zemin artık kuruydu ve kırmızı maddeden tek bir damla bile kalmamıştı.

Temizlikten kaçmış olabilecek cam parçaları için zemini aramaya başladım.

"Elma baharatı," diye yanıtladı. "Kokusu yakılmayacak kadar cezbediciydi."

Kylie'nin bu kadar hoşuna gittiyse Beverly Hills'te kullanması için iyi bir kaynağı olduğundan emin olmak için zihinsel bir not aldım.

"Üzülme. Bu bir kazaydı." Mumun kırıldığı yerden daha uzaktaki camları bir kez daha tararken söyledim. Kylie bu banyoda dolaşacaksa, her parçanın gittiğinden emin olmak istiyordum.

"Bu daha önce hiç başına geldi mi?" diye sordu.

"Tam olarak öyle değil," diye itiraf ettim ona. "Geçmişe dönüşler yaşadım ama uzun zaman oldu. Hiçbir şey bir tanesini tetiklemedi."

"Bu olay için üzgünüm," diye cevap verdi melankolik bir ses tonuyla.

"Dur," dedim. "Herhangi bir flashback yaşamayalı uzun zaman olduğu için bunu bir kazanç olarak görüyorum. Bardağın yarısı dolu kızım nerede?"

"Seni üzdüğü için burada kendini bok gibi hissediyor," diye cevap verdi.

İçinde havlular olan bir çöp torbasını bağladım ve yatak odasına geri döndüm. "Bunları atacağım. Ve kendini bok gibi hissetmeyi bırak. Bundan hoşlanmıyorum."

Kalbimi durduran bir gülümsemeyle bana baktı. "Yani hoşlanmadığın duyguları öylece yok edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet, kulağa ne kadar kibirli gelse de böyle düşünmek hoşuma gidiyor. Ben bir Lancaster'ım. Her türlü sorunu ortadan kaldıracaklarımıza inanmayı severiz. Kendini bok gibi hissetmemen için ne yapmam gerekiyor? Gerçekleştiremeyeceğim çok fazla dilek yok."

Ayağa kalktı ve şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Aptal adam. İstedğim tek şey senin kendini iyi hissetmen."

Ona bir sırıtış attım. "Bunu başarabileceğin pek çok yol düşünebilirim," dedim. "Hepsi ikimizin de çıplak olmasını gerektirmiyor ama çoğu gerektiriyor."

Gözlerini sevimli bir şekilde devirdi. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun Dylan."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunun farkındayım, ama bu eğlenceli aktiviteler son zamanlarda aklımdan çıkmıyor."

O bana yakın olduğunda aletim yüzde yüz sertleşirken, korkunç düşüncelerimden nasıl kaçınabileceğimden emin değildim.

Daha ciddi bir şekilde devam ettim: "İki yıldır hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum tatlım, ama her semptomumun sihirli bir şekilde ortadan kalkmasını beklemiyorum. Yolda ara sıra karşılaştığım tümseklerle başa çıkabilirim."

Cevap verirken avucunu yanağıma koydu, "Başa çıkamayacağın pek bir şey olduğunu sanmıyorum Dylan. Seni bu kadar olağanüstü yapan şeylerden biri de bu."

"Hayır, aşkım," diye cevap verdim. "*Beni* olağanüstü gösteren şeylerden biri de sensin. Sanırım senin hayranlık uyandıran özelliklerinden bazıları son dört hafta içinde bana da bulaşmış olabilir."

Tekrar omzuma vurdu. "Senin güçlü yanlarının benimle hiçbir ilgisi yok."

Elini yüzümden çekti ve avucunu öptüm.

Bu kadın, kazandığım zihinsel metanetin çoğunun onunla ilgili olduğunu fark etmemiş *miydi*? Onun ışığına ve sıcaklığına bu kadar yakın olmak bile içimdeki milyonlarca karanlık yeri yakmıştı.

Onun kurnaz olmayan yüz ifadesine bakarken kaşlarımı çattım ve nazik, şefkatli bakışlarının derinliklerine daldım.

Hayır, belki de *hâlâ* ne kadar özel ve eşsiz olduğunu anlamamıştı, bu yüzden belki de Lancaster tarzında biraz şımartılmaya ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 16

Kylie

"GOD," dedim bir takdir iniltisiyle. "Bu gördüğüm en çökmüş jakuzi. Daha çok küçük bir havuz gibi."

Güçlü ve bol fiskiyeler beni rahat koltuğuma yaslarırken tüm gerginliğimi yatıştırdı.

Lüks spa'da her türlü LED ışık seçeneği vardı, ancak çılgın renklerden daha rahatlatıcı olan basit, sessiz, beyaz bir ışıktaki karar kıldık.

Dylan havluları garajdaki çöpe götürmeden önce bana mayomu giymemi ve onunla aşağıda buluşmamı söyledi.

Ne bekleyeceğimden emin değildim, ama kesinlikle Açık verandanın hemen dışında muazzam bir jakuzi. Gerçekten fark etmemiştim çünkü dış mekan döşemeleriyle uyumlu otomatik bir kapağı vardı.

Dylan devasa, fiskiyeli küveti ortaya çıkaran düğmeyi çalıştırıp beni merdivenlerden aşağı çekerken neredeyse sevinçten çılgınlık atacaktım.

"Bu, olası *Jaws* senaryosundan çok daha iyi," dedim iç çekerek.

"Pardon? Ne dedin sen?" diye sordu, sesi şaşkıncı.

Kollarımı uzattım, aslında bu özel jakuzide yüzebileceğimi biliyordum ama zahmet etmeye üşendim.

"Gece yarısı okyanusta yüzmeyi önerebileceğini düşünmüştüm," diye açıkladım. "Beni yanlış anlama, ben de isterdim ama bu bana orijinal *Jaws* filminde ilk kadın kurbanın tek başına gece yarısı yüzmeye gittiği ve

canavar büyük beyaz köpekbalığı. İzlediniz mi? Yetmişli yıllardan kalma eski bir film."

Dylan, filmdeki ikonik repliği Amerikan aksanıyla aktararak, "Sanırım daha büyük bir tekneye ihtiyacımız var," dedi.

Bir metre kadar uzağımdaki başka bir koltukta dinlenirken ona sııttım. "Aynen öyle."

"Gerçekten seni ölüme sürükleyeceğimi mi sandın?" diye sordu eğlenen bir sesle.

"Tabii ki hayır, ama özellikle o filmi gördükten sonra hiç gece geç saatlerde yüzmedim."

Dylan kıkırdadı. "Uzun zaman önce izlemiştim. Küçük kardeşim Leo bir yaban hayatı biyoloğu ve dev ya da katil hayvanların korkunç tasvirlerini içeren tüm korku ve gerilim filmleriyle dalga geçmeyi seviyor. Dürüst olmak gerekirse, bence gizliden gizliye hoşuna gidiyor."

Dylan'ın aile hayatının son iki yıldan önce ne kadar normal olduğunu düşündükçe göğsüm ağrıyordu. Kardeşleri hakkında söylediklerine bakılırsa, hem Damian hem de Leo ile gerçekten yakın bir ilişkisi vardı.

Açıkçası, normal kardeşlik şeylerini yaparak birlikte çok zaman geçirmişlerdi.

"Nicole, Macy ve ben her zaman film geceleri için bir araya gelirdik. Nic'in artık yanımızda olmaması çok tuhaf olacak," dedim tuhaf bir sesle.

Dylan, "Sanırım göleti yeterince sık geçecek," diye düşündü. "İhtiyacı olduğunda emrinde özel bir jet olacak."

"Biliyorum," diye kabul ettim. "Ve Damian'ı bulduğuna sevindim. Keşke bu kadar uzakta olmasaydı. Newport Beach'e döneli o kadar uzun zaman olmadı ama onu her gün görmeye çok alıştım."

Dylan, "Sen, Macy ve Nicole'ün birlikte vakit geçirmeniz uzun sürmeyecek," diye belirtti.

"Biliyorum. Gerçekten çok heyecanlıyım. Her zaman İngiltere'ye gitmek istemişimdir. Londra'da görmek istediğim çok şey var."

"Nerede kalmayı planlıyorsun?" Dylan meraklı bir ses tonuyla sordu.

"Nic ve Damian'la birlikte yüksek teknolojili malikânesinde," dedim şakayla. "Evi kulağa olağanüstü geliyor."

"Eminim öyledir," diye kabul etti Dylan. "Evinin planlarını biliyorum."

Başımı eğdim ve onu inceledim. "Amerikalıların apartman dairesi ya da daire olarak bildiği bir daireniz olduğundan bahsetmişsiniz. En son ne zaman orada bulundunuz?"

"Charlotte'un ailesine göndermek üzere eşyalarını toplamak için geri döndükten sonra sattım."

"Yani evsiz misin?" Alay ettim.

"Pek sayılmaz," diye söylendi. "Lancaster International'ın dünyanın her yerinde evi var."

"Eminim. Ama kişisel bir eviniz yok mu?"

Bana seksi bir sırıtış fırlattı. "Yeni bir tane yaptırdım. Sadece henüz oraya gitmedim. Daha iki hafta önce tamamlandı. Damian'ın evini inşa eden aynı rüya ekip tarafından planlandı, tasarlandı ve inşa edildi."

"Oh, Tanrım," diye inledim. "Teknik ve mimari bir mucize olan başka bir ev daha olmasın."

Kıkırdadı. "Korkarım öyle. Karbon kopya değil, ama aynı öncül. Dahiceydi. Damian ve ben aslında bu evleri Charlotte öldürülmeden hemen önce planlamıştık. Benimkinin de inşa edilmesini sağlayan oydu."

"Yani düğün için eve gittiğinde ilk kez mi göreceksin?" Heyecanla sordum.

"Ben gidersem," diye düzeltti.

"Dylan, orada olmalısın," diye ikna ettim.

"Ben olmazsam beni özleyeceğini mi ima ediyorsun?" diye sordu beni deli eden o seksi, fuck-me-baritone-with-a-British-aksanıyla.

"Yapacağım," dedim dürüstçe. "Tüm o yüksek sosyete konuklarına nasıl davranmam ve ne söylemem gerektiğini bana kim söyleyecek? Yaşamak için halkla ilişkiler yapan bir kadın için bile oldukça korkutucu olacak. Tanrım, ben

size herkesin içinde Lord Dylan demek zorunda mıyım? Nic ya da Damian'ı utandıracak bir şey söylemek ya da yapmak istemiyorum."

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Öncelikle, bu bir düğün, kraliyet taç giyme töreni değil. Hollingsworth Evi'nde mi gerçekleşecek?"

"Evet. Annenin Surrey'deki malikanesi. Nic bana resimlerini gönderdi. Bir kaleye benziyor."

"Aslında orası bizim de çocukluk evimiz," diye bilgi verdi Dylan. "Düğünün çok şık olacağından eminim çünkü Nicole ve annem muhtemelen birlikte planladılar ve annem resmi törenleri düzenleme konusunda uzmandır. Ama bizim ailemizde züppelik yoktur Kylie ve Damian da senden asla öyle davranmanı beklemez. Biz karışık kültürlü bir ortamda büyüdük. Annemiz İspanyol ve varlıklı biri olarak büyümedi. Toplum içinde kendini mükemmel bir düşes gibi göstermeye çalışsa da babam bir İngilizle evlendi diye tüm kültürünü kaybetmesine izin vermeyi reddetti. Eminim anne tarafımızın ailesi de orada olacak ve Damian gelinine hediye etmek üzere on üç altın alacak, bu bir İspanyol geleneğidir. Damian sevmediği kimseyi kendisi için bu kadar önemli bir şeye davet etmeyecektir. Tüm İngiliz kadınları en güzel fötr şapkalarını takacak ve herkes harika vakit geçirecek."

"Büyüleyiciler mi?" diye sordum. "Tercüme edin lütfen." Daha önce duymadığım bir terimdi.

"Basitçe söylemek gerekirse, her renk ve şekilde şapkalar var. Ve aynı dili konuştuğumuzun farkındasın, değil mi?" diye sordu sırtarak.

Ukala yorumunu görmezden geldim. "Peki sizin düğünleriniz de bizimkilerle aynı mı?"

"Çoğunlukla," dedi, düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Eminim Nicole ve Damian geleneklerin bir karışımına sahip olacaklar. Tanrıya şükür Damian meyveli kekten nefret eder, bu yüzden Nicole geleneksel düğün pastasından farklı bir şey önerirse çok sevinecektir."

"Aslında, Nicole sevdiği için meyveli kek yapacaklar ve bazı İngiliz geleneklerini birleştirmek istedi, ancak ana pasta geliyor

Londra'daki bir fırından. Sanırım ikolatada karar kılmışlar," dedim Dylan'a gülümseyerek. "Anladığım kadarıyla sen de meyveli kek sevmiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kötü şeyler."

Abartılı ifadesine güldüm. "Tamam, o zaman bu düğünde kraliyet ailesi hakkında endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Bunu garanti edemem," diye dikkatle cevap verdi Dylan. "Damian'ın davetli listesini ne kadar uzatacağından emin değilim. Hatta bu sahil evinin sahibi Lania Veliaht Prensi Niklaos'un da mümkünse orada olması mümkün. İngiltere'de büyüdü, Damian ve ben onunla aynı okula gittik. Uzun zamandır benim ve Damian'ın arkadaşısıdır. Ama bir züppe olmaktan çok uzaktır ve lütfen bana unvanlardan ya da zenginlikten korktuğunu söyleme. Sen Amerikalısın."

Duyulabilir bir nefes verdim. "Mesele para ya da unvan değil. Sanırım en iyi arkadaşımın düğününde kendimi yersiz hissetmek istemiyorum ve uygun olmayan bir şey söylemek ya da yapmak istemiyorum. Ben onun baş nedimesiyim."

Belki kabul etmek istemiyordum ama Amerikalı olsam bile konuk listesi benim için göz korkutucuydu.

"Aklından geçeni söylemekten hiçbir zaman endişe duymadın. Ben," diye homurdandı.

Cevap vermeden önce bunu düşündüm: "Eğer bu şekilde tanışmamış olsaydık ya da koşullar farklı olsaydı, senin yanında bu kadar rahat olabileceğimden şüpheliyim. Çok fazla ortak noktamız olur muydu bilmiyorum. Belki bazen kim olduğunu unutuyorum ama sen bir dükün oğlu ve gezegendeki en zengin adamlardan birisin. Çok farklı hayatlar yaşadık."

"Sözüme güven güzelim; koşullar ne olursa olsun seninle konuşurdum. Düğünde bir İngiliz'e ne söyleyeceğinizi bilemiyorsanız, sadece havadan bahsedin. Bu konuya kafayı takmış durumdayız. Bu konuda homurdanabilir ya da spekülasyon yapabilirsiniz. İklimimiz çok öngörülemez olduğu için her ikisi de gayet normaldir. Bu favori bir konu

başka ne söyleyeceğini bilmeyen iki insan için bir sohbet konusu. Sadece yaklaşan olası bir fırtınayı tartışırsanız kendinizi gerçek bir Britanyalıya sevdirebilirsiniz," diye bitirdi sözlerini, ses tonundaki eğlenceyle.

Yüzünü okumaya çalıştım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başını sertçe salladı. "Kesinlikle olmaz. Sadece bekle ve gör. Yazın burada her gün hava hemen hemen aynı olmasına rağmen, her sabah ilk iş olarak hava durumunu kontrol etme içgüdüsünü hala hissediyorum."

Homurdandım. "Sıcak ve kuru, gerçekten sıcak ve kuru ya da dayanılmaz derecede sıcak ve kuru."

Genellikle her gün hava tahmininden çok yangın tehlikesi seviyesini kontrol ederdim.

"Ama düğün için hava güzel olacak, değil mi?" Endişeyle sordum. "Düğün açık havada yapılacak."

Kıkırdadı. "Şimdi İngiliz gibi konuşmaya başladın. Merak etme. Eminim annemin yağmur yağma ihtimaline karşı yedek bir planı vardır ama yılın bu zamanları genelde oldukça güzel olur. Daha uzun günler, daha sıcak hava."

"Oradaki ortalama sıcaklıkları kontrol ettim," dedim. "Burada bir açık hava düğünü için çok sıcak olurdu ama bence sizin yaz sıcaklıklarınız mükemmel."

"Bayılacaksınız," diye bana garanti verdi. "Hollingsworth ilkbaharın sonlarında ve yaz aylarında her zaman büyülmüştür. Annemin çok renkli bir İngiliz bahçesi var ve arazide küçük bir göl var. Düğün için mükemmel bir yer."

Sesindeki hafif melankoli notası kalbimi sızlattı.

"O zaman bana Hollingsworth'u gezdirmek için yanımda olman iyi bir şey," dedim kararlı bir şekilde.

Dylan düğüne gitme konusunda istediği kadar lakayt davranabilirdi.

Ben daha iyi biliyordum.

Bu, ailesini özleyen ve ikiz kardeşinin hayatındaki en önemli olaylardan birine katılamayacağı için üzgün olan bir adamdı.

Elimi uzatıp kollarımı ona dolamamak ve onun alanını paylaşmamak için her şeyimi verdim.

Yapma bunu. Dylan'la fiziksel temastan kaçınan sendin.

Eğer çok yaklaşırsam, ona dokunmadan duramayacağımı biliyordum.

Onun dokunuşunu, vücudunu hissetmeyi ve bana duyduğu bariz sevgiyi arzuluyordum.

Bunun bir yere varabilecek bir ilişki olmadığını biliyordum. Ne kadar yakın olsam da

O hâlâ İngiliz milyarder Lord Dylan Lancaster'dı ve ben de hâlâ onun yaşadığı hayat hakkında hiçbir şey bilmeyen Amerikalı Kylie Hart'tım.

Benzer deneyimleri paylaşarak birbirimize çekilmiştik ama hayatlarımız birbirine hiç benzemiyordu.

Ona ikimizden birinin zarar görmesini istemediğimi söylediğimde, *ondan* bahsetmiyordum.

Kendimden bahsediyordum.

Dylan kolayca atlabileceğim ya da kalp kırıklığı yaşamadan vazgeçebileceğim türden bir ilişki değildi.

Damian ve Nic gibi tanışıp birbirimize deli gibi aşık olmamıştık.

Bir trajediyle birbirimize bağlanmıştık ve fiziksel bir çekimi de paylaşan arkadaşlar olmuştuk.

Belki de Dylan şu anda bana ihtiyacı olduğunu hissediyordu çünkü ben onu dinlemek ve neler yaşadığını anlamak için oradaydım.

Beni sonsuza dek çekici bulacağını düşünecek kadar saf değildim. Hiçbir erkek öyle olmadı.

Kevin'in azalan ilgisini atlatmayı başarmıştım ve ondan sonra genellikle ilgisizliğin geldiğini görür görmez bir ilişkiden kaçmıştım.

Tamam, Dylan herhangi bir kayıtsızlık göstermiyordu... henüz, ama bu olduğunda hazır olacak ve kalbimi mümkün olduğunca koruyacaktım.

Böylesi çok daha güvenliydi.

BÖLÜM 17

Dylan

"**W**" "Charlotte'la olanlar hakkındaki tüm hikâyeyi bana anlatmadın mı Dylan?" Damian huysuzca sordu.
çağrısına cevap verdi.

Görünüşe göre, annemin dün ona anlattıklarımla kardeşlerime ulaşması çok uzun sürmemişti.

Saat daha erkendi ve Leo'dan haber almıştım. Aramamız Sahada olduğu için nispeten kısa sürmüştü ama telefon görüşmemiz sırasında tekrar iyi ilişkiler kurmayı başarmıştık.

Damian'ın numarası arayanlar listesinde belirmeden önce cep telefonumu mutfak tezgâhına geri koyacak zamanım bile olmamıştı.

"Size de günaydın," dedim, selamını ve oldukça ani sorusunu hafife almaya çalışarak.

Damian *merhaba* deme zahmetine bile girmemişti, ki bu pek de alışılmadık bir durum değildi.

Ağabeyim doğrudan konuya giren bir insandı.

"Burada öğleden sonra," diye hatırlattı bana sinirli bir ses tonuyla. "Ve sana az önce sorduğum şeyi geçiştirmeye çalışma bile."

Leo'yla konuşurken demlediğim kahveye uzanırken derin bir nefes aldım.

Zaten bugün Damian'ı aramayı planlamamış *değildim* ama *onu* arasaydım, bu yüzleşmeye hazırlanmak için biraz daha zamanım olacaktı.

"Annemle habersizce konuşmuşsun," dedim. "Yani, ne olduğunu biliyorsun."

"Söyledim," dedi kaba bir şekilde. "Gerçekten anlamadığım şey, neden daha önce açıklamadığın. Lanet olsun, Dylan. Gerçekten sempati duymayacağımı mı düşündün? Tek bildiğim, kısa bir süreliğine birlikte olduğun birinin trajik bir şekilde öldüğüydü. Başka bir şey paylaşmadın. Bana bir çocuğunu kaybettiğini düşündüğünü ya da olay sırasında orada olduğunu söylemedin. Ya da her şey için kendini suçladığını."

Damian ona sırrımı açmadığım için incinmiş gibi görüldüğü için içimdeki batma hissini görmezden gelmeye çalıştım ama bunu öylece geçiştiremezdim.

Her zaman yakındık.

Ve ona gerçeği söylemeliydim.

"Özür dilerim," dedim kısık bir sesle, gecikmiş bir özür olarak. "Bu konuda konuşamadım Damian, seninle bile. Belki çocuğun benden olmadığını öğrendikten sonra konuşacak birinin olması öfke ve kafa karışıklığımı biraz hafifletebilirdi ama o olaydan sonra da aklım başımda değildi. Tam bir aptaldım ama o zamanki tepkimi değiştirebilir miydim emin değilim."

"Sen aptal değildin ve asla da olmayacaksın Dylan," dedi Damian daha yumuşak bir tonda. "Neden o şekilde tepki verdiğini ya da daha sonra verdiğin tepkilerin kontrol edemediğin bir bozukluktan kaynaklandığını anlamıyor değilim. Charlotte'un ölümü hayatını alt üst etti ve Charlotte'un anısını ailesi için yaşatmak adına elinden gelen her şeyi yapmış olmana saygı duyuyorum. Ben aynı şeyi yapabilir miydim emin değilim. Bu kesinlikle benim kafamı karıştırırdı."

"Öyle oldu," diye itiraf ettim. "Ama başka ne yapabilirdim ki, gerçekten? Dürüst olmak gerekirse, tüm yalanları öğrendikten sonra bile bir parçam yas tutuyordu. Belki de olabileceklerin ya da onun olduğunu düşündüğüm kadının yasını tutuyordum, ama bu... acı vericiydi."

"Tamamen berbat bir durumdu," diye gürlledi Damian. "Zaten tüm dünyanı müstakbel karın ve o çocuk üzerine kurmuştun, ki bu beni şaşırtmadı. Tek istediğin doğru olanı yapmaktı. Kimse bunun için senin gibi cezalandırılmamalı."

Cevap vermeden önce bir an düşündüm. "Belki de o çocuğun gerçek babasının yaptığı gibi kanıt konusunda ısrar etmeliydim. Nedense doğruyu söylemediği hiç aklıma gelmedi. Hatırladığım Charlotte tatlı bir çocuktur."

"Charlotte bir aile dostuydu," diye belirtti. "Belki bizim kadar varlıklı değillerdi ama paranızın peşinde olmadığını biliyordunuz. Zaten çok saygın bir aile ismine de sahipti. Öyleyse neden size doğruyu söylemediğinden şüphelendiniz? Onu yıllar önce tanıdığımızda akıl hastalığı teşhisi konmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, ben de aynı şekilde tepki verirdim."

"Bundan şüpheliyim," dedim alaycı bir ifadeyle. "Sen her zaman benden daha dikkatli ve mantıklı olmuştundur."

"Ve sen her zaman insanlara ve durumlara benden daha fazla güvenmiş ve en iyisini bulmaya istekli olmuştundur. Bu her zaman senin en iyi özelliklerinden biri oldu Dylan ve her zaman alaycı bir piç olmak yerine kendimi geliştirebilmeyi dilediğim bir şeydi. Bunun için kendini suçlama."

"Artık tam olarak güvenmiyorum," diye bilgilendirdim onu. "Olan her şey... beni değiştirdi, Damian. Eskiden olduğum adam değilim. Yaptığım şeyleri ya da sana yaşattıklarımı silemem. Özür dilemek her şeyi unutturmayacak ve sevdiğin kadını incittiğim gerçeğini değiştirmeyecek. Çoğu zaman kızgın olduğum bahanesini de kullanamam. Nihayetinde, en başta bu hale gelmemin sorumlusu bendim. Yapabileceğim tek şey ilerlemek ve son iki yılda yaptığım her şey için bir gün beni affetmeni ummak."

Damian cevap vermeden önce birkaç saniye sessizlik oldu. "Ben Nicole ile olanlardan sonra seni incitecek kadar kızgın değilmişim gibi davranmaya bile çalışacaktım ama sana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık kızgın değilim ve Nicole olaydan hemen sonra seni affetti. Ona asla dokunmaya çalışmadığını ve bunun sadece birkaç aptalca sözden ibaret olduğunu söyledi."

"Ona hiç dokunmadım," diye onayladım. "Sadece o yatak odasına girdiğinde çenemi tutamadım. Onun senin olduğunu ya da senin onu tanıdığını bile bilmiyordum Damian. Sana aşık olduğunu ve senin tek yumurta ikizin olduğunu bilmediğini kesinlikle bilmiyordum. Bunları bilseydim, çok kızmış olsam bile, kendimi o çizgiyi geçerken göremezdim. İkimiz de bunu hiç yapmadık."

İkimiz arasında her zaman konuşulmayan bir kural vardı: Birimiz bir kadına ilgi gösterdiğinde, diğeri hemen geri çekilirdi.

Kardeşlerimin çıktığı kadınlara her zaman saygı duymuşumdur ve bunun tersi de geçerlidir. "Birçoğu benim hatamdı çünkü Nicole' e karşı dürüst değildim," diye itiraf etti. "Belki de başlangıçta bunu kabul etmek

istemedim çünkü

Onu geri almak için çıldırıyordum ve her şeyi senin üzerine yıkmak daha kolaydı."

Damian, Nicole ile aralarında geçenleri kendi bakış açısından anlatmaya devam etti ve güvensizlikleri ve korkuları konusunda bu kadar açık sözlü olması beni biraz şaşırttı.

Belli ki benim aptalca numaramdan önce bile onu kaybetme düşüncesiyle aklını kaçırmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, ikiz kardeşimin hiçbir konuda endişelendiğini görmemiştim. O her zaman her şeyi kontrol altında tutan biriydi.

Aslında, önceden planlanmış bir programı takip etme konusunda her zaman titiz davranmış ve normal alışkanlıklarından asla sapmamıştır.

"Kendini gerçekten köşeye sıkıştırdın," dedim hayretle.

"Hiçbir fikrin yok," dedi Damian kendisiyle alay eden bir ses tonuyla. "Nicole, kurallar kitabını pencereden dışarı atmamı sağlayabilecek tek kadın. Neyse ki o da bana aşık, yoksa şu anda çok kötü bir durumda olurum."

"Seni mutlu etmesine sevindim Damian," dedim ona içtenlikle. "Onun gibi bir kadına gerçekten ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Kendisini fark etmeni sağlayacak kadar uzun süre dikkatini Lancaster International'dan uzaklaştırdığına göre özel biri olmalı."

Kıkırdadı. "Onu fark etmekten fazlasını yaptım ve o özele de ötesinde. İkinezle farklı koşullar altında tanışmanızı dört gözle bekliyorum." Daha ciddi bir tonda, "Seni düğünde istiyorum Dylan. Sen benim kardeşimsin ve bu hayatımın en önemli olayı olacak. Ayrıca nişanım iki nedimeye ihtiyaç duyduğuna karar verdiği için Leo ile birlikte beni desteklersen çok memnun olurum. Hem Kylie'ye hem de Macy'ye yakın olduğu için ikisi arasında karar veremedi. İkinci bir sağdıçım olursa çok iyi olur."

Boğazımdaki büyük yumruyu yuttum. Bu düşündüğümde çok daha fazlasıydı.

Beklediğim ve muhtemelen hak etmediğim bir şeydi. "Yapacağımı biliyorsun ama düğün günü yaklaşıyor. Sen zaten ikinci bir eş seçmedin mi?"

"Bunu düşündüm," diye cevap verdi boğuk bir sesle. "O zaman yapamadım."

Beni savunan diğer adamın sen olması gerektiğini biliyordum. Bir aptal gibi davranmış olabilirsin ama sen hala benim ikizimsin. Doğduğumuzdan beri en iyi arkadaşız."

Tekrar yutkundum. Nedense boğazımdaki o lanet yumru tam olarak kaybolmamıştı. "Orada olacağım Damian ve en iyi şekilde davranacağımı garanti ederim. Sorunlarımdan kaçtığım günler geride kaldı."

"Lanet olsun! Gerçekten iyi misin Dylan?" Damian sordu. "Olmaman gerektiği halde olanlar için kendini suçlamayı bıraktın mı? O günün anısı soldu mu ve zihninde tekrar tekrar oynamayı gerçekten bıraktı mı? Bunun seni neden yarı yarıya delirttiğini anlamıyor değilim. Sizin yerinizde olsaydım, bununla nasıl başa çıkardım emin değilim."

"Yapabildiğim tek şekilde üstesinden geldim Damian, ama sorunlarımdan kaçmayı bıraktım. Artık daha iyiyim. Yemin ederim. Aldığım tedavinin bir kısmı diğerlerinden daha hızlı etki ediyor. Her şeyin bir gecede geçmeyeceğinin farkındayım ama çoğunlukla iyi hissediyorum. Ara sıra flashback ya da kabus görüyorum ama bunların bile zamanla ortadan kalkacağından umutluyum."

Damian rahatlamış gibi görünen bir nefes verdi. "Kaçmamaktan bahsetmişken, görünüşe göre Los Angeles ofisinden önemli miktarda iş devralmışsın. Bu projelerden bazılarını hayata geçirebileceğimizden emin değildim çünkü müzakereler karmaşık olacaktı ama sen bazılarını sonuçlandırmayı başardın. Bunu nasıl başardınız?"

Los Angeles'ta yaptığım bazı işlerden bahsettik ve ona sonunda "Sanırım meydan okumaya ihtiyacım vardı" demeden önce her bir kazanım ve birleşmede nerede olduğumu açıkladım. Uyuşana kadar içmeyi bırakmıştım ve midem bulanana kadar bir danışmanla duygularım hakkında konuşmaya başlamıştım ama zihnim hala çok boştu. Çözmem gereken karmaşık sorunlar olmasının faydası oldu. Lancaster International'ı umursamadığımı söylediğimi biliyorum ama bu saçmalıktı. Beni Dylan Lancaster yapan her şeyden geçici olarak nefret ediyordum. Charlotte'un beni hedef almasının tek nedeni ismim ve statümdü. Eğer ben Lord Dylan Lancaster olmasaydım, hayatına devam eder ve ailesini etkileyecek prestijli bir isme sahip başka birini bulurdu. Belki bu mantıklı gelmiyor-

"Çok mantıklı," diye araya girdi Damian. "İnanılmaz derecede ayrıcalıklıyız,

Ne kadar şanslı olduğumuzun farkındayız ama Lancaster olmanın bazı olumsuz yanları da var. Düşman ediniyoruz ve hakkımızda başka bir şey bilmeden önce paramızı, unvanımızı ya da soyadımızı görmeyen çok az insan var."

"Kesinlikle," diye kabul ettim. "Ama kim olduğumuzla, aile geçmişimizle ve babamızın başardıklarıyla gurur duyuyorum. Lancaster International bizim mirasımız Damian ve bir süreliğine tüm sorumlulukları senin üzerine yıktığım gerçeğinden nefret ediyorum. Şimdi bunu telafi etmek için elimden geleni yapıyorum."

"Harika bir iş çıkarıyorsun Dylan," diye cevap verdi. "Ortağıma kavuştuğum için minnettarım ama sanırım ikiz kardeşime kavuştuğum için daha da minnettarım. Olanların seni değiştirdiğini düşündüğünü biliyorum ve belki de bir dereceye kadar değiştirdi. Ama hayatta kaldınız ve bunun önemli şeyleri değiştireceğini sanmıyorum. Bu arada, imzalaman için sana kağıtları gönderiyorum.

Bana verdiğin vekâleti geçersiz kılmak. Her ne kadar ikimizin de bunu uygulamakla tehdit etmemin bir blöf olduğunu bildiğimizi düşünsem de."

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım ama şükran ifadem, çıkardığım metal kaselerden birine çarpmamla yarıda kaldı ve büyük bir gürültüyle yere düştü!

"Bu da neydi böyle?" Damian sordu. "Dylan, iyi misin? Ne yapıyorsun sen böyle?"

Kâseyi tezgâha geri koydum ve "Bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Kylie için krep. Hep o pişiriyor. Ben de bir kez olsun yenebilecek bir şey deneyeyim dedim."

"Annem bana Kylie'yle ilgili her şeyi anlattı, sonra da karım senin Kylie'yle birlikte kaldığını zaten bildiğini itiraf etti. Neden en son öğrenen ben oldum?" diye homurdandı. Damian, "Annemin şimdiden senin ona deliler gibi aşık olmanı umduğunun farkında mısın?" diye uyardı. "Şimdi mutfakta yemek yapmaya çalışırken onun hakkında ne hissettiğini merak ediyorum. Nicole'e ara sıra krep yaptığımı itiraf etmeliyim. Genellikle tartıştığımız nadir durumlarda bir özür olarak. Genelde beni beladan kurtarıyor."

"Kylie bana kızgın değil," diye onu bilgilendirdim. "Sadece bir şeyler yapmak istiyorum"

Her zaman yemek yaptığı için onun adına sevindim. Belki de dışarıdan sipariş vermeliydim." "Kesinlikle olmaz," diye öğüt verdi Damian. "Kadınlar sadece kendin bir şeyler yaparsan bunu inanılmaz düşünceli bulurlar. Bolca akçaagaç şurubu ekleyin.

O bir Amerikalı ve Amerikalılar nedenini bilmesem de kreplerin üzerine şurup dökmeyi çok seviyorlar."

"Not edildi," dedim. "Ve annem sadece dilemeye devam etmek zorunda kalacak. Kylie ciddi bir şeyle ilgilenmiyor," diye itiraf ettim. "Lanet olsun! Bunun olmasını planlamamıştım ama anlamadığım bir nedenden ötürü onu mutlu etmeye kafayı takmış durumdayım. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, Damian, ama işte buradayım, sırf romantik olduğunu düşünebileceğini düşündüğüm için sabah kalkıp krep yapıyorum... ya da başka bir şey. Ben ne zaman bir şeyin romantik olup olmadığını önemseyen bir adam oldum ki? Olabilirdi.

bir telefon açıp bir şey teslim ettirmek daha kolaydı. Sanki aniden tüm sağduyumu kaybettim ve onun yerini duygusallık aldı."

Damian sakince, "Bence muhtemelen boku yedin," dedi. "Onu gülümseten şeyler yapmaya bağımlı hale gelmeye başlarsan, o zaman her şeyin bittiğini anlarsın."

Lanet olsun! Henüz itiraf etmek istemiyordum ama ben de bu saplantıya doğru ilerliyordum.

"O tanıdığım en inanılmaz kadın, Damian," dedim.

"Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun," diye gözlemledi. "Bil diye söylüyorum, Kylie Nicole'ün kız kardeşi gibidir ve ben de onu çok severim. Eğer ona zarar verirsen, ikiz kardeşin olsun ya da olmasın, seni öldürürüm. Eğer ciddi değilsen, ona bulaşma Dylan. Yaşadıklarından sonra ona gerçekten değer veren bir erkeği hak ediyor."

Belli ki Nicole, Kylie'nin geçmişini Damian'a çoktan anlatmıştı. "Ona kızgıyım," dedim ciddiyetle. "Ama bizden sadece sınırlı süreli bir anlaşmaymışız gibi bahsediyor."

"Senin çıplak seks partisi fotoğrafını gördüğü gerçeği göz önüne alındığında, onu gerçekten suçlayabilir misin?" Damian sordu.

"Sanırım değil," diye gönülsüzce kabul ettim. "Onun yerinde olsaydım, muhtemelen benimle ne kadar ilgili olmasını istediğime de bir sınır koyardım. Onun gözünde, uzun vadeli bir şey için çok iyi bir aday olduğumdan şüpheliyim. Geçmişteki davranışlarım göz önüne alındığında, sanırım alabileceğim her şeyi alacağım."

"Belki de işleri ağırdan almalı ve tutarlı olmalısın ki sana güvenebileceğini anlaması için zamanı olsun. Bağlanmaya da hazır değilsin."

"Burada krep yapıyorum, unuttun mu?" Homurdandım. "Muazzam miktarda param olmasına ve onun için çok kolay bir şekilde muhteşem bir yemek sipariş edebilecek olmama rağmen."

"İtiraf etmeliyim ki, bu kesinlikle bir uyarı işareti," dedi Damian, sesi eğlenceyle doluydu.

"Neden benim acı çekmemden zevk alıyormuşsun gibi hissediyorum?" diye sordum. "Gerçekten hoşlanmıyorum," dedi. "Sadece senin durumunda olmadığım için mutluyum.

artık. Bu sempati duymadığım anlamına gelmiyor."

Bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildim. Sesi empati kuramayacak kadar mutlu geliyordu ama ona tapan harika bir kadını Damian'dan daha fazla hak eden kimse yoktu.

"Endişelenme," dedim. "Dediğin gibi, herhangi bir taahhütte bulunma konusunda senin kadar endişeli değilim. Belki de sadece arkadaş olarak kalmamız daha iyi olur."

Bu sözler kardeşimi ikna etmek için miydi yoksa daha fazlasını istemeden Kylie'nin şartlarına sadık kalabileceğim konusunda kendimi rahatlatmaya mı çalışıyordum emin değildim.

Dürüst olmak gerekirse, uzaklaşabilmemin tek sebebinin Kylie Hart'ın geçmişinde tam bir serseri olmayan bir adamı hak ettiği gerçeği olduğunu hissediyordum.

Ve o adam kesinlikle *ben değildim*.

BÖLÜM 18

Kylie

A Macy'nin uzun mesajını okur okumaz Dylan'ı aramak için yatak odasından çıktım.

Şaşırtıcı bir şekilde onu mutfakta buldum, minyatür beagle'im beni izliyordu.

Dylan, beklenmedik bir ödül kazanma umuduyla yerden dikkatle bakıyordu.

Dylan her ne yapıyorsa kafasını kaldırdı ve bana şöyle bir sırttı hemen külotumu eritti.

Yataktan yuvarlandım ve Dylan'ı aramaya çıkmadan önce her zaman yaptığım gibi giyinme zahmetine girmeden onu aramaya çıktım.

Uyku kıyafetlerim pek seksi sayılmazdı ama yaz mevsimindeydik. üzerimde bir çift dar uyku şortu ve göbeğimi açıkta bırakan bir atlet vardı.

Gözleri üzerimde gezinirken boğuk bir sesle "Güzel pijama," dedi.

Gerçekten genç bir kız gibi kızardığımda biraz dehşete kapıldım.

Gençken bile hiçbir erkek yanaklarımı bu kadar *kızdıracak* bir şey söylememişti.

"Özür dilerim. Seninle konuşmak istedim," dedim usulca.

"Lütfen, özür dilemeyin," diye cevap verdi. "İstedığınız kadar az giymekte özgürsünüz."

Rahatsızca öksürdüm, zaten göğsünün çıplak olduğunu ve sadece siyah bir pijama altı giydiğini fark etmiştim.

Salyalarım akmayı bıraktığında, onu en başta neden aradığımı hatırladım.

"Dylan?" Ben başladım. "Gerçekten de Macy'nin hayvan barınağına yüzlerce el yapımı rahat battaniye gönderdin mi? Saçma sapan büyüklükte bir para bağışı da yaptığını söyledi."

Omuz silkti. "Onları kendim yapmış değilim. İş, fazladan para kazanmak için heyecanlanan birkaç aileye verildi. Ve ben her zaman iyi amaçlar için bağışta bulunurum. Normalde yapmadığım bir şey değildi."

Gözlerimi devirmiştım. Dylan sadece küçük bir bağış yapmamıştı. Yaptığı bağış barınağı uzun bir süre destekleyecekti. Damian'ın ve şimdi de Dylan'ın cömertliği sayesinde, hayvan hayır kurumu daha önce hiç olmadığı kadar çok sayıda terk edilmiş köpek ve kediyi kabul edebilecekti.

Mutfak adasına yaklaşırken, "Yaptığın şey önemsizmiş gibi davranma," dedim. "Bu hayvanlar ve Macy için büyük bir olaydı. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum ama Macy ve benim için çok şey ifade ediyor."

Hayvan barınağının adını nereden bildiğinden tam olarak emin değildim, bu yüzden bunu anlaması ve bir gemi dolusu rahat battaniye yaptırması için birini ayarlaması biraz zaman ve çaba gerektirmişti.

Bu kadar düşünceli bir şey yaptığı için takdir edilmeyi beklemiyor gibi görünmesi kalbimi sızlattı.

"Bana gerçekten teşekkür etmeniz gerekiyorsa, bunun için birkaç farklı yol düşünebilirim kabul edilebilirden daha fazlası olur," dedi boğuk bir sesle.

Gözlerindeki muzip bakış bana tam olarak ne düşündüğünü söylüyordu ve bu olasılıkların *hepsi* muhtemelen ikimizin soyunmasını da içeriyordu.

"Çok sapkınsın," diye suçladım onu.

Cinsel imalarının, yaptıklarını unutturmak için kullandığı bir yöntem olduğunu biliyordum çünkü normal bir minnettarlık ifadesinden hoşnut görünmüyordu.

Lancaster International'ın ve Lancaster kardeşlerin kendilerinin hayır kurumlarına cömertçe bağışta bulunduklarından emindim. Bu bağışların alıcıları bu fonları almaya o kadar alışmışlardı ki onlara şahsen teşekkür etmiyorlar mıydı?

Büyük olasılıkla çekler gönderilmiş ve tüm süreçte kişisel bir etkileşim olmamıştır.

Adanın etrafında yürüdüm, Dylan'a yaklaşıp yanağından öperken umutlu köpeğimin üzerinden geçtim.

Güçlü bir kolunu belime doladı. "Böyle masum bir öpücükle kurtulmana izin verecek bir erkek olduğundan şüpheliyim, güzelim," dedi alçak bir baritonla ağzını benimkine indirmeden hemen önce.

Gözlerimi kapattım ve bu samimi kucaklaşmanın tadını çıkardım.

Ağzımdan ayak parmaklarıma ve aradaki her mahrem yere kadar hissettiğim yavaş, cızırtılı bir öpücüktü.

Sonunda başını kaldırdığında, "İşte bu bütün günümü mahvetti, tatlım, bu yüzden mesafemi korumamın daha iyi olacağını söyleme," dedi.

Lanet olsun! Bunu ona söyleyemezdim, söylemem gerektiğini bilsem bile.

Kalbim onun seksi gözlerindeki samimiyete takıldı. "Benim de," diye mırıldandım kendime bir fincan kahve hazırlamak için kahve makinesine doğru yürürken. "Ocağın başında ne yapıyorsun?"

Tavayı kaldırıp tabağa bir şeyler koyarken, "Sizi besliyorum," dedi.

Fincanımın dolmasını beklerken döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. "Sen... Yemek pişirmek mi? Bunun senin becerilerin arasında olmadığını sanıyordum."

"Çok heyecanlanma," dedi bir şişe şurubu kaldırırken. "Yapabildiğim tek yenilebilir şey krep. Krep Pazarı bizim çocukluğumuzda bir gelenektir. Annem, babam, Damian, Leo ve ben her Pazar sabahı kendimiz yapardık. Bazen, eğer üç oğlu da aynı anda yanımızdaysa, annemle birlikte bunu hala yaparız. Ne yazık ki bu uzun zamandır yapmadığımız bir şey. Oturun," diye talimat verdi ve adadaki sandalyeleri işaret etti.

Kahveme krema ve şeker ekledim, hâlâ şaşkın hissediyordum.

Tabağı koltuklardan birinin önüne koyarken döndüm ve göz kırptım.

Milyarder ve dünyanın en güçlü şirketlerinden birinin eş CEO'su olan Dylan Lancaster, aslında zamanını

krep...benim için.

Tanrım, geçmişimde hiçbir erkek bana bir şey yapmamıştı, bu yüzden Dylan gibi bir adamın dışarıdan sipariş vermek yerine benim için yemek pişirmeye çalışması beni gözyaşlarına boğdu.

Sandalyeye geçtim ve kahvemi tabağın yanına oturttum. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en tatlı şey," dedim, kalbim göğsümün içinde sıkışarak. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür *etmeden önce* denesiniz iyi olur," dedi sert bir şekilde. "Yenilebilir olmayabilirler."

Tadının talaş gibi olması umurumda bile değildi. Bu jestin düşünceliliğini değiştirmede.

İngiliz kreplerine ne kadar çok şurup eklediğini görünce gülümsedim, Bana krepten çok krep gibi göründü.

Bu şekilde mi görünmeleri gerekiyordu?

Bir ısırık aldım ve önce çiğneyip sonra yutarken ağzımın tadını çıkardım. "İnanılmazlar," dedim ona dürüstçe. "Bizim tipik Amerikan kreplerinden bile daha iyi."

Yarım galon şurupla bile kenarları hala biraz çıtırdı ve ıslak değildi.

Dylan'ın limon suyu ve şeker ekleyip katlamasını izledim. "Bu kadar mı?"

Yanımda otururken sordum. "Seninkinde şurup yok mu?" "Asla," diye yanıtladı kararlılıkla. "Biz İngilizler çeşitli soslar kullanırız ama nadiren kreplerimizi şuruba batırırız. Bu benim anlamadığım bir Amerikan geleneği."

Krepleri ağzıma tıktırtmaya devam ederken gülümsedim.

Sonunda mola verip kahveme uzandığımda ona, "Şurupsuz kahvaltı krepleri düşünemiyorum ve şu limon işinde de bir sorun var" dedim.

Sırıttı, çatalını doldurdu ve bana uzattı. "Denemeden eleştirme."

Alete şüpheli bir bakış attım ama ağzımı açtım ve çatalı dudaklarımın arasına koymasına izin verdim.

Yavaşça çiğnedim, sonra yutkundum ve aynı anda başımı salladım. "Hayır," diye karar verdim. "*Yenmez* değil ama bir şeyler eksik. Şekeri fena değil ama limon bana göre değil. Ben şurupla idare edeceğim. Benimkini denemek ister misin?"

"Ben almayayım," diye cevap verdi aceleyle. "Sanırım İngiliz krepleri söz konusu olduğunda biraz gelenekçiyim. Amerikan versiyonunu denedim. Son derece... vıcık vıcık oluyorlar. Eğer yapışkan şekerlemeli puding isteseydim, onu sipariş ederdim."

Güldüm. "O da ne?"

"Hiç yemedin mi?" diye sordu, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Kim yapışkan şekerlemeli puding yememiştir ki?"

"Yemeği çok severim ama hiç denemedim," dedim. "Diğer bazı Amerikalıların da hiç denemediğini tahmin ediyorum."

"İngiltere'ye gidene kadar bekleyeceğiz ve sana en iyilerinden bulacağım. yiyebileceğiniz bir tatlı. Çok nemli bir pandispanya, hurma ve çok tatlı bir sosla yapılan bir tatlıdır. Genellikle üzerine vanıyalı dondurma ya da muhallebi koyuyoruz" diye açıkladı. "Kesinlikle yemek kasılmalarınızdan birini hak ediyor."

"Seni İngiltere'de görecek miyim?" Tereddütle sordum.

Kaşlarını çattı. "Sanırım sana henüz söylemedim. Damian ve Leo ile çoktan konuştum. Sadece ben gitmiyorum, aynı zamanda Damian'ı da destekliyorum. Sen ve ben birlikte gidip benim jetimi alabiliriz."

O kadar mutluydum ki yumruklarımı sıkmamak için kendimi zor tuttum. Dylan ve ailesi için çok istediğim şey buydu.

İçimi çektim. "Tekrar iletişim kurduğunuza çok sevindim. Ama benim zaten bir uçak biletim var Dylan. Macy benden biraz daha geç uçmak zorunda kalacak, bu yüzden ona Damian'ın jet teklifini kabul etmesini söyledim. Daha erken gitmek isteyen bendim, o yüzden biletimi aldım."

"O zaman iptal edin ve paranızı geri alın" dedi.

"Bu saatte iptal edebileceğimden emin değilim," diye cevap verdim. "Ama istersen yine de seninle gelebilirim."

"Kiminle uçacaktın?" diye sordu.

"Transatlantik Havayolları. Başka kim olabilir ki? İngiltere'ye en iyi fiyatlar onlarda."

Boş tabağını benimkinin üzerine koyarken sırıttı. "Havayolu şirketinin sahibi olmam oldukça uygun, bu yüzden biletinizin iadesi sorun olmayacak."

Ben de ona gülümsedim. "Sanırım böylesine güçlü bir adamı tanıdığım için çok şanslıyım."

Dylan'ı benim gibi tanıyınca, bazen tek yapması gerekenin tek satırlık bir e-posta göndermek olduğunu ve devasa havayolu şirketinin onun her istediğini yapmak için can atacağını hatırlamak zor oluyordu.

"Keşke beni daha yakından tanımak isteseydin," dedi hoşnutsuz bir ses tonuyla. "Birkaç gün daha buralarda takılmaya ne dersin? Bana Newport Sahili'ni gezdirebilirsin."

Ne diyeceğimi bilemediğim için bir süre sessiz kaldım ve sonunda "Çok isterim," diye dürüstçe itiraf ettim. "Ama ikimizin de burada kurulu bir ofisi yok."

"Sanırım birkaç gün idare ederiz," dedi. "Önümüzdeki iki gün boyunca sadece e-posta ile kontrol edersek ACM ya da Lancaster International'ın iflas edeceğini sanmıyorum."

Alt dudağımı çiğnedim.

Haklıydı ama bu aynı zamanda iki günü daha sürekli birbirimizin yanında geçireceğimiz anlamına geliyordu ki bu muhtemelen tehlikeliydi.

Öte yandan, Dylan Lancaster gibi bir adamla kesintisiz iki gün geçirme şansını ne zaman yakalayabilirdim ki? Bunun gibi sahil kenarında bir evde?

Tedbiri elden bırakmayarak, "Önce ne yapmak istersiniz?" diye sordum.

Kollarını belime doladı ve beni kucağına aldı. "Yapabileceğim şeylerin çokluğu hakkında hiçbir fikrin yok, kadın," dedi.

lanet külotumu eriten o lanet bariton ve İngiliz aksanıyla beni bilgilendirdi.

Ona baktım ve gözlerindeki hararetli bakışı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

" imdi, senin muhtemelen * ok* iyi yaptığını düşündüğüm şeylerden birini keşfetmeye karar vermeden önce giyinsem iyi olacak," dedim nefes nefese.

"Siktir!" diye küfretti. "Umarım aklın da benimki kadar kirli d   n yordur ve bu da seni merhamet dileyene kadar boşaltma yeteneğimdir."

"Seni mutfakta gördüğüm andan beri ben de aynı şeyi düşünüyorum. Bana kahvaltı hazırlayan, harika bir vücuda sahip,  sts z bir erkekten daha seksi bir şey olamaz."

"Yani sizi beslemeye çalışan gömleksiz bir adama da aynı tepkiyi vereceğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

Hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesini gördüğümde kalbim hızla çarpmaya ba ladı.  aka sandığım şey aslında ciddi bir soruydu.

Tanrım! Dylan Lancaster gibi bir adamın nasıl g vensizliğı olabilir ki?

Ve neden bu belirsizliklerden herhangi birini gördüğüm anda, bir daha asla tek bir tanesine bile sahip olmadığından emin olma ihtiya ı hissettim?

Belki de en başta onları görmeme izin verdiğı içindir?

"Hiç de değıl yakı ıkl ," diye onu rahatlattım. "G r n  e göre hayvan barınaklarına rahat battaniyeler gönderen, İngiliz krepleri yapan ve kendimi cinsel bir tanrıça gibi hissetmemi sağlayan ateşli, zeki, İngiliz erkekleri tercih ediyorum."

"Bunun için te ekk rl r güzelim, çünkü kıskanç bir hıyar olmaktan gerçekten nefret ederdim." derken rahatlamı  görünüyordu.

Ellerini saçlarımın arasına sokup beni öpmek için ba ımı aşağıya doğru çekerken i  geçirdim.  aka yaptığını bilsem de, Dylan'ın beni asla başka biriyle görmek istemediğı bir senaryoyu düşünmek bile kalbimi durduruyordu.

Tehlikeli bir fanteziydi, bu yüzden zihnimi gerçek dünyaya geri getirdim, geçici olarak tamamen benim olduğu her saniyenin tadını çıkarmaya kararlıydım.

BÖLÜM 19

Kylie

"B "Hiç olmamasından daha geç, değil mi?" Ertesi akşam Dylan'ın siyah çayını denemesini izlerken ona sordum.

Onu Newport Beach bölgesinde hızlı bir tura çıkarmıştım.

Son iki gündür.

Dün feribotla Balboa Adası'na gitmiş ve turistler gibi dolaşmıştık. Dylan'ı çikolata kaplı donmuş muzlarla ve adayı gezmeyi bitirdikten sonra bir iki saat tembel tembel pelikanları izlemenin keyfiyle tanıştırmıştım.

Jake ile kısa bir doğa yürüyüşü için doğa koruma alanını ziyaret etmeden önce bugün ona en sevdiğim yerlerden bazılarını gösterdim.

Bu akşam, Dylan'ın onayladığı çayı olan bir kafeye gittik ve içeceklerimizi götürdük, böylece onu Nic, Macy ve benim genellikle Cuma gecelerimizi birlikte geçirdiğimiz yere götürebilecektim.

Birkaç plaj havlusu attım ve içkilerimizin tadını çıkarmak için üzerlerine uzandık.

"Güzel," dedi yutkunduktan sonra. "Sanırım gerçekten iyi bir fincan çayı ne kadar özlediğimi unutmuşum."

Lattemden bir yudum aldım ve ona gülümsedim. "Mükemmel bir ilişkimiz olduğunu biliyorum.

ama burayı da çok seviyorum. Sanırım Nic, Macy ve ben son bir yıldır tüm sırlarımızı burada anlattık ve tüm sorunlarımızı burada çözdük. Hep geceleri geliyoruz çünkü o kadar kalabalık değil."

Yaz mevsimi olduğu için etrafta başka insanlar da vardı ama çoğu, hava kararmaya başladığı için kendilerine özel bir yer bulmaya çalışan çiftlerdi.

Gün batımına yakın.

Dylan umutla, "Umarım buraya bana tüm sırlarını anlatabilmen için gelmişizdir," dedi.

Karşımda oturan ona bakarken homurdandım. "Bence sen oldukça Şimdiye kadar hepsini tanımışımıdır. Sen benim için hâlâ benden daha gizemlisin. Nerede yaşadığımı, nasıl yaşadığımı gördün ve geçmişim hakkında içimi döktüm."

"Hepsi değil," diye itiraz etti. "Neden seni çoktan kapıp götürmüş, şımartmış ve benim gibi bir adamla birlikte olamayacağından emin olmuş bir adam olmadığını söyle bana."

Muhteşem yeşil gözlerindeki ciddi bakışı gördüğümde nefesim kesildi. "Belki de öyle bir adam yoktur. Beni şımartacak ve boş zamanımı isteyecek kadar ilgilenen biri."

Başını iki yana salladı. "İnanılır gibi değil, güzelim. Güzelsin, başarılısın, zekisin ve herhangi bir erkeğin senin tüm zamanını tekeline almak istememesi için deli olması gerekir. Tekrar dene."

Bıkkın bir nefes verdim. "Ciddiyim," dedim ve ona karşı açık olmaya karar verdim. Başka bir şey *olmasa* bile, arkadaşlık. "Benden bu kadar hoşlanan düzgün bir erkek bulamadım. Ben bir pislik mıknatısıyım. Kocam evlendikten kısa bir süre sonra sapıtmaya başladı ve sahip olduğum birkaç erkek arkadaşım da aletlerini pantolonlarının içinde tutamadılar. Çok çabuk sıkıldılar. Kulüp ortamına girmiyorum ve çok çalışıyorum. Eğer boş zamanım olursa, köpeğimle dışarıda bir yerde geçirmeyi seviyorum. Bir film gecesi yapmaktan veya tiyatroya, müzelere veya sanat galerilerine gitmekten çok mutluyum. Kitap okumak beni televizyon izlemekten daha çok mutlu eder ve her sabah yoga ve meditasyon yaparak ayaklarımın yere basmasını sağlarım. Benimle ilgili gizemli hiçbir şey yok. Ben çok... tahmin edilebilirim."

"Değer verdiğiniz insanlara karşı da çok sadıksınız," dedi Dylan. "Ne Çıktığınız kişinin her zaman arkanızı kollayacağını bilmenin neresi yanlış? Ya da sizi o kadar önemsiyorlar ki başka birini aramıyorlar? Kim biriyle birlikte olmak zorundaymış gibi hissetmek ister ki?"

partnerlerini sürekli eğlendirmek mi? Bu çok yorucu olurdu. Sadece sessizce gün batımını izliyor ya da Jake'le takılıyor olsak bile seninle birlikte olmanın ne kadar harika olduğunu biliyor musun? Hoşuma gidiyor çünkü benden insanların sürekli görmeyi beklediği Dylan Lancaster, günün her dakikasında göz alıcı bir hayat yaşaması gerektiğini düşündükleri milyarder olmamı beklemiyorsun. Normal bir insan gibi muamele görmenin ne kadar güzel olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım, ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim.

Bana göre Dylan olağanüstü bir adamdı, ama zengin ya da güçlü olduğu için değil.

O sadece... Dylan'dı.

"oğu zaman senin bu kadar zengin ve güçlü olduğunu unutuyorum," dedim sonunda. "Seni sadece, başka birini tamamen yok edebilecek korkunç bir trajedinin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olan, inanılmaz iş becerilerine sahip çok zeki bir adam olarak görüyorum. Sanırım neden kimsenin sizin insani bir yanınızın da olmadığını düşünmediğini anlamıyorum."

"oğu insan bunu asla görmek istemez," diye homurdandı. "Hangi kadın yemek yapamadığı için mutfakta ortalığı dağıtan o adamı aramak ister ki? Ya da bazen bir şef tarafından hazırlanmış bir yemek yerine iyi bir hamburgerle mutlu olan birini. Ya da geceleri son moda mekanlara gitmektense iyi bir kitap okumayı tercih eden. Ya da daha da kötüsü, müstakbel eşinin ve sözde çocuğunun gözlerinin önünde ölmesini izlediği için neredeyse aklını yitiren adam. Kimse o adamı istemedi Kylie. Ve tüm bu çılgınlıkları istemedikleri için onları suçlayamam, ama bunu benim bir parçam, geçmişimin bir parçası olarak kabul eden ve beni bunun için yargılamayan birini bulduğum için oldukça minnettarım."

Dylan'ın gözlerindeki savunmasız bakışı gördüğümde kalbim sıkıştı. "Hayatının o iki yılında yaşadığın çılgınca şeyler yüzünden seni tanımlamayacak pek çok insan var. Benim gibi bir kadın olanların üstesinden gelmek için gösterdiğin güce hayranlık duyacaktır."

"Bu bir sorun tatlım, çünkü senin gibi bir kadınla hiç tanışmadım. Çoğu benim için milyarder bir CEO, bir dükün oğlu ve soyadımdan başka bir şey olmamasını tercih eder. Charlotte'a bak. Beni istemesinin tek nedeni, uygunsuz aşk ilişkisi için mükemmel bir kılıf olmamdı. Ailesinin tamamen onaylayacağı, damadı ve çocuğunun babası olarak hoş karşılayacağı bir adam. Ne düşündüğüm ya da gerçeği öğrendiğimde ne hissedeceğim umurunda bile değildi. Ondan önce hiç uzun süreli bir kız arkadaşım olmamıştı çünkü beni gerçekten tanıdıklarında onlar da beni çok heyecan verici bulmadılar. Yani ortak bir noktamız var."

"İnanılır gibi değil," dedim, onun sözlerini tekrarlayarak.

"Bu doğru," diye itiraf etti. "Bazen on iki saatlik bir günün ardından ofisten eve yorgun argın gelirdim ve şehre inecek havamda değilsem hayal kırıklığına uğrarlardı. Benim gibi biriyle çıkmak birçok beklentiye de beraberinde getiriyordu ve sakın bir akşam yemeği yemek ve erken bir akşam geçirmek bunlardan biri değildi. Asla. Bu yüzden bana dünyadaki her erkeğin sürekli heyecan isteyen bir kadın istediğini söylemeye çalışmayın. Biz istemiyoruz. Ben istemiyorum. Eğer senin gibi bir kadın bulsaydım, onun muhteşem kışına tutkal gibi yapışardım."

Dylan'ın tam olarak nasıl hissettiğini hayal etmeye çalışırken gözlerimde oluşan yaşları geri kırtım.

Muhtemelen... çoğu zaman benim yaptığım gibi.

"O zaman çıktığın o İngiliz kadınlarda bir sorun var," dedim. "Belki de senden olduğun kişiden başkası olmanı beklemeyen, zorlu bir işi olan Amerikalı biriyle tanışmaya ihtiyacın vardı. Hiçbir erkek insanüstü değildir, Dylan. Senin Dylan Lancaster'ın, milyarder ve güçlü CEO'n, *her zaman açık* pozisyonda olamaz - çünkü sen de insansın. Tanrım, *her zaman* dinamik bir halkla ilişkiler kriz yöneticisi olmak zorunda olsaydım bundan nefret ederdim. Profesyonel imajınızdan veya kişiliğinizden uzakta bir zaman geçirmeniz kesinlikle gereklidir."

Bana bir sırtış fırlattı. "Bunu, sırf bir erkek olduğum için zengin, hayatımın her zaman mükemmel ve heyecan verici olduğunu."

Burnumu kırıştırdım. "Bu biraz gerçekçi değil, değil mi?"

"Çok," diye kabul etti.

"Ne tür bir kadının mükemmel bir erkek *isteyeceğinden* emin değilim. Bu biraz korkutucu olurdu. Demek istediğim, sen zaten çok güzelsin, inanılmaz derecede seksisin, çok zekisin, gülünç derecede başarılısın ve hınzır bir mizah anlayışın var. Birkaç kusurun olmasaydı, korkunç olurdun ve biraz dinlenmeye ihtiyaç duymak tam olarak bir kusur sayılmaz. Tamam, mutfağın dağınıklığı *kesinlikle* bir kusurdu ve bazen biraz otoriter olma eğilimindesin, ama cidden, hangi kadın kusursuz bir erkek ister?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve tişörtünün güçlü pazularının üzerinde esnemesini izlerken biraz dikkatim dağıldı. "Peki ya seks partisi olayı?" diye sordu kaşlarını kaldırırken.

"Bunun bir tuzak olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi ama kendimi o duruma ve kendimi aptal yerine koyduğum diğer tüm durumlara ben soktum."

Omuz silktim. "Hiçbirimiz geçmişimizde utanç verici şeyler olmadan hayatımızı sürdüremeyiz. Bu bir sorun değil. Özellikle de o fotoğrafta sergilenen çok güzel bir kıcın olduğu için. Damian'ın internetteki kopyaların çoğunu yok etmenin bir yolunu bulmuş olması neredeyse utanç verici."

Durumu biraz daha hafifletmeye çalışıyordum ama ne yazık ki "Gerçeğine sahip olmak varken neden resimle uğraşıyorsun ki güzelim?" dediğinde bu geri tepti.

"Sanırım biraz röntgenci eğilimlerim var," dedim nefes nefese, yorumunu geçiştirmeye çalışarak.

"Sanırım sana uyuşturulmuş ve sarhoş halimle çıplak kıcımı tüm dünyaya gösteren bir fotoğraftan daha iyi bir şey verebilirim," dedi sert bir şekilde. "Seni şok edecek bir şey yapmış olabilir miyim?"

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Sen o zamanlar gerçek Dylan Lancaster değildin. Çok acı çeken ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemeyen bir adamdın. Bu konuda utandığınızı bilmek bana yaptığınız şeylerin hiçbirinin gerçek karakterinizin bir parçası olmadığını gösteriyor."

Başını iki yana salladı. "Peki ya acı çekmiyor olsaydım?" diye sordu.

"O zaman büyük bir pislik olurdun," diye onayladım. "Neyse ki değilsin."

"Sen hayatıma girmeseydin ben ne yapardım Kylie Hart?" derken bana yoğun bir bakış fırlattı.

"Özel olarak huzur içinde iyileşti," diye takıldım. "Ben, değersiz köpeğim ya da güzel Beverly Hills malikanenizdeki varlığım olmadan. Tüm bunlar olmadan da gayet iyi olurdun."

"Sana, değersiz köpeğine ve seninle birlikte olmakla ilgili her şeye tapıyorum," diye karşı çıktı. "Ve eğer düğünden sonra buraya döndüğünde çekip gitmene bir an bile izin vereceğimi düşünüyorsan, o zaman kesinlikle delirmişsin demektir. Belki bana henüz güvenemiyorsun ve yaptığım onca şeyden sonra neden güvenemediğini anlıyorum ama bekleyeceğim Kylie. Seni bulmam çok uzun zaman aldı, bu yüzden sen bana defolup gitmemi söylemedikçe hiçbir yere gitmeyeceğim. Sıkıcı değilsin. Aklı başında bir adamın sana olan ilgisini kaybetmesi imkansız. Neyse ki ben akılsız değilim ve diğer tüm o serseriler için de pek üzülmiyorum."

Yüzündeki ciddi ifadeyi gördüğümde nabzım hızlanmaya başladı.

Ona güvenmediğimden değildi.

Belki de gerçekten güvenmediğim *bendim*.

"Dylan, ben-"

"Yapma," diye homurdandı bir elini kaldırırken. "En azından bir gün bir şansım olabileceğini düşünmeme izin ver. Bu arada, güvenmeye değer bir adam olduğumu görmen için mümkün olan her şeyi yapacağım. Başka bir yere bakmayı asla denemeyeceğimi biliyorsun çünkü artık gördüğüm tek kadın sensin."

Birkaç derin nefes aldım ve kalp atış hızımı düşürmeye çalıştım.

Dylan'ın çayından büyük bir yudum almasını ve sessiz kalmasını izledim.

Kahvemden bir yudum aldığımda elimin hafifçe titrediğini fark ettim.

Tam olarak ne söylemeye çalışıyordu?

Arkadaşlık ve cinsel tatminden daha fazlasını istediği açıktı ama *ne kadar* fazlasını istediğinden emin değildim.

Dürüst olmak gerekirse, bu sorunun cevabının artık bir önemi olup olmadığından bile emin değildim.

Farkında olsun ya da olmasın, *o* güvenebileceğim bir adamdı.

Beni gerçekten kabul eden ve *benden* başka bir şey olmamı istemeyen o adamdı.

Ona biraz daha yaklaştım ve o da bedenimi kendi bedeninin arasına çekti. güçlü kalçalarım, beni sırtım onun önüne gelecek şekilde yerleştirdi, ikimiz de suya bakıyorduk, böylece gün batımının tadını çıkarabiliyorduk.

Kollarını belime doladığında, başımı omzuna yasladım ve şu anda aklımda dans eden tüm soruları ona sorabilmeyi diledim.

BÖLÜM 20

Dylan

"İ SİKTİR GİT," dedim Damian'a o gece telefonda konuşurken. "Bir şey söylemeye çalışıyordu, muhtemelen bana defolup gitmemi söyledi ve ben bunu duymak istemedim. Ne tür bir pislik

Söyleyeceklerini dinlemezsem bu beni ne yapar?"

Kaliforniya'da saat gece yarısıydı ama Damian'ın uyanık olacağını biliyordum çünkü onun için sabahtı ve iş günüydü.

Düğünden önce Lancaster International genel merkezinde mümkün olduğunca çok şey yetiştirmeye çalışıyordu çünkü Nicole ile birlikte birkaç farklı Avrupa ülkesini gezmek için uzun bir balayına çıkacaklardı.

"İçini dökmüşsün," diye teselli etti Damian. "Seni başından savdığını duymak istememen mantıklı. Ama planının bu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bunu bilmiyorum," dedim kendimi perişan hissederek. "Sanırım sadece onun yapacağından endişelendim. Lanet olsun, Damian! Nicole taşaklarını avucunun içine almışken her gün belirsizlikle nasıl yaşadın?"

Damian kıkırdadı. "İyi idare edemedim, bunu söyleyebilirim ama en azından Kylie senin hakkında her şeyi biliyor ve ona yalan söylemiyorsun."

"Çok fazla şey biliyor," diye homurdandım. "Hiçbir şey onu caydıramıyor gibi

En kötüsünü bilse bile, benim iyi bir insan olduğumu düşünmesini engellemek için."

"Sen iyi bir insansın Dylan," diye onayladı Damian. "Anladığım kadarıyla yavaştan alma planını çöpe atmaya ne dersin?"

"Ben yapmadım. Pek sayılmaz. İşleri yavaştan almak istedim ama o bunu kesinlikle imkânsız kılıyor. Onu çok fazla istiyorum, Damian. Sarsmak istiyorum

Bu arkadaşlığı daha da karmaşık hale getireceğim. Tabii sonunda benim olacaksa. Onu bulduğuma göre kaybedemem ama o da beni benim onu istediğim gibi istemedikçe ona sahip olamam. Bunun zaman alacağını ve aceleye getirmeyecek bir erkeği hak ettiğini biliyorum ama Kylie söz konusu olduğunda bir şeyleri saklamak neredeyse imkânsız. Onun tanıdığım en inanılmaz kadın olduğunu bilmesini istiyorum. Her şeyiyle. Her şeyiyle. Siktiğimin. Zaman."

"Bunun kötü bir şey olduğundan emin değilim," diye düşündü Damian. "Belki de senin ciddi olduğuna ikna olması gerekiyordur Dylan. Bence hayatında bir sürü aptal var. Amerikalı erkeklerin nesi var bilmiyorum ama onların kaybı bizim kazancımız."

"Kesinlikle," diye heyecanla kabul ettim. "Amerikalı piçlerin Kylie'yi ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Şimdi olmaz. Lanet olası şanslarını kullandılar."

Damian biraz şaşırmış bir sesle, "Ona gerçekten kızgınsın," dedi. "Sana kızgın olduğumu söylemişim," diye hatırlattım ona. "Ama bundan daha fazlası var. Bu sadece eninde sonunda geçip gidecek bir karasevda değil. O benim hayatıma ait, Damian. Onun her zaman hayatımda olması gerektiği hissinden kurtulamıyorum."

Benim. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum-"

"Öyle değil," diye sözünü kesti Damian. "Anlıyorum ama artık boku yediğini biliyorum. Ben de Nicole için aynı şeyleri hissediyorum."

"Sanki diğer insanların gördüğü Damian Lancaster'ı değil de seni gerçekten tanıyan tek kadın oymuş gibi?" diye sordum.

"Evet."

"Bunu nasıl bırakabilirim?" Ona sordum.

"Yapamazsın," diye yanıtladı. "Ona iyi davran Dylan. Ona ihtiyacın var."

"Sanki ben bunu zaten bilmiyor muyum?" Ben sordum. "Bana ihtiyacı yoksa ne yapacağım?"

Hay sikeyim! Zavallı gibi görünmeye başlamıştım ama çaresizlik, bu yüzden gerçekten umursamadım.

"O gelene kadar sabırlı ol," diye cevap verdi Damian. "Kylie'nin güvenebileceği ve onu seven bir erkeğe ihtiyacı olduğundan hiç şüphem yok. O serserilerden sonra

Artık denemekten korktuğu için onu suçlayamazsınız."

"Bilmiyorum. Onun inancına layık bir adam gibi davranmadım."

"Öyle olduğuna inanmıyorum, Dylan. Bence senin son iki yıldır görüldüğün gibi bir adam olmadığını biliyor. Bence *herhangi bir* erkeğe güvenmek ya da seninle kalacak ve seni terk etmeyecek birine fazlasıyla layık olduğuna inanmak konusunda tereddütleri var."

Arkama bir yastık attım ve yatağın başlığına yaslandım. "On sekiz yaşına girer girmez babası onu terk etti," dedim. "Sence her şey o zaman mı başladı?"

Damian sesli bir nefes verdi. "Asıl soru şu: En başından beri onun için gerçekten orada mıydı?"

"Sanmıyorum," dedim ona. "Fiziksel olarak belki, ama o bir alkolikti, bu yüzden verecek bir şeyi olduğundan şüpheliyim. Bana daha çok kadının ona bakmış olması muhtemel geliyor, tersi değil."

Kylie'nin erkeklere karşı güvensizliğinin ölen kocasından bile daha önce başlamış olabileceği gerçeğini hiç düşünmemiştim, ama bunun gerçekten babasıyla başlamış olması mantıklı geldi.

Cep telefonumu biraz daha sıkı kavradım, Kylie herkese bir şeyler vermeye bu kadar istekliken kimsenin onun yanında olmadığı düşüncesinden nefret ediyordum.

Evet, Nicole'ün annesi ve arkadaşları vardı ama bardağın dolu tarafına baksa da, babasının kendi kızıyla birlikte olmak için hiç zaman ayırmamış olması canını yakmış olmalıydı.

Damian düşünceli bir ifadeyle, "Sen ve ben bu tür bir reddedilmeyle başa çıkmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok," dedi. "Bizim iki sevgi dolu, destekleyici ebeveynimiz vardı. Aslında Kylie'nin çocukken kimsesi yoktu ve muhtemelen bir kız evlattan çok bakıcı rolüne büründü."

Damian'a onun çocukluğu hakkında bildiklerimi, profesyonel tenisçi olma hayallerini ve bu hayallerin nasıl sona erdiğini anlattım.

"Çoğunu kendi başına yaptığını biliyorum," diye bitirdim. "Junior Grand Slams için tek başına para topladı ve sponsor buldu. Yani şimdi ben

Düşündüğümde, ebeveynlerinin ona pek rehberlik ettiğini sanmıyorum."

Damian, "Kylie hayatında yaşadığı onca şeye rağmen olağanüstü bir kadın oldu," yorumunda bulundu. "Asla pes etmedi."

"Hayır, yapmadı," diye kabul ettim.

Kylie herhangi bir noktada, hayatının her zaman zor olacağını kabul edebilir ve kendi mutsuzluğu içinde yuvarlanabilirdi.

Onun yerine, bunu değiştirmenin bir yolunu buldu.

Her şeyi bitirmeyi düşündüğü ve iradesinin gücüyle ayağa kalktığı günü düşündüğümde göğsüm sıkıştıyordu.

Kylie'yi ve başına gelenleri bildiğim için bunu düşünmüş olmasına şaşırmamıştım ama hiçbir koşulda pes etmeyeceğinden de şüphem yoktu.

Suçluluk duygusu ağır bastığında bunu birkaç kez ben de düşünmüştüm ama bu yola girmeyecek kadar inatçıydım.

O da öyleydi.

Son iki yıl boyunca, kendime bunu istediğimi itiraf etmemiş olsam bile, bir gün hayatımı geri alabileceğime inanmak isteyen küçük bir parçam hep vardı.

Damian, "Sabrın işe yarayacağını düşünüyorum, Dylan," dedi. "Bunun güven eksikliği ya da ilgi eksikliği olduğunu sanmıyorum. Bence bu korku. Ne kadar birlikte görünürse görünsün, öz babası onunla ilgilenmiyorsa, bu canını yakıyor olmalı."

"Kuşkusuz öyle," diye cevap verdim. "O zaman sanırım ona istenmenin nasıl bir şey olduğunu göstermek benim görevim."

"Çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun," diye belirtti Damian. "Bizi koşulsuz seven ve bize destekten başka bir şey vermeyen ebeveynlerimiz vardı. Kylie o kadar şanslı değildi."

"Sanırım gerçekten bildiğimiz tek şey buyken minnettar olmayı unutmak kolay," diye düşündüm.

Kylie'nin onu sevgiyle sarıp sarmalayacak ve asla bırakmayacak birine ihtiyacı vardı. Ve o kişi *ben* olacaktım.

"Oldukça ağır bir zırh giyiyor," dedi Damian. "İçinde hâlâ sevilme isteyen küçük bir kız olduğunu kimse bilemez."

"O küçük kıızı iyileştiremem," dedim boğuk bir sesle. "Ama eninde sonunda içindeki çocuğa da yardım edeceği umuduyla kadını sevebilirim. Onu dinlemeliydim, Damian. Verdiğim tepki tamamen bencilceydi. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyerek iyi bir başlangıç yaptım ama sonra bana nasıl hissettiğini söylemesini engelledim. Şu andan itibaren, söyleyecekleri hoşuma gitmese bile onu dinlemeyi öğrenmem gerekecek. Dinleyebilirim ve o bana ciddi bir şekilde defolup gitmemi söyleyene kadar da bırakmam."

Damian sesinde bir parça eğlenceyle, "Öyle olsa bile, yine de çekip gideceğinden emin değilim," dedi. "Her zaman inanılmaz derecede inatçı olmuştur."

"Haklı olduğunuza hiç şüphe yok," dedim. "Onu değiştirmeye çalışmam daha olası"

"Beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştığını düşünürsem aldırma."

"Bence güvensizliklerini değil de kalbinin sesini dinlersen bunu anlayacaksın," dedi Damian. "Onu hak ediyorsun Dylan ve eğer buna inanmıyorsan, hiç kimsenin onu senden daha fazla önemsemeyeceğini hatırlamaya çalış. Onu, kıymetini bilmeyecek başka bir salak için terk etmek ister misin hiç?"

"Siktir, hayır!" Düşüncesi bile beni sinirlendirirken cevap verdim.

"O zaman bırakın konuşsun ve sadece sözleriyle değil, hareketleriyle de gerçekten ne söylediğini anlamaya çalışın. Ciddi bir şey istemediğini söyleyebilir, ancak bunu gerçek olduğu için mi yoksa sonunda ayrılacağınızı düşündüğü için mi söylüyor?"

Sinirli bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Umarım öyle değildir. Bu gecedен sonra, ne istediğim konusunda aklında hiçbir şüphe kalmayacağını düşünürdüm."

"Buna güvenme," diye uyardı Damian. "Bir kadının bizim çok açık olduğunu düşündüğümüz bir şeyi ne kadar kolay göz ardı edebildiğini bilsen şaşırırsın. Dylan, gerçekten denediğinde ağaçtaki kuşları bile etkileyebilirsin. Eğer gerçekten istediğin buysa Kylie'yi kazanamayacağına inanmakta güçlük çekiyorum."

"Dediğim gibi, ben artık aynı adam değilim Damian. Alaycı bir hıyar oldum."

"Buna inanmıyorum," diye kararlılıkla cevap verdi. "Eğer öyle olsaydın, Kylie umurunda bile olmazdı. O yüzden herkesi sana doğru çekebilecek o eski Dylan Lancaster cazibenden biraz kullan."

"Bu numaralara kanacak bir tip değil," dedim huysuzca.

"O zaman söylediğiniz her şeyde ciddi olduğunuzdan emin olun," diye önerdi. "Aynı anda hem çekici *hem* de samimi olmak mümkün. Bu benim kişisel olarak ustalaştığım bir beceri değil ama eminim siz bunu başarabilirsiniz."

"Ona her zaman doğruyu söylüyorum ve eskisi kadar kurnaz olabileceğimden emin değilim. En azından ona karşı. İçgüdülerim ne hissediyorsam ağzımdan kaçırmak yönünde," dedim mutsuz bir şekilde. "Bunun yakın zamanda değişeceğinden şüpheliyim."

"Öyle görünmediğini biliyorum," diye cevap verdi Damian ciddiyetle. "Ama her şey olması gerektiği gibi olacak. Onun aradığın kişi olduğunu biliyorsan, hayatın buna bağılıymış gibi dayanacaksın çünkü öyle olacak. Nicole bana acıyıp beni affedene kadar peşini bırakmazdım çünkü affetmezse asla hayatta kalamayacağımı biliyordum. Çünkü itiraf etmek istemese de onun da beni sevdiğini biliyordum. Sanırım bir noktada, hissettiklerinizi tek başınıza hissetmenin mümkün olmadığını anlıyorsunuz. Aranızda tek taraflı olmadığını bildiğiniz bir bağ var."

"Her geçen gün daha da güçleniyor," dedim ona, Damian'ı duyunca hâlâ şaşkınlık içindeydim.

kendi duygularından bu kadar kolay bahsetmesi.

Her zaman yakın olmuştuk ama onun Nicole gibi bir kadına aşık olduğunu hiç görmemiştim. Damian'ın kalbini bu kadar kolay ortaya koyduğunu görmeye alışık değildim.

Damian, "Vekâletnameyi geçersiz kılacak evrak işleri tamamlandı," diye bilgi verdi. "Yasal belgenin bir kopyasını her an alabilirsin."

"Teşekkürler," dedim. "Beni yoksullukla tehdit etmemeye karar verdiğinizi bilmek güzel."

"Dylan, ben çok-"

"Yapma," diye ısrar ettim. "Tanrı aşkına, özür dileme. Şaka yapıyordum. Bana çok iyi bir kardeş oldun Damian. Koşullar ne olursa olsun kimse bana senin kadar destek olamazdı. Ben seni çok zorlayana kadar asla pes etmedin."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Damian kısık sesle. "Bir noktada öfkemi yenip denemeye devam etmeyeceğimden emin değilim. Sen uğruna savaşımaya değer bir kardeştin Dylan. Sadece sana nasıl ulaşacağımdan ya da bunun mümkün olup olmayacağından emin değildim. Bunun bittiğine ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

"Ben de," dedim, Damian onu defalarca itmeme rağmen ısrarcı olduğu için ne kadar şanslı olduğumu biliyordum. "Hiçbir yere gitmiyorum ve herkesten önce kendime ulaşmam gerekiyordu. Keşke bu kadar uzun sürmeseydi."

Damian, "İşleri kendi zamanında yapma konusunda her zaman sinir bozucu derecede inatçı olmuştundur," diye şaka yaptı. "Bu arada, bugün senin evine uğradım. Kendi evimi bu kadar çok sevmeseydim, kıskanabilirdim."

"Sen olmasaydın böyle bir şey olmazdı, demek ki tek inatçı Lancaster kardeş ben değilim," dedim sertçe.

"Ne istediğinizi biliyordum," diye hafifçe cevap verdi. "Hayal ettiğimiz evleri inşa edebilecek bir ekip bulmak için birlikte çalışmadık değil."

"Bu konuda konuştuğunuzda benimkine devam etmeniz için sizi kesinlikle cesaretlendirmedim," diye hatırlattım.

Damian ve ben evlerimizi birlikte planlamıştık. Çok büyük bir arazi kaplamadan istediğimiz her şeyi alabileceğimiz bir evi nasıl tasarlayabileceğimizi bulmaya çalışıyorduk.

Ayrıca mevcut en iyi teknolojiyi aradık ve sonunda onu da bulduk.

Ne yazık ki, temel atma aşamasına hiç gelememiştim.

Damian'ın Kanada'ya yaptığı uzun iş seyahatinden dönmesinden birkaç gün sonra planlanmıştı.

Charlotte'un ölümünden kısa bir süre sonra.

Damian kendi evini inşa etmişti ama benimki ertelenmişti çünkü benim katkım olmadan devam etmek istememişti ve ben de yeni bir ev inşa etmeyi düşünecek bir ruh halinde değildim.

Damian'a evi önemsemediğimi söyledikten sonra neden benimkinde ilerlemeye karar verdiğinden tam olarak emin değildim.

"Sanırım başladıktan sonra ilgini çekebileceğini düşünmüştüm," dedi Damian. "İlgilenmedin ama planların bendeydi, yani umduğun her şey var Dylan. Mühendisliğin nasıl bir araya geldiğine şaşıracaksın. Ben de teknoloji karşısında biraz afalladım ama alışacaksın. Annem dekor konusunda yardımcı oldu, beğenmediğin her şeyi değiştirebilirsin. Anahtarları kuryeyle gönderiyorum."

"Yaptığın her şey için minnettarım," dedim ona, boğazımdaki o iğrenç yumruyu yutmaya çalışarak... yine. "Sayende, iki yıl önce sadece hayal edebildiğim bir yere, evime döneceğim. Senin evini de görmek için sabırsızlanıyorum."

"Kylie'nin bizimle kalmayacağını varsaymalı mıyım?" Damian merakla sordu.

"Bana kalırsa, olmayacak," diye cevap verdim. "Birbirimizden çok uzakta olmamamız iyi bir şey. Nicole ile mümkün olduğunca çok zaman geçirmek isteyecektir."

"Bunu ayarlayabiliriz," dedi Damian hafifçe. "Sadece her akşam bana sağ salim döndüğünden emin ol."

Ona sırtarak, "Galadan ayrıldığında verdiğin tepkiyi düşününce Sana söylemeden başka türlü yapmaya cesaret edemem."

BÖLÜM 21

Kylie

"H Benden başka bir kadınla görüşemeyeceğini söyledi," diye mırıldandım duş aldıktan sonra yüzüme biraz nemlendirici sürerken.

"Bunun gerçekten doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

Jake'e gerçekten cevap verecekmiş gibi baktım ama o banyo halısının üzerindeki yerinden bana sempati olarak algılamak istediğim bir ifadeyle bakmaya devam etti.

"Gerçekten iyi dinliyorsun ama kesinlikle yardımcı olmuyorsun," dedim köpeğe. "Adama en az benim kadar tapıyorsun, bu yüzden sanırım sen de tarafsız değilsin."

Hala nemli olan saçlarımı kabarttım ve hala ne yapacağımdan tam olarak emin olamadan çıkarken banyonun ışığını kapattım.

Dylan'ın söylediği sözleri zihnimde tekrar tekrar çeviriyordum ve beynim hala sersemlemişti.

Gün batımını sessizce izlemiştik ama vücudundaki gerginliği hissetmiştim. Ona yaslanmışım ve ikimizin arasındaki sessizlik her zamanki kadar kolay olmamıştı.

Sorular sormak istemişim ama sözlerinden gerçekte söylediğinden daha fazlasını okuduğumdan çok korkmuştum.

Ama bu nasıl doğru olabilir?

Başka ne demek istemiş olabilir ki?

Komodinin üzerindeki su şişesinden bir yudum aldım ve sonra yatağa uzandım.

Gerçek şu ki, Dylan'ın bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum. Bunu açıkça belirtmişti.

Asıl soru şuydu... Bu ilişkiyi gerçekten istediğim şekilde keşfetmeye cesaret edebilecek miydim?

Dylan için daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde çıldırıyordum. Kocamla değil.

Erkek arkadaşımla değil.

Tanıdığım *hiçbir* erkekle değil.

İkimiz anlamadığım ve benim de rahat edemediğim bir şekilde birbirimize bağlıydık.

Ama Tanrım, korkutucu olsa da böyle bir bağ kurmak *istiyordum*.

Neredeyse fiziksel olarak acı veren bir çaresizlikle ona yakın olmak istiyordum ama Dylan Lancaster benim için bir bilinmezdi.

Bana olan ilgisini kaybetse ve kaybettiğinde, buna dayanabilecek miydim?

Kahretsin! Kahretsin! Lanet olsun!

Ne zaman yarını takıntı haline g e t i r m i ş bu korkak kadına dönüşmüştüm? Ya da bir sonraki günü? Ya da gelecek haftayı?

Şimdiki zamanda kalmaya çalışan Kylie'ye ne olmuştu?

Lanet olsun! Dylan Lancaster'la tanıştığımdan beri eskisi gibi değildim.

Diğer Kylie, Dylan'ın daha önce tanıdığım hiçbir erkeğe benzemediğini ve kalbimi mahvedebileceğini anladığım anda kümeden kaçtı.

Yatak başlığına yaslanırken içimi çektim.

Nicole'e Damian'a bir şans vermezse pişman olabileceğini söyleyen ben değil miydim?

Ve bunda ciddiye dim.

Mantıklı gelmişti... onun için.

Ama Dylan da benim için deli olduğunu söylemeye çalışmıyor mu?

"Artık tüm bunların sadece trajediden doğan bir ilişki olduğundan emin değilim Jake," dedim yatağa zıplayan tazıya.

Dylan ne hissettiğinden emin değilmiş ya da beni sadece bir arkadaş olarak dinlediğim için önemsiyormuş gibi gelmedi.

Dürüst olmak gerekirse, bana içini dökmüş, diğer ilişkilerinde nasıl hissettiğini anlatmış ve *bizim* nasıl farklı olduğumuzu açıklamıştı.

"Ben sadece... korkuyorum," dedim Jake'e, başını kalçama koyduğunda ve onu okşamak için uzandığımda.

Dylan'a istediği şeyi vermek istiyordum ama ona bir şans vermek benim için büyük bir riskti.

Kendimi tamamen savunmasız bırakırsam, beni mahvedebilirdi. Ya da... beni gezegendeki en mutlu kadın yapabilirdi.

"Yaşıyor muydum, yoksa sadece... var mıydım?" Yüksek sesle sorguladım.

Çoğunlukla hayatımdan memnundum ama bir yanımdan gerçekten daha fazlasını istemiyor muydu?

Birkaç ay önce belki elimdekiyle yetinmeye razı olabilirdim ama bu Dylan'la tanışmadan önceydi.

Bu tür duygulara sahip olmanın gerçekten mümkün olduğunu fark etmeden önce

Bir erkek için, bu tür bir bağlantı.

Bu mutluluğun ne kadar sürdüğü gerçekten önemli miydi?

Denemeye istekli olmasaydım, bunu hiç deneyimlemeyebilirdim.

Dışarıda Dylan Lancaster gibi, benim onunla birlikte olmak istediğim kadar benimle birlikte olmak isteyen başka erkekler de yok.

Bazen bu düşünce beni her şeyden daha çok korkutuyordu.

Beni böyle hissettiren bir adamla tanışmam otuz iki yılımı almıştı.

Elimi uzatıp istediğimi elde etmekten korktuğum için onunla birlikte olma fırsatını tepmeye gerçekten razı mıydım?

Bu şeyi Dylan'a vermediğime pişman olmaktansa denemek daha iyi olmaz mı?

Sırf korktuğum için bir şans mı?

Dylan Lancaster'ın hayatımın geri kalanındaki tek pişmanlığım olmasını ister miyim? Hayır. Hayır, istemedim. Kendimi tanıyordum. Her zaman merak edeceğimi biliyordum.

Belki sonsuza dek sürmeyecekti, ama daha az mutsuz olacak mıydım?

Düğünden sonra Newport Beach'e döndüğümde bu ilişkiye kalbimi vermeseydim ne olurdu?

Hayır. Muhtemelen değil.

Onu uzaklaştırmaya çalışarak Dylan için daha az şey hissedemezdim.

Denemiştim.

Yani beni nemsemesine izin vermem ve gardımı indirip ona nasıl hissettiğimi göstermem daha mantıklı değil miydi?

Dylan Lancaster ile benim için gerçekten bir orta yol yoktu.

Ya tamamen içindeydim ya da hiçbir şey.

Onu başka türlü olamayacak kadar çok nemsiyordum.

Belki bu akşam erken saatlerde kendini ortaya koymasaydı, kendimi koruyormuşum gibi davranmak daha kolay olabilirdi çünkü sonunda... gidecekti.

Ama artık sıkılıp çekip gideceğinden o kadar emin değildim. Sadece birbirimize ekildiğimizden emin değildim çünkü ikimiz de hayatlarımızda karanlık bir dönem yaşamıştık.

Bu ilişkide bundan daha fazlası vardı. Bundan çok daha fazlasını paylaşacaktık.

Öyle olmasaydı, burada oturup kpeğimle konuşuyor ve Dylan'a onu ne kadar çok istediğimi gösterecek cesareti bulmaya çalışıyor olmazdım.

Eğer bu gece söylediği her şeyde gerçekten samimiyse, bunu hak etmişti.

içimi dökmenin benim için neden bu kadar zor olduğunu ya da gardımı indirmenin neden neredeyse imkânsız olduğunu nasıl aıklayacağımı bilemiyordum.

Dylan beni tedbiri elden bırakmaya ve işlerin nasıl ve nereye varacağını görmeye teşvik eden tek erkekti.

Muhtemelen kendini ortaya koyduğunu ve hak ettiği benzer tepkiyi alamadığını görmek beni öldürdüğü içindir.

Dylan'ı tanırdım.

İnanmadığı bir şey söylemiyordu.

Söylediği her kelimenin gerçek olduğunu kabul edemeyen *bendim* nk konu ona geldiğinde gülünç derecede gvensizdim.

Üzücü olan şey, bana böyle hissetmem için tek bir neden bile vermemiş olmasıydı.

Her zaman bulmayı umduğum ama asla bulamadığım adamın o olduğundan neredeyse emindim.

Dylan'a sırlıklam aşık olmaktan kendimi alıkoyamamamın nedeni de buydu.

Bu yüzden çok korkmuştum.

"Onu seviyorum Jake," diye fısıldadım. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Onun hakkında ne hissettiğimi bilmeden çekip gitmesine izin mi vereyim? Hayır. Bu bir seçenek değildi.

Muhtemelen bana sırlıklam aşık değildi, ama biliyordum ki benim için duygular.

Sonsuza kadar sürse de sürmese de, beni önemseyen biriyle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu deneyimleyecektim.

Lanet olsun! Bunu hak etmişim ve umutsuzca istemişim, seçmiş olsam bile

gezegendeki en ateşli adamla bilinmeyen bir maceraya atılmak.

Kararımı verdim; başucumdaki saate baktım ve saatin gece bire yakın olduğunu fark ettim.

"Kapısının bana her zaman açık olacağını söylemişti," diye mırıldandım endişeyle.

Buna gecenin geç saatleri de dahil mi?

Kendimden iğrenerek yataktan kalktım.

Dylan'ı gerçekten isteseydim, istediğim şeyin peşinden gönülsüzce gitmezdim.

Hayatımda ilk kez her şeyi göze alıyordum çünkü Dylan Lancaster buna değerdi.

"Bana şans dile Jake," dedim köpeği son bir kez okşarken.

Dylan gecenin bir yarısı yatağına girmemi istemiyorsa, en başta bu kadar cazip bir teklif yapmamalıydı.

BÖLÜM 22

Dylan

IYatak odamın kapısının hafifçe gıcırdayarak açıldığını duyduğumda henüz uyumamıştım.

Yan döndüm, yatağımın başucundaki küçük lambayı açık bıraktığım için mutluydum.

Kapıdaki boşluğun biraz daha genişlemesini izleyebilmem için yeterli ışık vardı.

Kalbim göğüs duvarıma çarpmaya başladı ve kapının kanlı bir salyangoz hızıyla açıldığına yemin ettim.

Biraz daha...

Ve sonra durdu.

Biraz daha

genişledi... Ve

sonra... hiçbir şey.

"İçeri girmeyi mi planlıyorsun, yoksa sadece bana işkence etmek için mi buradasın?" dedim sertçe.

Kapıyı iterek açtı ve kafasını içeri attı. "Hâlâ uyanık olup **o l m a d ı ğ ı n d a n** emin değildim."

Ve... hafif çekingen bir gülümsemeyle beni tamamen hizaya getirdi. Kylie ne zaman utangaç ya da tereddütlü olmuştu ki?

"Gördüğünüz gibi uyanığım," dedim bariz olanı belirterek.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu kapıyı daha geniş açarken. *Konuşabilir miyiz?*

Hay sikeyim! Gerçekten de yatak odama girebileceğini ve benim hâlâ iki tutarlı düşünceyi bir araya getirebileceğimi mi düşünüyordu?

"Acil bir durum mu var?" Kısık sesle sordum. "Sen iyi misin? Jake hasta mı? Biri mi ölüyor?"

Başını iki yana salladı. "Bunların hiçbirisi değil. Sadece sana bir şey söylemek istedim."

"O zaman, elbette, içeri girin, ama bunu yapmadan önce, sanırım sizi uyarmalıyım, eğer o kapıdan içeri girerseniz, sizi çıplak ve bu yatağa sokmadan önce çok uzun bir tartışma olmayacak," dedim açıkça.

Ona karşı dürüst olmamak için hiçbir neden görmedim.

Sadece başını salladı, kapıyı tamamen açtı, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Kylie, ona krep yaptığım sabah giydiğine benzer bir pijama giymişti.

Saçları aşağıdaydı ve duş almış gibi uçları kıvrılmaya başlamıştı ve hâlâ nemliydi.

Beni baştan çıkarmaya *çalıştığından* çok şüpheliydim ama hayatım boyunca şu anda ondan daha seksi bir şey görmemiştim.

Doğrudum ve yatak başlığına yaslandım, sikim o kadar sertleşmişti ki neredeyse acı veriyordu.

Onu uyarmıştım, değil mi?

Kendini neye bulaştırdığını çok iyi biliyordu ama yine de aslanın inine girmişti.

Yumruklarımı sıktım ve kendime yavaşlamamı söyledim.

Az önce kardeşime onu dinlemem gerektiğini söylememiş miydim?

Evet, yapmıştım ama yatak odamda yapacağımı hesaba katmamıştım, onu soymama sessizce izin verdiğini biliyordum.

"Konuş," dedim, kapıya yaslanmasını izlerken kendimi sabırlı olmaya zorlayarak.

Belli ki henüz buraya gelmeye hazır değildi.

"Az önce öyle şeyler söyledin ki hazmetmem biraz zaman aldı," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de aynı şekilde hissediyorum Dylan, ama dürüst olmalıyım; bu beni çok korkutuyor."

Vücudumdaki gerilim azalmaya başladı çünkü onun korkusu benim şehvetimden çok daha önemliydi. "Neden?"

"Buna alışık değilim," diye cevap verdi, sesi biraz daha kesindi. "Senin gibi bir adamın beni ve sadece beni gerçekten önemseddiğini kabullenemiyorum. Belki kulağa acınası geliyor ama gerçek bu. Sana erkeklerin sıkıldığını, terk ettiklerini ya da sadakatsizlik ettiklerini söylerken şaka yapmıyordum. Bildiğim tek ilişki türü bu. Şimdiye kadar yaşadığım her ilişkide, her zaman bunun olmasını beklediğimi hissettim ve her zaman oldu, ya da henüz gerçekleşmemiş olsa bile, geldiğini düşündüğümde cehennem gibi kaçıyordum. Beni sadece isteyen ve kalmak isteyen o erkeği asla bulamadım."

Bu itirafın onun için ne kadar zor olduğunu anladığımda göğsüm ağrıdı. "Biri size istediğinizi verseydi, bununla nasıl başa çıkacağınızı bilemeyeceğiniz için bunu bilerek istemiş olabileceğiniz hiç aklınıza geldi mi?"

Yavaşça başını salladı. "Bu geceye kadar bunu fark ettiğimi sanmıyorum. *Seninle* nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. *Bizi* nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. Seni o kadar çok istediğimi fark etmemiştim ki, sırf incinmemek için gerçekten özel bir şey yaşama şansını tepmeye hazırdım. Artık bunu yapmak istemiyorum. Beni önemsemene izin vermek istiyorum ve senin de benim seni önemsememe izin vermeni istiyorum."

Birdenbire kaçamayacağından emin olana kadar yataktan kalkıp onu kapıdan uzaklaştırmamak için kendimi zor tuttum. "Tatlım, bana ne kadar değer verdiğini göstermene izin vermekle ilgili hiçbir sorunum yok. Bunu istiyorum Kylie. Her zaman istedim. Belki senin gibi bir kadını hak etmiyorum ama bu yine de seni istememe engel değil."

"Hayır!" dedi kararlılıkla. "Seni gerçekten önemseyen birini hak ediyorsun Dylan. Bu yüzden buradayım. Bu karşılıklı sevgi olayını denemek istiyorum, ama sana bu konuda iyi olmadığımı söylemek zorundayım, belki her şeyi berbat ederim diye."

Hay sikeyim! Birkaç hata yapması umurumda mıydı sanki? Umurumda değildi. Gitmediği sürece çok mutlu olurdum.

"Hiçbir yere gitmiyorum Kylie, bu yüzden sanırım doğru olanı yapana kadar denemeye devam edeceğiz. Eğer kaçmaya çalışırsan, seni bulurum. Sonunda benim olduğun sürece

Sonunda ne kadar süreceği umurumda değil," diye homurdandım.

"Sana ne kadar inanılmaz bir adam olduğunu söylemiş miydim, Dylan Lancaster?" diye mırıldandı.

"Belki," diye cevap verdim. "Ama tekrar duymaktan asla zarar gelmez."

Muhtemelen bu kelimeleri milyonlarca kez söyleyebilirdi ve ben onları duymaktan asla bıkmazdım.

Dürüst olmak gerekirse, gerçekten istediğim şey onun muhteşem benliğini şu anda olduğundan çok daha yakına taşımasıydı.

Evet, ona ne olacağını söylemiştim ama yine de bu onun yapacağı bir seçimdi.

Ve o lanet kapıya çok yakındı.

"Pekâlâ, tüm bunları aradan çıkardığımızı göre, artık soyunmaya hazırım," diyerek öne doğru ilerledi ve üzerindeki daracık bluzu başının üzerinden çekip yere fırlattı.

O muhteşem alev rengi saçlarını savuruşunu ve şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel göğüslerini çerçevelemek için aşağıya akışını hayretle izledim.

Kylie açık tenliydi ve meme uçları ağzımı sulandıran tatlı bir pembe tonundaydı.

Bana daha önce hiç görmediğim boğucu bir gülümseme attığında aletim seğırdi.

"Umarım bu yatağa çekilip sırt üstü yere düşmeye ne kadar yakın olduğunun farkındasıdır," diye homurdandım.

"Tanrım, gerçekten öyle umuyorum," dedi beni kaybetmeye çok yaklaştıran bir sesle. "Sanki seni sonsuza dek arzulayacakmışım gibi hissediyorum Dylan."

"Doğru. İşte bu kadar. Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilir," diye gürlledim, ayağa kalktım, kollarımı ona doladım ve yatağa fırlattım.

Kollarını başının üzerinde birleştirdim ve şaşkın ifadesini içime çektim.

"Seni böyle görmeyi ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?" Ona sordum, sesim çaresizdi. "Yatağımda ve beni istediğini söylerken?"

Onu bu şekilde görmek, gözlerindeki ihtiyacın bana kelimeler olmadan bilmek istediğim her şeyi anlatması kalbimi durdurdu.

"Seni istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sana ihtiyacım var Dylan. Seviş benimle.

Becer beni. Bir türlü kurtulamadığım ağrıyı dindir."

Hay sikeyim! O iç burkan açlığı biliyordum ve ikimiz için de doyurmak üzereydim. "Bundan sonra geri dönemeyiz," diye uyardım onu.

Başını iki yana salladı. "Umurumda değil. Tek istediğim sensin." Bana zaten *sahip* olduğunu bilmiyor muydu?

Benim için asla yok olmayacak bir saplantıya dönüştüğünü mü?

"Beni yakaladın," dedim, başımı eğip onu öperken sesim titriyordu.

Deli gibi ağzını aldım ve gözlerinde gördüğüm o çıplak arzuyu bir kez tattığımda, doyamadım.

Ondan her şeyi istiyordum ve bunu elde edene kadar tatmin olmayacaktım. O.

Bileklerini çözüp kollarını bana doladığı anda

Boynum, daha önce sahip olabileceğim kontrolün tamamen kaybolduğunu ve yakın zamanda yeniden ortaya çıkmayacağını biliyordum.

BÖLÜM 23

Kylie

Ağzı benimkini yutmaya başladığı anda güvensizliğimi bıraktım.
Onun aciliyeti.

Onun doymak bilmez ihtiyacı.

Bedenime sahip olma açlığı.

Tüm bu duygular bu tutkulu öpücükte o kadar yoğunlu ki, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğinden şüphe edemiyordum.

"Dylan," diye nefes nefese kaldım, a ğ z ı m ı serbest bırakıp dilini boynumdan aşağıya indirdi, göğüslerime kadar inene kadar durmadı.

Sıcak ağzı meme ucumun etrafına kapanıp emmeye başladığında nefesim kesildi,

ısıyor, sonra da acı verici sertlikteki tepeyi yalıyordu.

Ellerimi saçlarının arasına soktum, onu yaklaştırmak mı yoksa uzaklaştırmak mı istediğimden emin değildim çünkü aldığım zevk çok yoğunlu.

"Oh, Tanrım, evet," diye tısladım, diğer göğsüne geçip ilkinde parmaklarıyla eziyet ediyordu.

Ellerimi saçlarına doladım ve sırtımı dikleştirdim, tüm vücudum neredeyse dayanılmaz olan umutsuz bir ihtiyaçla titreşiyordu.

"Lütfen," diye sızlandım, dakikalar önce hissettiğim sızı geri dönüyordu. acımasız bir özleme dönüştü.

"O kadar güzelsin ki Kylie," dedi Dylan, ağzı karnımda gezinirken ve dokunduğu her yeri ateşe verirken.

Şortumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirip bir kenara fırlattığında içimi bir rahatlama kapladı.

Ayağa kalktı ve kendisine ayak bağı olarak gördüğü her şeyden kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi boxer külotunu çekti.

Gözlerim onun inanılmaz vücudunda dolaştı, bakışlarım onun büyük ve çok dik horozuna kilitlendiğinde karnım sıkıştı.

Nefes nefese bacaklarımı açtım, içimde ona ihtiyaç duyuyordum ama üzerime gelmeyince irkildim.

Bunun yerine, başını açık kalçalarımın arasına gömdü ve dili şişmiş klitorisimle ilk heyecan verici bağlantısını kurduğunda inledim.

"Evet," diye nefes aldım, Dylan amımı şimdiye kadar tattığı en tatlı şeymiş gibi yutarken vücudum titriyordu.

Sanki beni boşaltmak bir saplantı gibiydi.

Ve istediğini cesurca alması, şimdiye kadar deneyimlediğim en ateşli şeydi.

Kıpırdandım ama güçlü kollarını kalçalarımın dolayarak beni yerimde tuttu ve ben duyulara boğulana kadar tadına baktı, alay etti ve yuttu.

"Dylan," diye inledim. "Lütfen."

Artık dayanamıyordum ve vücudum aşırı yük altındaydı.

Ellerimi saçlarına doladım ve çektim, ama bu onu daha da cesaretlendirdi.

Doruğa ulaştığımı hissedebiliyordum ve Dylan sonunda o küçük sinir demetini dişlerinin arasına alıp bana ayrılmam için gereken baskıyı ve uyarımı verdiğinde, vücudum salıverilmemin gücüyle sarsıldı.

"Dylan," diye çığlık attım, yoğun zevk dalgasına biniyordum çünkü yapabileceğim tek şey buydu. "Çok iyi, çok iyi."

Alabildiği her zevki alırken bir an olsun yerinden kalkmadı. cinsel tatmini mümkün olduğunca uzun süre uzatmak.

Sonunda vücuduma tırmandı ve erimiş yeşil gözlerindeki vahşi bakışı gördüğümde beklentiyle titredim.

Tanrım, bu kadar ilkelken ve arzusuna tamamen kendini kaptırmışken nefes kesiciydi... benim için.

Kollarımı boynuna doladım ve beni öperken dudaklarına karşı inledim.

Kendimi onun dilinde tatmak, onu içimde hissetmek için beni daha da çılgına çevirdi.

Bana bağlı.

Bana sahip
çıkıyorsun.

Birbirimize duyduğumuz doymak bilmez ihtiyacı tatmin ediyorduk.

"Becer beni Dylan," dedim erotik kucaklaşmayı bitirdiği anda. "Şimdi. Hemen şimdi."

Bir saniye daha bekleyemezdim.

Bacaklarımı beline doladım ve sabırsızca "Prezervatif" diye mırıldanırken yüzündeki gergin ifadeyi izledim.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim Dylan. Sen temiz misin?"
Ciğerlerime o kadar hızlı hava girip çıkıyordu ki nefesimi tutamıyordum.

"Evet," diye cevap verdi boğuk bir sesle. "Emin misin?"

Ellerimi saçlarında dolaştırdım. "Sen bana güvenirsen ben de sana güvenirim. Kocam dışında hiçbir erkeğin benimle prezervatifsiz seks yapmasına izin vermedim, o yüzden belki-"

Dylan sikinin ucuyla girişimi bulurken, "Bunu yapmalı," dedi.

Önerimden geri adım atma düşüncesi aklımdan uçup gitti.

Yaşadıklarından sonra, Dylan'ın kendisini istenmeyen bir hamileliğe açık bırakmak istemeyebileceği aklıma geldi.

Belli ki yanlış düşünmüştüm. Görünüşe göre bana güvenmiş, ki geçmişi düşünüldüğünde bu oldukça mucizevi bir şeydi.

Dylan taşaklarına kadar içime gömülürken, "Evet," diye mırıldandım.

"Tanrım, çok... büyüksün."

İç kaslarımı germe şekli canımı acıtmadı. Oldukça hızlı bir şekilde kaybolan hızlı bir rahatsızlıktı.

"Bu iyi mi kötü mü?" diye sordu, sesi gergindi ama kılını bile kıpırdatmıyordu. "Siktir! Çok sıkısın tatlım ve prezervatif kullanmamak çok zor."

"İlk kez mi?" Ben sordum.

"Evet," diye sertçe onayladı, vücudu gergindi.

"Bu iyi, Dylan. Evet. Lanet olsun. İyi. Becer beni," dedim.

İyi olduğumu anladığı anda hareket etmeye başladı ve ikimiz de yavaşlayamadığımız çılgın bir ritmin içinde kaybolduk.

Kalçalarımı kaldırdım, onu daha derine götürmek için kalçalarının her dalgalanmasını karşıladım. Daha sert.

Daha hızlı.

Bana sahip olma şekli ilkeldi. İlkel.

Şehvetli

.

Wanton.

Ve bir araya gelme şeklimiz başka türlü olamazdı.

Çok uzun süre beklemiştik, birbirimizi çok çaresizce arzulamıştık.

Ona olan amansız açlığımı tatmin etme konusunda tamamen utanmazdım.

"Evet. Dylan," diye inledim, vücudum artık bastıramadığım duygularla titriyordu. "Sana ihtiyacım var. Lütfen."

"Benim için gel, güzelim. Seni izlemek istiyorum," diye hırladı.

Bu adamın beni tatmin etmek ve tatmin ettiğinin kanıtını görmek için duyduğu büyük arzu şaşırtıcı derecede erotikti.

Gözlerinin üzerimde olmasını

istedim. Beni izlemesini.

Bana yaptıklarını görünce.

Bakışlarımız kilitlendi ve o nefes kesici gözlerin açığa vurduğu vahşi, sahiplenici, imrenen duygulara kapıldım.

Belki de korkmalıydım ama korkmadım.

Sahip olduğu her hayvani arzuyu istedim çünkü onlar benim hissettiklerimle eşleşiyordu.

Hızını kesmeden hareket etti, her itiş klitorisimi uyarana kadar ayarladı.

"Kahretsin! Çok fazla." İnledim. "Bu kadarıyla başa çıkabileceğimden emin değilim."

Yaklaşan orgazmımı hissedebiliyordum ve vücudum o kadar gergindi ki, hayatta kalabileceğimden emin değildim.

"Bırak gitsin," diye kulağımı tırmaladı Dylan. "Seni yakalamak için burada olacağım."

"Çok yoğun ve çok güçlü," diye mırıldandım.

Tırnaklarımı sırtına geçirdim, o içime girerken, etrafımı sararken, beni memnun ederken ve aynı zamanda beni çıldırtırken kendimi topraklamaya çalıştım.

"Dylan!" Çığlık attım. "Dylan!"

Doruk noktam kaçak bir tren gibi üzerimden geçti ve ben kontrolümü kaybettiğimde gözleri yüzümden hiç ayrıldı.

Boşalmamı izlerken bakışlarındaki temel tatmin duygusu
Gördüğüm en sıcak şeydi.

Çekirdeğim Dylan'ın sikinin etrafında titreşiyor, onu sıkıyor, sağıyordu. "Siktir!" diye kükredi. "Kylie. Siktir!"

Nefes almak için savaşıırken, Dylan'ın uçurumun kenarına gidişini izledim, kendi kurtuluşunu bulurken güçlü vücudunun gerilme şekliyle büyülendim.

Ağzı, beni daha da nefessiz bırakan şiddetli ve tutkulu bir kucaklaşmayla benimkinin üzerine indi.

İkimiz de nefes almaya çalışırken yuvarlandı, beni üstüne çekti, vücutlarımız hala birbirine bağlıydı.

Kalp atışlarım yavaşlamaya başladığında, "Sanırım beni tamamen mahvettin," diye mırıldandım. "Bırak bu yataktan çıkmayı, senden kurtulabileceğimden bile emin değilim."

"Mükemmel," dedi, derin baritonuna bir parça mizah karışmıştı. "O zaman seni tam olarak istediğim yere getirdim."

"Terli ve ıslak bir erişte gibi vücuduna mı sarılmış?" Ben sordum.

Dylan elini nemli saçlarımın arasından geçirdi. "Bence terli ve doymuş olmak sende çok seksi duruyor, tatlım."

"Çok sapkınsın," diye mırıldandım.

"Bu bana inanılmaz derecede seksi olduğuna inanmadığını söyleme şeklin mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

Ona bakmak için tek gözümü açtım. "Muhtemelen."

Kendimi sırtüstü yatarken bulduğumda ciyakladım, Dylan'ın yakışıklı yüzü üzerimdeydi, "Her gün bir şekilde ne kadar çekici olduğunu söylediğimi duyacağın kesin olduğuna göre, belki alternatif bir yanıt bulabiliriz. Sanırım hiçbir şey söylemeyebilirsin, bu kabul edilebilir ve hakaretlere tercih edilebilir. Sadece 'teşekkür ederim Dylan' da diyebilir ve böylece bırakabilirsin. Bana gülümseyebilirsin, ama bu muhtemelen sana ne kadar güzel olduğunu tekrar tekrar söylememe neden olur-"

Onu durdurmak için parmağımı dudaklarına götürdüm. "Sana bu işte berbat olduğumu söylemiştim. Sana ne kadar yakışıklı olduğunu söylesem ve beni becermeni istesem nasıl olur?"

Bana doğru sıırttı. "Sanırım bu benim en sevdiğim yanıt olurdu, ama yatak odasında olmaktan sıkılabilirsin."

"Şu anda zaten buradayım," diye hatırlattım ona.

"O zaman daha iyi yanıtları daha sonra düşünelim," diye önerdi.

"Becer beni Dylan," diye fısıldadım sahip olduğumu bilmediğim boğucu bir sesle. "Çok sonra," dedi aceleyle, beni öpmek için başını eğmeden hemen önce.

BÖLÜM 24

Dylan

"**H**Bunun için sana TEŞEKKÜR ETTİM mi?" Kylie emniyet kemerini bağlayıp başını çevirerek bana bakarken sordu. "Buna inanamıyorum.

Her şeyi ayarladınız, böylece bir hafta erken ayrılıp şehrin turistik yerlerini görebildik.

Londra'da. Ve bu jet çok büyüdü."

Başımı salladım. Özel jetim için kimsenin "büyülü" dediğini duymamıştım ve tek yapmam gereken uçuş ekibinin hazır olduğundan emin olmaktı. Ama bana özel bir şey başarmışım gibi bakmak istiyorsa, ben kim oluyordum da karşı çıkıyordum?

"Tüm düğün heyecanı yaşanırken gezmeye pek vaktiniz olmayacak," dedim.

Gerçekten de motivasyonlarım biraz bencilceydi.

Evet, ona Londra'yı göstermek istiyordum ama Dylan Lancaster olarak benim dünyama dalmadan önce onu bir turistin bakış açısıyla gezdirmek için zaman istiyordum.

İkisi tamamen farklı şeylerdi.

Beverly Hills'e döndükten sonra Kylie ve ben birkaç gün boyunca her zamanki rutinimize geri dönmüştük ki Londra'da da aynı şeyi yapabileceğimiz aklıma geldi.

Mide bulantısına neden olan terapi seanslarım, daha yoğun zaman alan bazı bölümleri bitirdiğim için önemli ölçüde azaltıldığından, seanslarımı video konferans yoluyla yapmayı ayarlamıştım.

Kylie için Londra'daki evimde bir ofis ayarlamak zor olmamıştı, ancak orada fazla zaman geçirmesine izin vermeyi planlamıyordum.

Londra'da görülmesi gereken yerler listesinde pek çok yer vardı, bu yüzden hızlı bir tur yapmamız gerekecekti.

Nicole ve Damian düğünle ilgili son dakika düzenlemelerini tamamlamak için bu hafta Hollingsworth House'da olacaktı, böylece Kylie'yle geçireceğim bir hafta bana kalacaktı.

Bir anını bile boşa harcamayı planlamamıştım.

Onsuz yaşayamayacağımı keşfetmem için ek süreye gerek yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, bu gerçek muhtemelen bir süredir benim için kristal berraklığındaydı.

Bensiz yaşayamayacağına ikna olduğundan o kadar emin değildim.

Karşılıklı sevgi ilişkisini benimsemediğinden değil.

Hatta bu konuda o kadar iyi hale gelmişti ki, bugünlerde zamanımın çoğunu bardağın dolu tarafını görmeye çalışarak geçiriyordum.

Ya da belki o cam oldu kelimenin tam anlamıyla taşıyor, hangi yapılmış Her şeyin bu şekilde kalmasını sağlamaya kararlıydım.

Kylie'nin tamamen ve geri dönülmez bir şekilde benden b a ş k a bir şey olduğuna karar vermesine lanet kalbim dayanamazdı.

Bu taahhüt ne kadar erken verilirse, benim için o kadar iyi olur.

Eğer bu yakında gerçekleşmezse, akıl sağlığımı kaybedeceğimden korkuyordum... yine. Ama bu sefer, asla iyileşemeyeceğimden korkuyordum.

Yanımda oturan muhteşem kıvılcık saçlı kızın mutluluğumu bozma ya da artırma gücüne sahip olması oldukça korkutucuydu, ama işte oradaydı ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Oh, Dylan, bak! Los Angeles'ın tüm ışıklarını görebiliyorum," diye haykırdı Kylie, yüzünde şaşkın ve mutlu bir ifadeyle pencereden dışarı bakarken.

Bunu daha önce defalarca görmüştüm ama onun gözünden izlemek çok güzeldi.

çok daha memnuniyet vericiydi. "Görüyorum," diye sırtımdan cevap verdim.

"Sanırım artık o kadar sık bakmıyorum."

"Nasıl bakmazsın?" diye sordu. "Çok güzel."

Hayır, *o çok* güzeldi ve kendimi aşağıdaki ışıklar yerine *onu* izlerken buldum.

Damian, Kylie'nin gülümsediğini görmek için her şeyi yapabileceğim bir noktaya gelmem konusunda beni uyarmıştı ve ben de ilk başta bunun farkına bile varmadan o aşamaya gelmiştim.

Şimdi, bu lanet bir saplantıydı.

Los Angeles ışıkları arkamızda kaldığında, gözlerini pencereden ayırdı ve iç çekerek deri koltuğunda arkasına yaslandı. "İnanılmaz bir hafta geçirdim. Seninle birlikte erkenden Londra'ya gidiyorum... ve o inanılmaz sahil evine. O da hayatta bir kez yaşanacak bir deneyimdi."

"Umarım olmaz," dedim ona. "Yeni sahibi olmak için evrak işlerini yakında bitireceğimden, orada istediğin sıklıkta kalacağız."

Muhteşem ela gözleri irileşti ve o irislerin sürekli değişiyor gibi görünmesi beni büyüledi. Saniyeler içinde yeşilden açık kahverengiye, oradan da altın rengine dönüşüyor gibiydiler.

Şu anda, daha çok yeşilimsi altın rengindeydiler, meraklı olduğu zamanlarda ortaya çıkan ve çok fazla görünüyormuş gibi görünen bir ton.

"Ciddi misin?" diye sordu, şaka yapmadığımdan pek emin değilmiş gibi.

"Elbette," diye bilgilendirdim onu. "Orada özel bir şey oldu, aşkım. Böyle anıları olan bir yerin başkasına gitmesine izin veremezdim. Nick bana satmayı planladığını çünkü çok meşgul olduğu için artık orada hiç vakit geçiremediğini söyledi. Ben de satın aldım. Ne zaman istersen oraya gidebiliriz."

"Öylece mi? Öylece... satın mı aldın?" diye sordu kaşları çatılırken.

Omuz silktim. "Küçük bir satın alma işlemiydi. Amerika'da kişisel bir evim yok. İyi bir seçim gibi göründü. Onaylamıyor musun?"

"Sorun o değil," diye beni temin etti. "Muhteşem bir ev ama çok pahalı. Sanırım böyle bir yeri bir çırpıda satın alabilecek birini daha önce hiç tanımamıştım."

"Beverly Hills'teki ev gibi büyük değil."

"Sorun büyüklüğü değil ve tam olarak küçük de değil," dedi. "Mesele konumu. Ve Beverly Hills'teki yerden çok daha hayranlık uyandırıcı. En azından benim için öyle. Sahil her zaman benim sığınağım gibi olmuştur. Orası çok huzurlu."

"O zaman istediğin zaman oraya kaçmakta özgürsün. Sadece beni de yanında götürmeyi unutma," dedim yarı şaka.

Newport Beach'teki evin pahalı olduğunu düşünseydi, Londra'daki teknoloji harikasının maliyetinden bahsetmeyecektim bile.

Omzuma bir şaplak attı. "Sensiz gider miyim sanki?" diye sordu.

"Seni mutlu edeceğini düşünmüştüm. Kesinlikle güzel anıları var, en azından benim için," dedim ona, aklım ertesi öğleden sonra yola çıkmadan önce o evde seks yaptığımız her yere dönüyordu.

"Başka kimsenin almadığına sevindim," diye itiraf etti iç çekerek. "Sanırım mutfaktaki o graniti son kez görmedim."

O mutfak tezgahında neler olduğunu tam olarak hatırladığımda sııttım. "Ne zaman istersen o anıyı yeniden canlandırmaktan mutluluk duyarım."

"Yapar mıydın?" diye sordu o çok iyi tanıdığım seksi, beni yapan ses tonuyla.

Siktir! Her zamanki gibi, sikim şu basit olasılığa hemen tepki verdi
O muhteşem vücudunun içine girmek.

Ondan gelen tek bir bakış yetti.

Uzandım ve yanağının yumuşak tenini okşadım. "Sana bugün ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" Söylememiş olsaydım bunu söylemeyi nasıl ihmal edeceğimi merak ederek sordum.

"Birkaç kez," diye yanıtladı elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirirken. "Her seferinde başımızı belaya soktu. Sana ne kadar nefes kesici derecede yakışıklı olduğunu söyleyeceğimi biliyorsun, ki bu her zaman doğrudur ve-"

"Sakın söyleme," dedim, sesim çakıllı ve sertti. "Önce yemek. Akşam yemeği birazdan burada olur. Şimdi hatırladım. Geçen sefer söylediğinde öğle yemeğini çoktan kaçırmıştın."

"Şikayet ettiğimi duyuyor musun?" diye sordu şehvetli bir kahkaha atarak.

"Hayır," dedim sertçe. "Ama yemeğin her şeyden önce geldiğini bana hatırlatmalısın. Bunu her söylediğinde, önce yemek yediğinden emin olmadan seni bir mağara adamı gibi sürükleyip götürmemeliyim."

Böyle devam edersen açlıktan ölecekti, çünkü açık bir davet olsun ya da olmasın ellerimi ondan uzak tutamıyordum.

Emniyet kemerini çözdü, kolçağı kaldırdı ve bana yaklaştı.

Kendi kemerimi sabırsızlıkla çözdüm, kollarımı onun sıcak, yumuşak bedenine doladım ve onu kucağıma çektim.

Lanet olsun! Emniyet kemeri işareti *kapalıydı* ve o bana mümkün olduğunca yakın olmadıkça asla tatmin olmuyordum.

"Bilmiyorum," dedi usulca. "Tüm bu azgın Neandertal olayı oldukça ateşli. Senden önce hiçbir erkekte bu kadar tutku uyandırdığımı sanmıyorum."

Evet, bu da başka bir şeydi... Yetişkin hayatını şimdiye kadar onu mağarasına sürüklemek istemeyen bir erkek olmadan nasıl geçirmişti?

Tekrar ve tekrar.

"O zaman belli ki saklanıyordun," diye homurdandım.

"Belki de sadece seni bekliyordum," diye düşündü.

"Umarım öyledir," dedim kollarımı beline doladığımda.

Dürüst olmak gerekirse, onun ne kadar karşı konulmaz olduğunu fark eden ilk erkek olmaktan memnundum. Sadece bunun tam olarak nasıl olduğundan emin değildim.

Ellerini saçlarımda dolaştırdı ve ben de gözlerimi kapatıp, o "Belki de beni inine götürmesini istediğim ilk erkek sensin" derken bu şefkatli dokunuşun tadını çıkardım.

Bunu yapan son kişi de ben olurdum.

Kylie Hart'ı çoktan sahiplenmiştim ve o benimdi.

Eğer bu beni bir mağara sakini gibi gösteriyorsa, o göstermediği sürece benim için bir sorun yoktu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Ben sordum.

Güldü ve o sesi duyduğumda her zaman olduğu gibi göğsüm ağrıdı.

"Dediğim gibi, oldukça sıcak," diye hatırlattı bana. "Ve her zaman çok lüks bir mağaradır."

"Sosyetik" kelimesini Nicole'den aldığını bildiğim için sııttım.

"Ve öyle olmasa bile," diye devam etti. "Seninleyken gitmeyeceğim hiçbir yer yok, yakışıklı. İlkel ya da lüks."

Gözlerimi açtım ve ona baktım, gözlerim yüzünü ararken kalbim boğazıma düğümlendi.

O görkemli kırmızı yelesini bugün örmüştü ama bazı bukleler kaçtı ve parlak kızıl saçlarının tutamları yüzünün ipeksi, kremsi tenini çerçeveledi.

O sevimli çillerini makyajla gizlemişti ama ben orada olduklarını biliyordum. O sevimli, minik noktaların her birinin yerini ezberlemiştim.

Uzandım ve başının arkasındaki kalın örgüyle oynadım. "Benim gibi bir adam nasıl oldu da senin gibi bir kadın kapımdan içeri girecek kadar şanslı oldu?"

Ağzını açtı ama konuşmadan başını aşağı çekti ve o duygulu dudaklarını çaldım.

Bu, kesinlikle, onu bu işten uzak tutmak için düşünebildiğim en tatmin edici yoldu. gezegendeki en şanslı piç olduğumu inkar ediyordum.

BÖLÜM 25

Kylie

"**T**O ÇOK muhteşem," dedim Dylan'a iki gün sonra Hyde Park'ta dolaşırken.

Kensington Bahçeleri'nden başladık ve İtalyan Suyu'nun yanından geçtik. Bahçeler, insanların çimenlerde dinlendiği ya da sadece güzel yaz gününün tadını çıkarmak için fıskiyelerin yanındaki banklara sıralandığı yerlerdi. O bölge kalabalıktı, ama orayı geçtikten sonra yol sessizleşti ve Dylan beni çimenlik bir alana çekerek Serpentine Sackler Galerisi'ne giden daha az yürünen bir yolu takip ettik.

Sergileri gezdikten sonra Hyde Park'a doğru yola çıktık.

Dylan son derece rahat görünüyordu ama kalabalık bir caddede karşıdan karşıya geçmeye çalıştığımızda koruyucu kolunu belime doladığı ve trafikten uzaklaşana kadar vücudunun gergin olduğu gözümden kaçmamıştı.

Sıradan bir gözlemci muhtemelen tepkisini fark etmezdi, ancak geçmişini bildiğim için neden biraz rahatsızlık duyduğunu anladım.

Belli etmese de, sanki karşıdan gelen trafiğe dalmadığımdan emin olması gerekiyormuş gibi, kolu etrafımda güçlü bir bant gibiydi.

Rahatsızlığa rağmen dişlerini sıktı ve geçmişini geride bırakma konusundaki kararlılığına hayret ettim.

Zamanla daha kolay olacaktı ve belirgin bir geri dönüş yoktu, ama ben Onu rahatsız görmekten nefret ederdi çünkü genellikle bir şey yapmakta nadiren tereddüt eden bir adamdı.

"Kalabalık," diye gözlemledi Dylan elimi tutup turist kalabalığından kaçınmak için beni kendine doğru çekerken.

Serpentine'in kenarına yakın yüzen bir kuğuya dikkatle yaklaşırken etrafımda birkaç farklı dilin konuşulduğunu duyabiliyordum.

Kuğunun kalabalığa bu kadar ilgisiz görünmesine şaşırarak, "*Sadece* turistler olduğunu sanmıyorum," dedim.

Bana sırtıttı, gözleri bir çift koyu renk gözlükle gizlenmişti. "Biz İngilizler yağmurlu ve soğuk havalardan kısa bir süreliğine kurtulmanın tadını çıkarmayı öğrenmeliyiz. Böyle günlerimiz pek olmuyor ve yazlarımız kısa sürüyor."

Dylan bir kot pantolon ve kısa kollu bir polo tişört giymişti ama bu gündelik kıyafet onun bugün ne kadar yakışıklı göründüğünü göstermiyordu.

Bu sabah orman yeşili bir kapri pantolon ve ona uygun çiçekli bir gömlek giymiştim - tabii ki hava durumunu kontrol ettikten sonra.

Bakmak için yanıma gelen yaşlı bir kadına gülümsedim. Kuğu.

"Bugün hava oldukça sıcak, değil mi?" diye yorum yaptı. Dylan sırtıttı ve bana "sana söylemiştim" der gibi bir bakış attı. "Çok güzel bir gün," diye başımı sallayarak onayladım.

Bana gülümsedi ve uzaklaştı.

"Az önce onun bütün gününü güzelleştirdin," dedi yaklaşırken. "Bunun ne kadar kolay olduğunu görüyorsun, değil mi? Bir İngiliz'in hava durumu algısına katıl ve ömür boyu süreceksin bir arkadaş edin."

Bir kahkaha patlattım. "Ukalalık yapma."

Aslında İngilizlerin hava durumu hakkında konuşmayı sevdiklerini fark etmiştim ve Dylan'ın bu konuda benimle dalga *geçmediğini* görünce şaşırdım.

Elimi nazikçe çekti. "Sanırım gitsek iyi olacak. Biraz pembeleşiyorsun. Eğer biraz gölge bulabilirsek, biraz daha güneş kremi sürmelisin."

Açık tenim dışarıda olmayı seven bir kadın için tam bir baş belasıydı ama nadiren kullandığım güneş kremi tüpüne karşı cömert olmayı öğrenmiştim.

hiçbir yere gitmedi.

"Kuşlar çok uysal," dedim su kenarından uzaklaşırken. "Kalabalığa alışkınlar ve insanlar tarafından beslendikleri için aslında onlardan korkmuyorum."

Gezinmeye devam ettik ve önümüzde yoğun günler olduğunu düşündüm. Şimdiden çok yol kat etmiştik.

Yolda Dylan'ın uçağında uyuduğumuz için dün Londra Kulesi'ne gittik ve Tower Bridge'e kadar yürüdük.

Bugün, Dylan'ın yeni kişisel arabası ve şoförü olduğunu öğrendiğim şık, siyah bir Rolls Royce Ghost ile şehir turu attıktan sonra Kensington Gardens'ta araçtan indik.

Yeni evine tamamen alıştığımı söyleyemezdim. Muhteşem malikânenin kapısından her girişimde hâlâ şaşkınlık içindeydim. Malikânenin büyüklüğü çok etkileyiciydi ama benim şaşkınlığım daha çok üç katı yeraltında, iki katı da yerüstünde olmak üzere yeraltı katlarında inşa edilmiş olmasıyla ilgiliydi.

Ev çok otomatik olduğu için bazen kendimi bir bilimkurgu filminin ortasında gibi hissediyordum.

Muhteşem olmadığından değil, ama muhtemelen bir süre sonra Böyle muhteşem bir yerde kalmaya alışkınım.

Dylan binanın içine girip bir tepsi yiyecek ve birkaç gazlı içecek dönerken ben gölgede bir piknik masasına oturup daha fazla güneş kremi sürdüm.

Balık ve patates kızartmasını mideye indirmeye başlarken ona "Bu gerçekten çok iyi," dedim.

Gölgede oturduğumuz için ikimiz de güneş gözlüklerimizi çıkarmıştık, bu yüzden bana bakarken gözlerindeki eğlenceyi görebiliyordum.

İkinci balık parçasına başlarken bana sırtıttı. "Bu gerçekten İngiltere'de birinin balık ve patates kızartmasını tamamen mahvetmesi çok zor. Daha iyilerini yedim ama yemek yemelisin."

Sırttım. "Sanki gerçekten yemek istediğimde bir öğünü hiç kaçırıyor muyum?"

Dylan beni beslemeyi hiç bırakmıyor gibiydi ve beni becermek için sürüklediği için öğünleri kaçırdığıma dair saçmalıkları tamamen gülünçtü.

"Nedir bu?" Küçük bir çatalın içindeki bir şeyden küçük bir çatal dolusu alırken sordum

Kase.

"Mushy peas," diye yanıtladı.

Kaşlarımı kaldırdım ve tadına baktım. "Çok lezzetliler. İçinde ne var?"

"Size her bir malzemeyi söyleyemem," dedi düşünceli bir şekilde. "Ama kesinlikle krema ve tereyağı var. Kötü sebzeleri nasıl lezzetli ve çok daha az sağlıklı hale getireceğimizi biliyoruz."

Salata dışında çoğu yeşil sebzeyi sevmediğim için şikayet edecek değildim çünkü bezelye lapası lezzetliydi.

"Bugün için sana teşekkür ettim mi?" Emin olmak için sordum.

Dylan bu haftayı benim için özel kılmak için yaptığı her şeyi ne kadar takdir ettiğimi biliyordu.

"Henüz bitmedi," diye belirtti. "Ve evet, bana teşekkür ettin. Bugün bile en az yarım düzine kez."

"Tamam, sonra tekrar yaparım."

Bana oraya gitme bile der gibi bir bakış fırlattı. "Bana teşekkür etmene gerek yok Kylie. Bundan en az senin kadar zevk alıyorum. Evde olmak iyi hissettiriyor."

O kadar rahat görünüyordu ki ona inandım.

Dylan'ın burada kendini bulduğu çok açıktı ve ABD'de bulunduğumuz süre boyunca onun aslında başka bir yere ait olduğunu hatırlamak zor olmuştu. Seksi İngiliz aksanının dışında, ABD'ye hiç de yabancı görünmüyordu.

Eyaletler de.

"Kimsenin sizi tanımamasına şaşırdım," diye düşündüm. "Burada ünlü bir yüz olduğunuzu düşünürdüm."

"Bu insanların çoğu turist ve tüm bu skandal fotoğraflardan önce yüzümüzü medyadan uzak tutmaya çalıştık. Annem normal bir çocukluk geçirmemizi istiyordu. Çocukken tatillerimizin bir kısmını İspanya'da geçirirdik ve yetişkin olduğumuzda hiçbirimiz ilgi odağı olmak istemedik. Damian ve benim yönetmemiz gereken bir şirketimiz vardı ve Leo

zamanının çoğunu

Vahşı doğa. Dedikodu paçavralarında yer almadık çünkü mecbur kalmadıkça sosyal etkinliklere katılmazdık. Çoğunlukla oldukça normal hayatlar yaşadık."

Homurdandım. "Eğer Rolls Royce'a binmeye ve dünya nüfusunun sadece küçük bir kısmının karşılayabileceği evlere sahip olmaya normal diyebiliyorsan. Sen, Dylan Lancaster, normal olmaktan çok uzaksın."

"Benim için normal," dedi yüz ifadesi biraz savunmacı bir ifadeyle.

"Hey," dedim daha yumuşak bir sesle. "Bunu kötü anlamda söylemedim. Tüm bunların senin için sıradan olduğunu biliyorum. Sadece *çoğu* insan için olmadığını söylüyorum. Benim için oldukça sıra dışı."

Yapmak istediğim son şey onu incitmekti. Dylan onun hayatının içine doğmuştu ve kim onun yaşam tarzını yaşamak istemezdi ki?

O ve Damian şirketleri için kıçlarını yırttılar, sadece sosyal turlar ve etkinlikler yapmak yerine, bunun için çalışmadan servetleriyle yaşadılar.

Bu kadar aşırı zengin olmalarının nedeni buydu.

"Lancaster olarak doğmak her zaman kolay değildir," diye homurdandı. "Devasa servetimiz *dışında* bir şey gören çok az insan var. Damian ve ben Lancaster International'ın tüm dünya için iyi şeyler yaptığından emin olmaya çalışıyoruz. Dünyadaki kriz durumlarının çözümüne katkıda bulunmanın bizim sorumluluğumuz olduğunu düşünüyoruz. Sadece parayla değil, inovasyonla da. Leo'nun yaptığı her şey, hayvan popülasyonlarını yok olmanın eşiğine getirecek kadar aptallık ettikten sonra nesli tükenmekte olan türleri kurtarmaya çalışmaktır. Bu hiçbir zaman hiçbirimiz için öncelikle daha fazla para kazanmakla ilgili olmadı."

Şaşkınlıkla ona baktım çünkü ultra zengin olmanın olumsuz yanlarını hiç düşünmemiştim. "Lancaster, dünya sorunlarını çözmek için yaptığınız tüm yeniliklerle tanınıyor," diye ona güvence verdim. "Ve her yıl hayır kurumlarına yüklü miktarda bağış yaptığınızdan hiç şüphem yok, muhtemelen vermeniz gerekenden çok daha fazlasını veriyorsunuz. Leo'nun ne yaptığı hakkında çok fazla bilgim yok, ancak barınağı kar amacı gütmmediği için para için olmadığı açık. Eğer insanlar

servetinizin ve yaptığınız tüm iyi şeylerin arkasına saklanıyorlarsa, o zaman aptaldırlar."

Lancaster'lar insanlığa yardım etmek için ne yaparlarsa yapsınlar, her zaman Tanrı'dan daha fazla paraya ve herkesin tanıdığı önemli bir aile ismine sahip milyarderler olarak görülecekleri gerçeğine karşı aniden kendimi son derece savunmacı hissettim.

Bu muhteşem ailenin üyeleriyle tanıştıklarında yüzeyin altına bakan oldu mu?

Dylan'ın geçmişte flört deneyimleri hakkında söylediklerinden, öyle olmadığını düşünmüştüm.

"Son derece ayrıcalıklı olduğumu biliyorum Kylie," dedi utangaç bir ifadeyle. "Beni savunmak zorunda değilsin."

Ona gülümsedim, yüzündeki ciddi ifadeye bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Evet, aslında biliyorum. Senin ve Damian'ın ne kadar sıkı çalıştığınızı biliyorum ve Leo'nun nadiren evde olduğu gerçeğine bakılırsa, eminim o da çalışıyordur. Eğer hiçbiriniz kendi borunuzu öttürmeyecekseniz, belki de birilerinin bunu sizin için yapması gerekiyordur. Hiçbir kadının gerçek Dylan Lancaster'ı görmemiş olması beni kızdırıyor çünkü senin gerçekten ne kadar inanılmaz bir adam olduğunu biliyorum."

Yüz ifadesi tam teşekküllü bir sırıtışa dönüştü. "Benim için gerçekten önemli olan tek kadın sensin."

Bana cesurca göz kırparken nabzım hızlandı ama başka bir şey söylemedi.

Vay anasını! Dylan Lancaster'ın romantik ilgisinin tek odağı olmak biraz akıl karıştırıcı olabilir...

Ama oldukça muhteşem hissettirdi.

BÖLÜM 26

Dylan

IVAKTİMİN AZALDIĞINI BİLİYORDUM ama yine de Kylie ile yapmam gereken tartışmaya nasıl başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Altı gündür Londra'daydık ama ikimiz de bu konuyu açmamıştık. birlikte geleceğimizin konusu.

Birlikte Londra'nın dört bir yanını dolaşmış, patlamasını istemediğim bir mutluluk balonunun içine hapsolmuştuk.

Kaçmasına izin vermek gibi bir planım yoktu. Kylie Hart benimdi.

O benim kalacaktı.

Sadece detayları halletmemiz gerekiyordu.

Kylie seksi bir iniltiyle, "Aman Tanrım, bu bir kaşıktaki cennet," dedi.

Yapışkan şekerlemeli pudinginden bir ısırık daha alırken gözlerinin kapanışını izlediğimde gülümsemekten kendimi alamadım.

Bu akşam evde kalmaya karar vermiştik çünkü ikimiz de bitkin düşmüştük.

Londra'da her gün sabahtan akşama kadar koşturmaktan

yorulmuştum. Akşam yemeğimizi bir şefe hazırlatmıştım, tatlı için de özel bir istekte bulunmuştum.

Birkaç dakika önce pudingi yemek masasına getirmiştin.

"Sana iyi bir yapışkan şekerleme pudingi bulacağıma söz ver mi ş t i m , " diye hatırlattım.

"Neden Amerika'da böyle şeyler yok?" dedi, sesi mutsuz geliyordu. Çünkü memlekette her menüde rutin olarak bulunmazdı.

Ben kendiminkini çoktan mideye indirmiştin ama Kylie sanki mutfakta daha fazlası yokmuş gibi küçük ısırıklarla onunkinin tadını çıkarıyordu.

Karşısındaki sandalyede oturduğum yerden onu izledim ve güzel yüzündeki her nüansı yakaladım.

Küçük şeylerin bile onu kesinlikle memnun etmesini ve nereye gidersek gidelim neredeyse her zaman hayret edecek bir şey bulmasını çok sevdim.

Onun için yaptığım ve onun fark etmediği ya da bana bolca teşekkür etmediği tek bir şey bile yoktu.

Bazı açılardan bundan gerçekten nefret ediyordum çünkü bu bana hayatında çok az insanın onun için bir şey yaptığını ya da onu takdir ettiğini söylüyordu.

Sözlerini bitirdiğinde, mideme indirilmiş bir yumruk gibi hissettiren görkemli bir gülümsemeyle beni hizaya getirmişti.

Tanrım! Bir daha bana böyle gülümsediği bir zaman olacak mıydı ve ben kendimi sanki biri rüzgârımı kesmiş gibi hissetmeyecek miydim?

Kylie yavaş yavaş ruhumda kalan karanlığın çoğunu kovmayı başarmış ve geride onun ışık saçan özünden başka bir şey bırakmamıştı.

Coğrafya ve diğer ayrıntılar hakkında konuşmuş olsak da, en azından birlikte olacağımızı ve birlikte kalacağımızı biliyordu, değil mi?

Gerçekten, aksini nasıl düşünebilir? Bu

kadın benim bir parçamdı.

Onun sıcak, yumuşak bedenine sarılmadan tek bir gece bile uyumak istemedim.

benimkine kadar.

O burada olmadan bu evde bir gün bile geçirmek istemiyordum. O masada oturmadan yemek yemek istemiyordum. Kesinlikle, biliyor *olmalı*.

Hayır, bu konuda *konusmamıştık*, ama kafasında fikirler dolaşıyor olmalıydı, henüz bahsetmediği öneriler.

Tabağını geri iterken iç çekti. "Sanırım düğün hakkında düşünmeye başlamamın zamanı geldi. Onu da dört gözle bekliyorum ama bu hafta çok büyüdü geçti."

Büyüdü.

İşte yine o kelime.

Birlikte olduğumuz için mi büyülydü yoksa Londra'nın büyüleyici olduğunu düşündüğü için mi?

"Pazartesi gecesi yapılacak düğün öncesi gala için elbiseni bugün teslim ettiler," dedim gelişigüzel.

Kaşlarını çattı. "Ne elbisesi? Ben bir şey sipariş etmedim."

Hayır, ama ben yaptım.

Kylie'yi Harrods'a gerekli turistik geziye götürmüştüm ve oradayken güzel bir gece elbisesi gözüne çarpmıştı.

Getirdiği elbisenin annesinin galası için yeterince resmi olmadığından endişelenmişti, bedenini almış ve denemeye hazırды... ta ki fiyatı görene kadar.

Zuhair Murad'ın elbisesinden sanki yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi aceleyle uzaklaştı.

Bugün teslim ettirdim.

"Ana dolabınızda," diye bilgilendirdim onu.

"Dylan Lancaster," dedi alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla. "Ne sipariş ettin? Tanrım, lütfen Harrods'tan gelen o elbise olduğunu söyleme."

"Pekala, bunu *söylemeyeceğim*," diye karşılık verdim. "Ama dolabında olmadığına da söz veremem."

"Hayır," diye inledi. "Dylan, o elbise neredeyse benim arabam kadardı."

"Bu bir hediye," dedim ona.

"Zaten tüm bu seyahati bana verdin," diye karşı çıktı. "Lütfen geri gönder. Ben böyle elbiseler almam. Yani, çok çarpıcı ama benim için yeterince şey yaptın."

"Geri göndermeyeceğim," dedim inatla. "Kylie, senin için harcayamayacaksam paramın olmasının ne anlamı var? Sana aldığım şeylerin fiyatı benim için bir şey ifade etmiyor. Küçük şeyler. Erkek arkadaşın aslında Tanrı'dan daha fazla parası olan bir milyarder ve gelecekte daha da pahalı hediyeler alacaksın. Ben buyum, aşkım. Benden sana gönlünün istediği her şeyi vermememi isteme çünkü bunu yapamam."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Ağzını açmasını ve sonra kapatmasını izledim. Ve sonra tekrar yaptı.

"Seninle ne yapacağım ben, Dylan Lancaster?" diye sordu sonunda, sesi tamamen bıkkın çıkıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni tutmak mı?"

Gözlerini devirdi. "Seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdim ama hediye verme işi benim için kolay olmayacak. Daha önce hiçbir erkek bana çiçek vermemişti, hele ki beş rakamlı bir elbise ve Londra'da tüm masrafları karşılanmış lüks bir tatil. Buna asla karşılayamayacağım pahalı akşam yemekleri de dahil. Özel jeti de unutmayalım."

"Çiçekleri sever misin?" Ona henüz çiçek almadığımı fark ederek sordum. "Elbette," diye homurdandı. "Yani, genel olarak, evet. Ama burada çiçekten bahsetmiyoruz.

bir buket çiçek hakkında, Dylan."

Yarın teslimata başlayabilirim, her gün farklı bir çiçek buketi.

Bunu yaparsam, tepkilerinden gerçekten neyi sevdiğini anlayabilirdim.

"Dylan!" dedi sertçe. "Evet."

"Tanrım, beni dinliyor musun?"

Ayağa kalktı, tabaklarımızı aldı ve mutfığa doğru yürüdü.

Elbette onu takip ettim, çünkü yaptığım şey buydu ve bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum.

"Kylie," dedim mutfığa girerken. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedi sertçe. "Boş ver."

Kapları bulaşık makinesine koydum ve kapağını kapattım. "Konuş benimle," diye ısrar ettim, önüne geçip çıkışını engelledim. "Kaçmak bunu çözmeyecek."

Bana baktı, yüz ifadesi çalkantılıydı ve şöyle dedi: "Ne diyebilirim ki? Sen sensin, ben de benim. Pahalı hediyelerden rahatsız olduğumu anlatmaya çalışıyordum. Beni duymadın. Şu anda, muhtemelen dünyadaki en inatçı adam olduğumu düşünüyorum."

"Seni duydum," diye açıkladım, hayal kırıklığı seviyemin yükseldiğini hissederek. "Her.

Tek kişilik. Kelime. Ama aklıma ne takıldı biliyor musun

Kylie?" Başını salladı.

"Tamam. Sana söyleyeyim. Tek düşünebildiğim senin daha önce hiç çiçek aldım. Hem de hiç. Sanırım bir kocan ve birkaç erkek arkadaşın olduğundan beri duyduğum en üzücü şey bu. Karşılaştıracak olursak, sana aldığım ürünleri benim almam, normal bir erkeğin sana çiçek almasından daha ucuza geliyor. Yine de o hediyeleri yüzüme fırlatmak istiyorsun. Benim tek amacım seni mutlu etmek ve sana değer verdiğimi bilmeni sağlamaktı. Bence hayatımdaki en önemli kadınmışsın gibi davranılmayı hak ediyorsun çünkü öylesin. Ben o diğer erkekler değilim Kylie, çünkü seni mutlu etmek ve istediğin ya da ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak umurumda. Aslında, bunu yapabilen bir erkek olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum çünkü sana bakmam için bana *ihtiyacın* olmadığını biliyorum. Benimle birlikte olmayı seçiyorsun çünkü bunu istiyorsun. Ama sana hediyeler vermeme de izin vermeni tercih ederim çünkü onlara ya da bana ihtiyacın olmasa bile bu beni işe yarar hissettiriyor."

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Bana faydalı olmak için gerçekten başka bir şey yapman gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu usulca. "Haklısın, bunlar senin için ucuz hediyeler ve böyle düşünceli bir jesti yüzüne vurmak istememiştim. Özür dilerim Dylan. Belki de kimsenin beni bu şekilde önemsemesine alışık değilimdir."

"Biri yapmalıydı," diye homurdandım.

Bana sıcak, hayranlık dolu bir gülümseme gönderdi, bu da sikimi olduğundan daha da sertleştirdi, ki bu neredeyse imkansız bir başarıydı.

"Peki bütün bunları yapıyorsan, ben senin için ne yapabilirim?" diye sordu. "Sana tapıyorum ama banka hesabım tasarımları kıyafetlere yetmiyor."

Benimle kal.

Sadece yanımda nefes al.

Kollarını bana sar ve sevginin içinde mutlu bir şekilde boğulmama izin ver.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve sertçe, "Bana tapmaya devam et, ben de dünyanın en mutlu erkeği olayım, aşkım," dedim.

Ellerini tişörtümün altına soktu ve o yumuşak avuçlarını şehvetli bir hareketle gövdemde gezdirdi, öyle ki aklımdaki mantıklı düşünceler bir anda uçup gitti.

BÖLÜM 27

Kylie

T Göğsümdeki sıcaklık tüm vücuduma yayıldı ve sonunda doğrudan kalçalarımın arasına indi.

Tanrım, bu adamı nasıl da sevmiştim.

Beni önemseme şekli.

İhtiyaçlarımı düşünme şekli.

Hiçbir karşılık beklemeden özverili bir şekilde verdi.

"Seni bulacak kadar nasıl şanslıyım Dylan Lancaster?" diye fısıldarken parmaklarımın altındaki teninin tadını çıkardım. Senden önce ne olduğunun hiçbir önemi yok çünkü sen yaşadığım her berbat hayat deneyimini fazlasıyla telafi ediyorsun."

Onunla birlikte olmak bana el üstünde tutulmanın ve sevilmenin nasıl bir şey olduğunu öğretmişti ve bazen bu o kadar iyi hissettiriyordu ki neredeyse korkutucuydu.

Kalçalarımı kavrarken "Amacım bu bebeğim," diye cevap verdi boğuk bir sesle. "Görev tamamlandı," dedim iç çekerek gömleğini üzerine çekerken.

Başını. "Sana dokunmama izin ver, Dylan. Vücudunu seviyorum."

Ellerimi geniş omuzlarında, göğsünde gezdirdim ve sonra karnındaki tüm sert, katı kasların izini sürdüm.

Dylan nefes kesiciydi, ağzımın suyunu akıtacak kadar değerli bir vücudu vardı.

onun her santiminin benim olduğu gerçeğini.

Elimi aşağıya indirdim ve sert aletini avuçladım, elimi kot pantolonunun üzerine bastırdım.

"Burada küçük bir sorunun var," diye

takıldım. "Tatlım, bu *büyük* bir sorun," diye

homurdandı. "Öyle," diye kabul ettim. "Ama

sanırım yardım edebilirim."

Kotunun üst düğmesini açtığımda duyulabilir bir nefes çekti. "Bunu yapabilecek tek kişi sensin," dedi hırıltılı bir sesle.

Benim için bu kadar çaresiz görünmesine bayılıyordum. Dylan'la kaç kez seks yaparsak yapalım, her seferinde bir sonraki kadar şiddetli oluyordu.

Bazen daha fazla.

Birbirimizin vücutlarını ve birbirimizi neyin memnun ettiğini daha iyi tanıdıkça, daha da ateşli hale geldi.

Dylan doyumsuzdu ve onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı.

Aletini serbest bıraktım ve yere düşerek kot pantolonunu ve boxer külotunu ayak bileklerine kadar indirdim.

Sabırsızlıkla onları tekmeledi.

Elimi onun devasa sikinin üzerinde gezdirdim. Çok sert çeliğin üzerinde ipek gibi hissettiren şeye dokunmaktan asla yorulmadım.

"Kylie? Bebeğim," dedi Dylan boğuk bir sesle.

Kıçımı tezgâha doğru ittim, öne doğru eğildim ve dilimi ucunun etrafında döndürerek orada beni bekleyen nem damlacıklarının tadına baktım.

"Beni öldüreceksin kadın," dedi Dylan elini saçlarıma dolarken.

Sesindeki ham arzu bedenimi ateşe verdi.

Ağzımı açtım ve mümkün olduğunca çok şaftını aldım ve sonra yavaşça geri çektim, dudaklarım yaratabildiğim kadar çok emişle etrafına sarıldı.

"Tanrım! Kylie!" Parmakları kafa derimde sıkılaşıırken homurdandı.

Dudaklarından çıkan her zevk sesi beni daha da tahrik ediyordu. Onu yutarken sıkı, sert kıçını okşadım, sonunda iki elimle bir yanağını kavrayana kadar parmaklarımı sıktım.

"Siktir!" diye küfretti, ben aşağı yukarı sallanırken eliyle başımı yönlendiriyordu. "Çok. Lanet. İyi."

Bir elimi kıçından taşaklarına götürdüm, onu harekete geçireceğini bildiğim doğru miktarda basınçla okşadım.

"Hayır. Lanet olsun. Olmuyor," diye homurdandı Dylan ve beni yukarı çekti. "Sorun ne?" Ona şehvetli bir şaşkınlıkla sordum.

Beni hızla soyarken alçak ve ateşli bir ses tonuyla, "O güzel dudaklar sikimin etrafındayken boşalmayı çok istesem de, senin bu tatlı bedeninin içinde olmaya daha çok ihtiyacım var," dedi.

Beni kucağına aldı ve yemek odasına kadar olan kısa mesafeyi adımladı.

"Yatak odasına kadar gidemeyeceğim," diye homurdandı beni masanın üzerine yatırırken.

Masa.

"Umurumda değil," diye inledim. "Sadece sik beni." Yapmadı.

Ellerini kığımın üzerinde gezdirdi ve sonra birini kalçalarımın arasına götürdü.

Parmağı klitorisimi bulduğunda neredeyse tavana çarpacaktım.

Kaygan sinir demetini okşadı, diğer eli sırtımı ve sonra kığımın okşadı.

Başım masaya düşerken nefes nefese kaldım, vücudum doruğa yaklaşırken Dylan kaygan kıvrımlarımı tekrar tekrar okşadı.

"Kahretsin, Dylan! Sik beni!" İstedim, vücudum hazırды ve patlamaya hazırды.

Onun sikini içime almak için muhtaç ve çaresizdim.

Sikini bana vermeye ne kadar açsam o kadar aç olduğumu düşündüğünde beni tatmin ederdi, ondan bir saniye önce değil.

Dylan her zaman onun yanında olduğumdan emin olurdu, ama şu anda onun önünde olabilir.

Sikin ucunu giriş yerimde hissettiğimde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. "İhtiyacın olan bu mu Kylie?" diye sordu kabaca.

"Söyle bana."

Kalbim beklentiyle çarpıyor, vücudum ihtiyaçla gümbürdüyordu.

"Evet. Öyle olduğunu biliyorsun," diye inledim.

"Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim," dedi boğuk, çığ bir ses tonuyla, ileri atılıp sikini içime gömerken.

"Oh, Tanrım, evet!" İnledim. "Çok iyi hissediyorsun."

Elleri kalçalarımı kavradı ve her biri bir öncekinden daha derin, daha sert olan sabit vuruşlarla hareket etmeye başladı.

Elinin sırtımı aşağı yukarı okşamaya başladığını hissettim ve sonra öne eğilip yüzünü boynuma gömdü, dili ve ağzı bulabildiği her hassas teni yutuyordu.

Vücudum alev alev yanarken "Dylan," diye boğuk bir ses çıkardım.

Bu adam beni tüketti, bana her dokunduğunda beni ele geçirdi, ta ki birimizin nerede bitip diğerimizin nerede başladığından emin olamayana kadar.

Dylan göğsünü sırtıma yaslayarak, "Keşke bunu uzun süre devam ettirebilsem," diye gürledi. "Seninle yavaş hız diye bir şey yok Kylie. Beni tamamen çıldırtıyorsun. Sen benim akıl sağlığım ve deliliğimsin."

"Ben de," diye mırıldandım, bedenlerimizin Dylan'ı ruhumun içinde hissedebileceğim kadar birbirine dolandığı o yoğun yakınlık anının tadını çıkararak.

Doğruldu, ikimiz de daha fazla kendimizi tutamadığımız için itişleri daha acil, daha çılgın hale geldi.

"Daha sert," diye ısrar ettim.

Kalçalarımı kavradı ve kendini içime her gömdüğünde, aleti o kadar derindi ki vücudum memnuniyetle titreşti.

"Evet!" Haykırdım. "Dylan!"

Doruk noktam zirveye çıkmaya başladı, salınım o kadar güçlüydü ki vücudum patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Kylie," diye kükredi Dylan içime girerken, sonunda kendi kurtuluşunu bulmuştu.

Dylan göğsü kabararak öne doğru eğilip yüzünü boynuma gömdüğünde kalbim küt küt atıyordu.

Başımı çevirdim ve vücudu beni korumak zorundaymış gibi sararken hızlı, nefessiz bir öpücük paylaştık.

"Beni her seferinde mahvediyorsun," dedim arkama uzanıp elimi saçlarında gezdirirken.

Çıplak kışını bir sandalyeye yerleştirdi ve beni kucağına çekti, kolları beni koruyucu bir şekilde sardı.

Başımı omzuna koydum ve elimi saçlarının arasına soktum. "Seni incittiysem özür dilerim. Bu asla yapmak istemediğim bir şey," diye mırıldandım başının arkasındaki saç tellerini parmaklarken.

"Seni zorlamamalıydım. Eğer rahat değilsen dinlemeliydim," dedi elini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken.

"Hediyelerin fiyatı olduğunu bile sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Çok zengin olduğunu bilmediğimden değil. Belki de kimsenin düşünceli olmayı düşünecek kadar umursamasına alışık olmadığım içindir, tabii kadın arkadaşlarım hariç. Bana kendimi özel hissettiriyorsun Dylan ve bu bana çok yabancı. Bunu seviyorum ama bunu gerçekten hak ediyormuşum gibi nasıl kabul edeceğimden emin değilim. Bu inanılmaz elbise için teşekkür ederim. İçinde prenses gibi hissedeceğim. Giyinik hissetmeyeceğimi bilmek içimi rahatlattı. Halkla ilişkiler alanında çalıştığım için gergin olsam da olmasam da hemen her etkinliğin üstesinden gelebilirim ama uygun şekilde giyineceğimi bilmek güvenimi artırıyor."

Güvensizliklerimi aşmayı öğrenmek zorundaydım. Bunu yapmazsam Dylan'ı daha çok incitecektim. Onun cömert doğasını ezmek istemedim.

"Ne giyersen giy, oradaki en güzel kadın sen olacaksın. Yani, onu saklayacak mısın?" diye sordu umutla.

Boynuna sokuldum ve sakallı çenesine bir öpücük bıraktım. "Evet, sen çılgın, cömert, düşünceli bir adam. Bunu saklayacağım."

Eğer benim biraz rahatsız olmamla onu incitmem arasında bir seçim yapmak gerekirse, her seferinde biraz rahatsız olmayı seçecektim.

"Dolabında birkaç şey daha var," dedi temkinli bir şekilde.

"Mesela... Harrods'dayken baktığım ve beğendiğim herhangi bir şey?" diye sordum. "Belki her şeyi değil," diye geçiştirdi. "Bir şeyi gözden kaçırmış olabilirim."

"Detaylara verdiğiniz önem düşünüldüğünde, bundan biraz şüpheliyim," dedim gülümseyerek. "Onları gördüğümde sana teşekkür edeceğim."

Bu elbiseden daha pahalı bir şeye baktığımı hatırlamadığım için muhtemelen güvendedim.

"Annemin neden bir gala daha düzenlemesi gerektiğine karar verdiğine dair hiçbir fikrim yok. Muhtemelen düğün ve resepsiyon davetli listesinde

Damian'ın yakın olmadığı herhangi biri, bu yüzden tanıdıklarının kendilerini küçümsenmiş hissetmelerini istemedi. Muhtemelen bunu bilerek hafta içi bir güne planladı. Gelecek Cumartesi düğüne çok yakın değil ve kalabalığın erken dağılmasını sağlayabilir."

"Gezi haftamız neredeyse bitmek üzere" demeden önce bir dakika sessiz kaldık.

Dürüst olmak gerekirse, düğün bittikten sonra kalmam için hiçbir neden yoktu. Macy Pazar günü ayrılacaktı ve Damian ile Nic de Pazartesi günü, Damian'ın jeti Macy'yi eve götürdükten sonra döner dönmez balayına çıkacaklardı.

Uçak biletimi iptal ettiğime göre, Macy ile birlikte geri dönmem daha iyi olacaktı.

Dylan'ın jeti için başka bir yolculuk yapmak biraz israf olur.

İkimiz bir araya gelmek için herhangi bir gelecek planından bahsetmemiştik ama Dylan'a birbirimizi göreceğimizi bilecek kadar güveniyordum. Birbirimize öylece çekip gidemeyecek kadar çok değer veriyorduk.

Telefon görüşmeleri, video görüşmeleri yaptık ve Dylan sahil evine geri dönecekti.

Sadece vedalaşmanın bu kadar zor olmamasını diledim.

Kalbimi parçalayacaktı, özellikle de yakın zamanda birbirimizi tekrar görmek için herhangi bir plan yapmadığımız için.

Dylan ayağa kalktı, kolları vücuduma sıkıca sarılmıştı.

Dengemi korumak için içgüdüsel olarak kollarımı boynuna doladım. "Ne yapıyorsun?"

Seksi bir baritonla, "Seni yatağa götüreceğim," dedi. "Tabii bu fikre ciddi bir itirazın yoksa."

İçimi çektim.

Dylan'la çok az zamanım kalmıştı. Artık aynı ülkede olmadığımızda ne olacağı konusunda endişelenerek geçirmek istemiyordum.

Eninde sonunda hallederiz.

Onunla birlikteyken her anın tadını çıkarmak istedim.

"Tek bir tane bile değil," diye ona güvence verdim ve tüm dikkatimi gecenin geri kalanında sakladığı zevklere odakladım.

BÖLÜM 28

Dylan

W Ona o lanet elbiseyi alırken aklımdan ne geçiyordu? Her şey yolunda mı?" Kylie arkada yanıma otururken usulca sordu galaya giderken Hayalet'in koltuğuna oturdu. "Güzel. Evet. Her şey yolunda. Her şey yolunda." Başka ne diyebilirdim ki?

Ona sevdiği bir elbiseyi alma kararımдан pişmanlık duyduğumu itiraf etmekte zorlanıyordum, çünkü muhtemelen galadaki tüm erkeklerin dikkatini çekecekti.

Elbise mankenin üzerinde gayet güzel görünüyordu.

Sadece aynı elbiseyi Kylie'nin üzerinde görmeye ya da kıvrımlı vücudunun o lanet elbiseyi nasıl doldurduğunu görmeye hazır değildim.

Kendime karşı tamamen dürüst olmak istersem, göz kamaştırıcı mavi renk onun alev rengi saçlarını ve açık tenini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Evet, dikkat çekecekti ama Kylie Hart gittiği her yerde fark edilecekti.

Bu akşam onu merdivenlerden inerken gördüğümde beni neredeyse şaşkına çeviren şey, elbisenin kesimine serpiştirilmiş aldatıcı derecede masum yaprak desenleriydi.

Tamam. Evet. Tüm önemli bölgeler o payetli yapraklarla örtülmüştü, zar zor. Ancak, tamamen tedirgin edici olan gizlenme *şekilleriydi*.

Çok fazla çıplak teni vardı ve tüm sırtı açıktaydı. Kumaş düzgün vücuduna yapışmış, onu bir sevgili gibi kucaklıyordu ve yanlış bir hareket

O elbise muhtemelen vücudunun açıkta kalmaması gereken bir kısmını ortaya çıkaracaktı.

Derin bir nefes aldım ve tekrar verdim. Dürüst olmak gerekirse, çok şıktı ve başka bir kadın giyiyor olsaydı, gözümü bile kırpmazdım.

Ancak Kylie'nin üzerinde görmek beni lanet bir deliye dönüştürdü.

Büyüleyici görüldüğünü inkar etmek mümkün değildi. Sadece galadaki diğer erkeklerin kadınımı süzmesi fikrine pek sıcak bakmıyordum.

Hay sikeyim! Ne zaman sahiplenici bir psikopat oldum ben?

Aynı derecede açık kıyafetler giyen kadınlara sosyal etkinliklerde eşlik etmiştim.

Kylie şehvetli görünüyordu. Muhteşem. Zarif. Nefes kesici.

Sadece ona benim gibi bakan her erkeği yumruklamak istemeyeceğimi umuyordum.

"İyi olduğuna emin misin?" diye tekrar sordu, bu sefer daha tereddütle.

Tanrım! Ona karşı piç gibi davranıyordum ve o tek bir yanlış bile yapmamıştı. Elini tuttum ve sıktım. "Ben iyiyim, tatlım. Bugün ofise gitmek zorunda kaldığım için özür dilerim."

Damian müsait değildi ve merkezde bir kriz yaşadık. İşleri yoluna koymak yarım günümü almıştı.

Bu hafta daha fazla merkezde olmayı planlarken, işler çığırından çıkmadan önce Kylie ile bir gün daha geçirmeyi umuyordum.

"Sana söyledim, hiç sorun değil," dedi kararlılıkla. "Bu bana biraz işe yetişmek ve resim kolajını yapmak için zamanın var. Beğenmezseniz kaldırabilirim."

Hediyesini sevmediğimi düşünecek kadar hıyar mıydım gerçekten?

Kylie geçen hafta boyunca gittiğimiz her yerde fotoğraflarımızı çekecek birini bulmaya özen göstermişti ve bugün de benim için onları bir araya getirdi. Dışarı çıkıp çerçeveleri almış ve her şeyi bir araya getirmek için benim fotoğraf yazıcımı kullanmıştı.

Sonuçta ikimizin fotoğraflarından oluşan büyük bir koleksiyonu mutfaktaki büyük duvara asmıştı.

Her fotoğrafta çok mutlu görünüyorduk ve bunu bir araya getirmek için zaman ayırması beni çok etkilemişti.

"Bayıldım," diye onu temin ettim. "Mükemmel bir yerde duruyor. Diğer odalardan daha sık o odada olduğum için mutfakta daha sık göreceğim."

İ ekti. "Tenis kortunu henüz kullanamadık. O seviye inanılmaz."

Gülümsedim. O kapalı tenis kortunu daha Kylie'yle tanışmadan önce planlamıştım. "nk diğer tüm fiziksel egzersizlerimizden dolayı çok yıprandık" dedim, ona gezilerimizden bahsetmediğimi anlatacak bir ses tonu kullanarak."

Daha da yaklaştı. "*Bunu* her gün tenise tercih ederim." "Bu gece ne kadar muhteşem göründüğünü söylemiş miydim?" diye sordum.

"Aslında, yapmadın. Elbisenin çok mu abartılı olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Kahretsin! Ařırđ aktif beynimin ona ne kadar çarpıcı olduğunu söylememe engel olmasına izin vermemeliydim. "Hiç de değil. Sadece tüm apkınları senden uzaklaştırmak zorunda kalacağımdan endişeleniyorum."

Sevimli bir şekilde homurdandı. "Kendimi iyi hissediyorum ve bu çok güzel bir elbise ama işinizin o kadar da zor olacağını sanmıyorum."

"İyi, çünkü bütün gece boyunca kesinlikle sert olan başka bir şeyim olacak," diye homurdandım. "Ve gözlerimi senden alamayacağım."

"Sen de siyah kravatın içinde inanılmaz yakıřıklđ görünüyorsun," diye bilgi verdi.

Ben. "Galada en seksi eskortu ben alacağım."

Kendimi biraz yatıştırılmış hissettim. "Tek yumurta ikizi bir erkek kardeşim var," diye hatırlattım ona.

"Damian alınmasın ama sen çok daha ateşlisin. Bir kere bile kadınlđk hormonlarım seğiriyor."

Daha da rahatlamış hissederek sırttım. "Birbirimize tıpatıp benzerken bu nasıl mümkün olabilir?"

"Farklı *hissediyorsun*," dedi, nasıl açıklayacağından pek emin değilmiş gibi bakarak. "Benzer görünmenize rağmen auralarınız farklı. Damian onu tanıyana kadar biraz mesafeli. Sen enerji, tutku ve ateşli, terli, orgazmik seks yayıyorsun. Belki kimyamızdan kaynaklanıyordur ama ilk günden beri senden etkilendim. Evet, inanılmaz kabaydın ama yine de sana çekildim. Belki tuhaf ama acını hissedebiliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu."

Başımı salladım. "Ben de sana çekilmiştim. O ilk birkaç gün, belki bu beni de rahatsız etti. Bu yüzden seni korkutup kaçırmak istedim. Neyse ki benim için kolay kolay korkutulacak biri değilsin. Taşaklarım hâlâ sağlam olduğu için şanslıyım."

"Onları en son okşadığımda gayet iyiydiler," dedi alçak ve seksi bir sesle.

Tanrım! Aletimin daha fazla sertleşemeyeceğini düşünmüştüm. Görünüşe göre yanılmışım.

"Dikkatli ol aşkım, yoksa burada pazarlık ettiğinden daha fazlasını alırsın. Bu arabanın arka koltuğunda oturacaksın," diye uyardım onu.

Araca biner binmez şoförle aramızdaki bölmeyi kapatmışım. Havanın çoktan karardığını düşünürsek, bunu yapmak imkansız değildi.

"*Bu* elbiseyle ya da *bu* arabada olmaz. Ailenizle ilk kez tanışmaya bir Rolls'un arka koltuğunda hızlıca sevişmiş gibi görünerek gelmemeyi tercih ederim," dedi kararlı bir şekilde. "Ne kadar ateşli olursa olsun."

Lanet olsun! Haklıydı ama midemi kemiren içgüdü, diğer serserilerin aklına bir şey gelmeden önce bu kadını bir şekilde benim olarak işaretlemekte.

Şu anda kendimden nefret ediyordum çünkü Kylie'yle uzun zaman önce yapmamız gereken tartışmayı yapmadığım için bu aslında benim hatamdı.

Şu ana kadar geleceğimizi sağlamlaştırmak ya da dışarıdaki her piçin bu kadının benim olduğunu bilmesini sağlamak için hiçbir şey yapmamıştım.

Sadece bir ya da iki hafta için değil.

Sadece kısa süreli bir şey için değil. Sadece bir kız arkadaş ya da sevgili olarak değil.

Kylie'ye karşı hissettiklerim değişmeyecekti ve bunu bir süredir biliyordum.

Evet, geleceğimizle ilgili planlar *yapmıştım* ama bu planları henüz onunla paylaşmamıştım.

Gerçek şu ki, belki de bir parçam *onun* da tam olarak istediği şeyin bu olmadığını söylediğini duymak istemiyordu.

Hala üstesinden gelmem gereken bir aptallık geçmişim olduğu için bana bu inanç sıçramasını yapacak kadar güvendiğinden emin olmak istedim.

Kylie geçmişim yüzünden beni hiç suçlamamış olsa da, güven sorunları olan bir kadının beni kalacağına güvenebileceği bir adam olarak görmesi kolay olmayacaktı.

Keşke daha fazla zamanım olsaydı, ona bir daha asla bir seks partisi fotoğrafında gördüğü, tüm dünyanın görmesi için kışını açan o adam olmayacağımı kanıtlamak için daha fazla şansım olsaydı.

Ne yazık ki benim böyle bir lüksüm yoktu. Geleceğimizi ve ne istediğimizi konuşmadığımız için, düğünden sonra ilk içgüdüsu Amerika'ya geri dönmek olacaktı çünkü hayatı oradaydı. İşi oradaydı. Arkadaşlarının çoğu oradaydı.

Endişelerimi bir kenara itmem gerekecekti çünkü gitmesine izin vermek gibi bir seçeneğim yoktu.

"Kylie," diye başladım, boğazıma düğümlenen korkuyu görmezden gelmeye çalışarak. "Düğünden sonra ne yapacağımızı konuşmaya fırsatımız olmadığını biliyorum-"

"Yapmayalım," dedi aceleyle. "Bu hafta her şey çok çılgın olacak. Bütün bunlar bittikten sonra Cumartesi akşamı konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diye güvence verdim ona. "Eğer istediğin buysa."

Pekâlâ. Yani pek iyi gitmemişti.

Geleceğimizi planlamak için düğün sonrasına kadar beklemeye istekli olduğu için rahatladım mı yoksa endişelendim mi emin değildim.

Eğer gerçekten bir tane olsaydı.

Tuttuğumu bile fark etmediğim uzun bir nefes verdim.

Belki de aptallığa geri dönmeyeceğimi anlaması için ona biraz daha zaman tanımak kötü bir şey değildi.

Oraya bir daha asla geri dönmeyecektim ve kaçınmaya da hiç niyetim yoktu.

artık.

İblislerimin her birinin öldürüldüğünü söyleyemesem de, o küçük piçlerin çoğunu öldürmüştüm ve bir başkası ortaya çıkarsa, onu da ortadan kaldırırdım.

Artık travma sonrası stresin sakat bıraktığı o adam değildim ama iki yıl önceki Dylan Lancaster olduğumu da söyleyemezdim.

Ben... farklıydım. Deneyimlerimle değişmiştim ve geri dönemiyordum.

Ve doğrusu, bu benim için sorun değildi.

Daha temkinliydim, biraz daha serttim ve tanımadığım insanlara güvenme olasılığım daha düşüktü.

Ama aynı zamanda daha bilgeydim ve hayatım altüst olmadan önce kanıksadığım şeylerin daha çok farkındaydım.

Bazı ibadetlerim farklıydı ama bu da bana doğru geliyordu.

Hayatımın bir noktasında, tıpkı Damian gibi Lancaster International'ı her zaman ilk sıraya koyardım.

Şimdi de tıpkı ikizim gibi şirketim hayatımda *her zaman* ilk sırada yer almayacaktı çünkü Lancaster International'dan daha önemli birini bulmuştum.

"Geldik mi?" Hollingsworth'un uzun araba yoluna girdiğimizde Kylie sordu.

"İşte bu," diye onayladım. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım," diye cevap verdi. "Hazır mısın?"

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu. Zihnimin kontrolünü tekrar ele geçirdiğimden beri ailemi görmemiştim ve olması gerekenden çok daha uzun süre yanımda duran insanlara ne söyleyebilirdim ki?

Evin önündeki arabanın dairesel kısmına ulaştığımızda Damian, Nicole, Leo ve annemin varışımızı beklediklerini görebiliyordum.

Elini sıktım. "Tahmin edebileceğinden çok daha hazırım," dedim ona, Lancaster ailesindeki yerimi tekrar almak için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 29

Kylie

I Biz arabadan inerken DYLAN'ın arkasında durarak ailesini selamlaması için ona zaman tanıdı.

Bu onun için çok önemli bir andı.

Tedaviye başladığından ve hayatını geri almaya karar verdiğiinden beri onlarla ilk kez yüz yüze geliyordu.

Damian ve Dylan neredeyse aynı smokinleri giymişlerdi ve Birbirlerinin neredeyse ayna görüntüsü gibi görünmeleri, ikisi yan yana durduğunda daha da dikkat çekiciydi.

Evet, farklılıkları ben de görebiliyordum ama bunlar çok inceydi ve birbirlerine çok benzeyen iki adam yüz yüze geldiklerinde, ikisi de ne söyleyeceklerini tam olarak biliyormuş gibi görünmüyorlardı, kalbim sıkıştı.

Dylan'ın yüzündeki mücadeleyi, ağzından nasıl çıkaracağından emin olmadığı milyonlarca şeyi söyleme arzusunu gördüm.

Sonunda Damian u z a n d ı ve kollarını onun kollarına doladı. ve küçük kardeşini kendine çekti.

Dylan'ın Damian'a aynı coşkuyla sarılırken gözlerinin kapandığını gördüm.

Bu aile bu buluşma için, Dylan'ın gelmesi için çok uzun süre beklemişti. ait olduğu yere, evine geri döndü.

Hepsi için bu kadar acıdan sonra, Dylan'ın çok sevdiği ailesine bu kadar kolay kabul edilmesini izlemek benim için yürek burkucu derecede tatlıydı.

Dylan'ı aynı şekilde karşılayan sarışın adamın Dylan'ın küçük kardeşi Leo olduğunu düşündüm. Bazı özellikleri benziyordu ama

Kendisi, annesi ve ikiz kardeşleri arasındaki renk farklılıkları onu öne çıkarıyordu.

Dylan minyon annesini uzun uzun kucakladı, gri saçlı zarif kadına sanki onun için değerliymiş gibi sarıldı, ki öyle olduğunu biliyordum.

"Sana çok büyük bir özür borçluyum" derken Nicole'den çekinmeden önünde durmasını izlemeye devam ediyorum.

Göz alıcı kırmızı bir elbise giymiş olan Nicole başını salladı. "Özür dilemeni istemiyorum. Buna gerek yok. Sen benim kayınbiraderim olacaksın. Sadece bana bir sarıl."

Dylan sırtıttı. "Bu hoşuma gider, yeter ki müstakbel kocan bunu yaparsam beni rezil etmesin."

"Kısa kes," diye homurdandı Damian iyi huylu bir şekilde.

Nicole her zaman olduğu gibi sevecen ve şefkatli bir kadın gibi kollarını Dylan'ın boynuna doladı ve ona hiç sahip olmadığı bir kardeş gibi sarıldı. "Eve döndüğüne çok sevindim," dedi ona.

"Ben de," dedi ona tekrar sarılırken.

Nicole'ü bırakırken elimi tuttu ve beni öne doğru çekti. Dylan "Anne" demeden önce Damian ve Nicole'e sarıldım. Leo. Bu Kylie Hart."

Leo muzip bir sırıtışla hemen öne çıktı. "Ben kesinlikle sarılacak. Nicole nedimesinin de en az kendisi kadar büyüleyici bir güzelliğe sahip olduğundan bahsetmemişti."

Gülümsemesi muhteşem mavi gözlerine kadar uzanıyordu ve Nicole'ün Leo'ya neden hayran olduğunu anında anladım.

"Devam et Leo," diye homurdandı Damian. "Dylan'a da işkence etmene gerek yok."

Damian'ın ne demek istediğinden tam olarak emin değildim ama yakışıklı sarışın beni kollarının arasına aldı ve sıcak bir şekilde kucakladı.

Leo beni bıraktığında Isabella Lancaster kararlı bir şekilde, "Benim sıram," dedi.

Isabella kollarını bana doladığında, "Oğlumu önemsedğin ve ona yardım etmek için yaptığın her şey için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ben değildim," dedim kısık bir sesle. "Hepsi onun suçuydu. Çok güçlü iradeli, inanılmaz bir oğul yetiştirmişsiniz Majesteleri."

Dylan'ın annesi, "Bu ailede öyle resmi şeyler yok Kylie," diye ısrar etti. "Bana Bella de."

Nicole bir adım öne çıkıp koluma girerken, "En iyi arkadaşımı bir süreliğine kaçıyorum," dedi. "Onun tanışmasını istediğim bazı insanlar var."

Isabella gülümsedi ve sonra Nicole'e göz kırptı. "Acele etme canım. İkcinizin arayı kapatması gerekiyor."

Nic beni içeri sürükleyip balo salonundaki kalabalığın arasından geçirerek evin diğer tarafında kütüphane gibi görünen sessiz bir odaya götürürken Dylan'a hızlıca bir el salladım.

"Bana her şeyi anlat," dedi kapıyı kapatırken. "Aman Tanrım, harika görünüyorsun Kylie. Eminim Dylan'ın gözleri yuvalarından fırlamıştır."

"Sen de muhteşem görünüyorsun," dedim ona. "Ve bütün hafta gezdik. Anlatacak fazla bir şey yok."

En iyi arkadaşımın etrafında daha önce hiç olmayan, ışıltılı bir mutluluk havası vardı. Annesini kaybetmenin verdiği üzüntüden sonra, Damian'la evlilik mutluluğu içinde yaşayacak olması beni mest etmişti.

Kollarını kavuşturup kışını büyük meşe masaya yaslarırken, "Anlatacak daha çok şey var," diye itiraz etti. "Damian'la nihayet yüz yüze geldiklerinde Dylan'a nasıl baktığını gördüm. Endişeliydin ve yemin ederim gözlerinde yaşlar gördüm. Sen hiç ağlamazsın Kylie. Ona sadece ilgi duymuyorsun. Dylan Lancaster'a sırılsıklam aşıksın."

Lanet olsun! Nicole'den hiçbir şey saklayamamıştım, gerçekten istediğimde bile, ki bu tam şu andı.

Evleniyordu. Dylan'la olan ilişkiyi duymasına gerek yoktu.

"Dökül bakalım," diye ısrar etti, güzel mavi gözleri yüzüme kilitlenmişti.

Vazgeçtim. "Böyle olmasını istememiştim ama evet, ona aşık oldum. Ona aşık *olmamak* imkansızdı. Tanıdığım diğer erkeklere hiç benzemiyor. Bana bu inanılmaz elbiseyi alan oydu. Harrods'dayken bayılmıştım ama fiyatı görünce deli gibi kaçtım. O almıştı.

bir hediye olarak teslim edildi. Bir *hediye*. Sırf baktığımı fark ettiği için. Aslında o mağazada hayranlıkla baktığım her şey onun evindeki dolabımda yerini aldı. Bunu kim yapar?"

Nic gülümsedi. "İlk başta biraz bunaltıcı oluyorlar ama alışacaksın. Tanrım, Kylie, belli ki o da senin için deli oluyor. Sana ne kadar muhteşem olduğunu söyleyip sarılmak istediğinde Leo'nun kafasını koparacak sandım. Dylan sana Damian'ın bana baktığı gibi bakıyor. Bunu göremiyor musun?"

Başımı salladım. "Birbirimize çok değer veriyoruz Nic, ama Dylan'ın büyük bağlılıklara hazır olduğunu sanmıyorum. Yaşadıklarından sonra olmaz. Bu konuda elimizden gelenin en iyisini yaptığımız sürece sorun olmayacağına dair kendime söz verdim. O kesinlikle bu anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirdi. Dylan hiçbir karşılık beklemeden veriyor ve bu işten tamamen çekip gitmeyeceğimizi biliyorum. Birlikte bu kadar zaman geçirdikten sonra ondan ayrılmak gerçekten çok zor olacak."

Nicole kaşlarını kaldırdı. "Ne? Seni öylece bırakacağını ve arada bir görüşeceğinizi mi sanıyorsun? Öyle bir şey olmayacak. Lancaster erkekleri öyle değildir, Kylie. Tüm kalpleriyle severler ve doğru kadını bulduklarında onlar için başka kimse yoktur. Babaları da öyleydi ve kocası öldüğüne göre Bella bir daha asla evlenmeyecek, başka bir adama bakmayacak. Dylan'ın seveceği tek kadını bırakacağını gerçekten düşünüyor musun?"

"Beni sevdiğini hiç söylemedi," diye itiraf ettim. "Sevdiğinden emin değilim. Dylan'ın neler yaşadığını unutmamalısın, Nic."

"Bunun farkındayım," diye cevap verdi. "Ama ikinizin tam olarak doğru zamanda tanışmadığınızdan emin değilim. Bence ikiniz de hazırdınız. İkiniz de birbirinizin kıymetini bilecek kadar çok incinmişsiniz."

"Beklediğimden çok daha fazlası," dedim sesim titreyerek. "O..." sesim kesildi.

"Bunaltıcı mı?" diye bitirdi. "Bu duyguyu bilirim ama Damian'ın beni sevme şeklini dünyadaki hiçbir şeye değişmem. O bana baktığında

Dünyada istediği tek kadını gördüğünü biliyorum. Sevebileceği tek kadını. Bununla birlikte gelen sahipleniciliği ve deliliği her zaman kabul ederim."

"Tanrım, bu dünyada Damian'ın satın alamayacağı hiçbir şey olmadığı gerçeğiyle nasıl başa çıkıyorsun?" İnledim.

"Her şeyi satın alamaz," diye düşündü. "Satın alamayacağı tek şey benim aşkım ve ona bunu verdiğimde, ona verebileceğim en büyük hediyeymiş gibi el üstünde tuttu. Parası ve gücü onun bir parçası, ama bunlar çok harika bir adamın sadece bir parçası. Aynı geçmişten gelmediğim için ilk başta zorlandım ama bu sadece... para. Ve bizi her yere götürebilecek özel bir jeti olması gerçekten çok kullanışlı," dedi şakacı bir tavırla. "Akıllara durgunluk veren bir ev ve beni gitmek istediğim her yere götürecek bir Rolls'tan bahsetmiyorum bile. Londra'da araba kullanma düşüncesi biraz ürkütücü."

Ona bakakaldım. "Bütün bunları gerçekten sorun etmiyorsun," dedim. "Artık seni rahatsız etmiyor."

Omuz silkti. "Neden olsun ki? Ne yapacağım ben? Tüm parasından vazgeçmesi için ısrar mı edeyim ki bir Uber'e binelim ve her şeyi nasıl karşılayacağımıza dair bütçe mi yapalım?"

Homurdandım. "Sanırım haklısın. Onun yaşam tarzına yükselmek daha kolay." Nicole kararlı bir şekilde, "Onun parası benim kim olduğumu değiştirmeyecek," dedi.

Yavaşça başımı salladım. "Haklısın. Sanırım kendi rahatsızlığımın ötesini hiç düşünmedim. Dylan ve ben çok farklı dünyalardan geliyoruz."

"Ama aynı kalbi paylaşıyorsunuz," dedi Nic nazikçe. "Asıl önemli olan da bu Kylie. Galaya dönmek zorundayım ama bunu bir düşün. Tek istediğim senin mutlu olman."

Devasa balo salonuna geri dönmeden önce ona sıkıca sarıldım, kalabalığı incelerken aklım başımdan gitti.

Her yerde yemek masaları ve devasa bir dans pisti vardı.

Yiyeceklere göz attım ve ilk önce oraya gitmeye karar vermişim ki smokin giymiş bir beyefendi yanımda belirdi. "Tanıştığınızı sanmıyorum. "Tanıştığınızı sanmıyorum."

Dans etmek ister misin?" diye sordu.

"Aklından bile geçirme dostum," diye homurdandığını duydum Dylan'ın arkamdan. "Bu kapıldı."

Arkasını döndüğünde yabancıнын gözleri büyüdü. "Dylan? Sen olmalısın İikizin Nicole ile evlendiğine göre."

Dylan sertçe başını salladı. "Seni gördüğüme sevindim Gerald ama Kylie'yle gitmemiz gerekiyor. Bu gece *tüm* danslarını bana vereceğine söz verdi."

Gülümsememi geri çektim.

Belki de Dylan'ın gözlerindeki bariz sahiplenme duygusu beni korkutmalıydı ama korkutmadı.

Garip bir şekilde, vücuduma bir tatmin heyecanı yayıldı çünkü Dylan Lancaster'ın cesurca bana sahip çıktığı çok açıktı... bana.

Elimi tuttu ve beni dans pistine doğru çekmeye başladı.

"Tanrım! O sik sertleştirici elbisenin içinde çok seksi görünüyorsun," diye homurdandı. "Sana bakan her erkeği yumruklamak istiyorum."

"O zaman belki de gördüğüm tek erkeğin sen olman iyi bir şeydir."

Dans pistinde kollarını bana doladığında biraz daha az sinirli görünüyordu. "Bu etkinlikteki diğer tüm erkekler için oldukça şanslı bir durum."

Güldüm. "Dans et benimle, yakışıklı."

Tam olarak bunu yapmadan önce çok fazla ikna olması gerekmedi.

BÖLÜM 30

Kylie

"**T**BU, uzun zamandır geçirdiğim en rahatlatıcı gün," dedi Macy şampanyasından uzun bir yudum alırken.

"Bayıldım," dedi Nicole iç çekerek. "Gelmiş geçmiş en iyi bekârlığa veda partisi günü."

Sabahtan beri birkaç farklı yerde birlikte kutlama yaptığımız için buna tam olarak basit bir parti diyemezdik.

Londra'nın üzerinde gün batımını seyrederken gülümsedim.

London Eye, Nic'in bekarlığa veda partisi günü için plan yaptığımızdan Dylan ile bilerek atladığım bir deneyim.

Nic'in favorisi olan bol çörekli inanılmaz bir ikindi çayına geçmeden önce sabahın ve öğleden sonrasının büyük bir kısmını spada geçirdik.

Son olarak, dev dönme dolapta otuz dakikalık özel bir şampanya gezintisi yapmak için London Eye'a gittik. Bilerek gecenin son turunu seçmiştik.

Bölme büyüktü, bu yüzden kendimize ait bolca alanımız vardı.

"Acaba çocuklar bugün nasıl bir bekârlığa veda partisi verdi?" Yüksek sesle düşündüm. "Dylan artık pek içen biri değil."

Tıpkı bizim gibi Damian da bekarlığa veda partisini sadece iki kişiyle sınırlı tutmayı tercih etmişti.
büyük bir parti yapmak yerine kardeşler.

Nic, "Bunun bir barı içerdiğinden şüpheliyim," diye düşündü. "Damian'ın pek sevdiği bir şey değil, Leo da çok içen biri değil. Benim tahminim yemek olurdu."

"Günün bittiğini görmekten gerçekten nefret ediyorum," dedi Macy hüznü bir ses tonuyla. "Artık böyle günleri çok sık birlikte geçiremeyeceğiz."

Nic kararlı bir şekilde, "Her hafta video konferans randevusu yapmamız gerekecek," dedi. "Ben evleniyorum, hapse girmiyorum."

Macy homurdandı. "Bu iki şey biraz benzer değil mi?" diye şaka yaptı.

"Bu evlilik değil," diye yanıtladı Nic. "Balayından döner dönmez şirket avukatı olarak yeni bir işe başlayacağım. Kulağa zorlu bir iş gibi geliyor, bu yüzden dört gözle bekliyorum."

"Senin adına mutluyum," dedi Macy içtenlikle. "Damian'la harika bir hayatınız olacak. Sadece evliliğin bana göre olduğunu hiç sanmıyorum."

Nic kendine biraz daha şampanya koyarken, "Asla asla deme," diye uyardı. "Bir zamanlar ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

Macy başını salladı. "Çalışma saatlerim çok yoğun, bir de barınakta gönüllü olarak çalışıyorum. Ama hayvanları çoğu zaman erkeklerden daha çok seviyorum."

Kıkırdadım. "Seni her gece yatağında sıcak tutmayacaklarını bile söyleyemem çünkü tutabilirler."

Macy ışınlandı. "Bu iş için bir kaplan ya da ayı kullanmanızı tavsiye edemem ama köpekler ve kediler gayet iyi çalışıyor."

Nic gülerek, "Pekâlâ, siz iki alaycı bekâr kadın," dedi. "Bu hayvanların sağlayamayacağı birkaç şey var, sıcak, terli seks ilk akla gelen şey."

"Vibratör," dedi Macy. "Zahmet edemeyecek kadar yorgun olmadığım zaman."

Kıs kıs güldüm. "Eminim neredeyse her zaman öyledir. Programınız çılgınca." "Sorun değil," diye cevap verdi. "Sonunda istediğim bir şeyi yapıyorum."

Kendimi bildim bileli bunu yapıyorum."

Belki çalışma saatlerine aldırmıyordu ama yüzünden stres belirtileri okunuyordu. Macy'nin veteriner olmak ve ardından egzotik veteriner statüsüne geçmek için aldığı eğitim onun için uzun ve zorlu olmuştu. Umutsuzca bir molaya ihtiyacı vardı.

Nic, "Dün gece düğün yemeğinde seni Leo ile konuşurken gördüm," dedi. "İkinizin muhtemelen pek çok ortak noktası var."

Macy önceki gece Londra'ya varmıştı ve nihayet dün gece Hollingsworth House'daki sıradan akşam yemeğinde ailenin geri kalanıyla tanışmıştı.

Macy'nin yüzü aydınlandı. "O harika biri," dedi ciddiyetle. "Yıllardır onun çalışmalarının hayranıyım. Keşke zamanım olsa da buradaki barınağına ve yetiştirme merkezine gidebilsem. Vahşi doğada yaşamlarını sürdüremeyen egzotik hayvanlara bir yuva sağlamak bir şeydir, ancak bir türü korumak için esaret altında üretmeye çalışmak hassas bir süreçtir, böylece soyları tükenmez. Üreme programı için son derece nadir türler bulmak amacıyla olağanüstü şeyler yaptı. Oldukça tehlikeli şeyler de. Bu hayvanlar her zaman dost canlısı bölgelerde ya da korumaya önem verilen alanlarda bulunmuyor."

Nic, "ABD'de başka bir sığınak ve yetiştirme programı başlatıyor," dedi.

Macy başıyla onayladı. "Palm Desert yakınlarında. "Palm Desert yakınlarında.

her şey inşa edildi. Bu gerçekten iddialı bir proje çünkü kurulması gereken çok fazla doğal yaşam alanı var ama başarılı olacağından eminim. Zaten burada bir kez yaptı."

Yüzünde uzun zamandır görmediğim bir ifade belirince sııttım. "Burada bir kahramana tapınma mı seziyorum?"

Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen. Onun görevleriyle ilgili yayınlanan tüm belgeselleri izledim. Ne yazık ki sadece birkaç tane var ve İngiliz televizyonu tarafından yapıldıkları için onları bulmak da kolay değil. Pek de yüksek profilli değillerdi."

"Leo bunların varlığından hiç bahsetmemiştii," dedi Nic, sesi şaşkındı.

Macy, "Herhangi bir spot ışığı peşinde olduğunu sanmıyorum," diye düşündü. "Bence sadece eğitim ve farkındalık amacıyla bir film ekibinin kendisini birkaç kez izlemesine izin verdi."

Nic başını sallayarak, "Kulağa onun gibi geliyor," dedi. "Ondan hoşlanıyor musun? Eğer nişanlıma sırılsıklam aşık olmasaydım, muhtemelen Leo'nun oldukça seksi olduğunu söyledim."

Nic gibi ben de Leo'ya ilgi duymuyordum ama estetik açıdan kesinlikle muhteşemdi. O vahşi sarı saçları, günahkâr mavi gözleri ve son derece fit vücudu onu seyredilmesi gereken seksi bir manzara haline getiriyordu.

"Bir zamanlar belgesellerini izledikten sonra ona biraz aşık olmuş olabilirim," dedi Macy, başparmağı ve işaret parmağını arada küçük bir boşluk kalacak şekilde bir arada tutarak.

"Onu kanlı canlı görmek nasıl bir şeydi?" diye sordum.

"Televizyonda görüldüğünden bile daha seksi," diye itiraf etti. "Düşündüğümde de daha iyi biri. Çoğunlukla sadece işi hakkında konuştuk. Havadan sudan konuşmakta iyi olmadığımı biliyorsun."

Ona meraklı bir bakış attım. "Neden iyi olmayacağını düşündün ki?"

Macy cevap verirken kendine biraz daha şampanya doldurdu. "O aristokrat bir aileden gelen zengin bir milyarder. Ayrıca, çok genç yaşta oldukça inanılmaz şeyler başardı. Bu genellikle çok büyük bir egosu olan birine işaret eder. Sanırım bu kadar alçakgönüllü ve... nazik olmasına şaşırdım."

"Bütün aile böyle," dedim iç çekerek. "Bella çok tatlı. Bana kendimi çok iyi hissettirdi. Garip bir nedenden ötürü, Dylan'ın ilerleme ve iyileşmesinin bir kısmından benim sorumlu olduğumu düşünüyor."

Nic müstakbel kayınvalidesini destekleyerek, "Bu konuda haksız olduğunu sanmıyorum," dedi. "Dylan ona meditasyon yapmayı bile öğretmeye çalıştığını söyledi."

Kıkırdadım. "Denedim ve birkaç derin nefes alma tekniği öğrendi ama tam meditasyonu başarısız oldu. Beni izleyebilmek için gözlerini açık tutmayı tercih ettiğini söyledi. Bunun dışında tek yaptığım ona destek olmak ve konuşmak istediğinde onu dinlemektir. Zamanla arkadaş ve yoldaş olduk. Bu onun olduğu kadar benim de işime yaradı. Tenis partneri olarak bana meydan okudu ve beni akşam yemeği için harika yerlere götürdü. Prens'ten satın aldığı o muhteşem sahil evinden bahsetmiyorum bile. Yani ilişkimiz tek taraflı olmaktan çok uzaktı."

Nic'in gözleri büyüdü. "O yeri gerçekten satın mı aldı?"

Başımı salladım. "Arkadaşının satmayı düşündüğünü ve Dylan'ın da başkasının almasını istemediğini söyledi. Bu yüzden kendisi satın almış."

"Tamam," dedi Nic. "Artık oraya ziyarete gittiğimde nerede kalacağımı biliyorum. Satın alma onun için çok önemli olduğundan değil, ama o ev çok güzel ve dinlendirici. Kayınbiraderim olduğunda ondan kesinlikle bir iyilik isteyebilirim."

"Gerçekten iyi birine benziyor. Sanırım ne zaman istersen sana ödünç verebilir," dedi Macy. "Hayvan barınağına yaptığı bağış beni hâlâ şaşırtıyor ve Damian'la birlikte dün gece bana Lancaster International'dan sürekli bir bağış ayarladıklarını söylediler. Bu barınak için gerçekten büyük bir olay."

"Dylan bana bunu söylemedi," dedim ona. "Ama hiç şaşırmadım." "Ben de," dedi Nic iç çekerek.

"Yani," dedi Macy. "Dylan senin için deli oluyor Kylie. Başka bir düğün için İngiltere'ye geri dönecek miyim?"

Neredeyse şampanyamın içinde boğuluyordum. "Tanrım, hayır," diye cevap verdim. "Henüz gelecek hakkında konuşmadık bile."

Nic, Macy'ye "Bence düğünü de programına eklemelisin," dedi.

Nic beni cesaretlendirmek için başını salladığında, Dylan'ın geçmişi de dahil olmak üzere kaçırdığı her şeyi Macy'ye hızlıca anlattım. Ne de olsa artık olanları tam olarak saklamıyordu.

"O yüzden evlilik çanlarını duymaya başlamayın," diye bitirdim. "Dylan şu anda hâlâ milyarder bir patron olmaya alışmaya çalışıyor. Bir bağlılık için hazır değil."

"Bunun için hazır mısınız?" Macy sordu.

"Onu seviyorum," dedim sesimde bir umutsuzluk notasıyla. "Ama onun hayatı burada, benimki ise Newport Beach'te. Zamana ihtiyacı var. Kendi hatası olmadan iki yıl boyunca karanlık bir yerde kaldı."

Macy düşünceli bir ifadeyle, "Belki de bu ikinizin birlikte olması için daha büyük bir nedendir," dedi. "Gerçekten de birbirinizi iyileştiriyor gibisiniz."

Bunu bir dakika düşündüm.

Düşündük mü?

"Beni iyileştirdiğini biliyorum," diye itiraf ettim. "Bana kendimi özel hissettirerek erkekler hakkındaki tüm eski güvensizliklerimi tersine çevirdi. Ve arzulandığımı. Ona güveniyorum ve uzun zamandır bir erkeğe güvenmemiştim."

Nic nazıkçe, "Bence sen de aynı nedenlerle onu iyileştirdin, Kylie," dedi. "Başına gelenlerden sonra güvenini başka bir kadına kolayca teslim edebileceğini gerçekten düşünüyor musun? Belki ona güvenin ve koşulsuz sevginin nasıl bir şey olduğunu gösteren bir ailesi olduğu için bu onun için biraz daha kolay olmuştur ama yine de bir kadına güvenmek için hiçbir nedeni yok."

"Ona cehennemi yaşattı," diye hemfikirdi Macy.

"Biliyorum," dedim, kalbim acıyla dolmuştu. "Yemin ederim, eğer ölmemiş olsaydı, onu gelecek haftaya kadar tokatlardım. Bir insan sırf kendi hayatını kolaylaştırmak için bir adama bunu nasıl yaşatır anlamıyorum. Aklının başında olmadığını biliyorum. Dylan söyledi. Ölmeyi hak etmiyordu, çocuğu da hak etmiyordu ama zalimliği beni hâlâ etkiliyor."

Nic ve Macy aynı anda, "Ben de," dediler.

"Bazen bu acıyı dindirmek için ne yapabileceğim konusunda kendimi çaresiz hissediyorum," diye itiraf ettim.

Nic yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bence sadece kendin olarak bile bunu başardın. Sadece onu sevmeye devam et, Kylie. Bu fazlasıyla yeterli olacaktır."

"Onu düşündüğümde çok daha fazla sevdiğim için yapabileceğim tek şey bu" demeden önce uzun bir nefes aldım.

BÖLÜM 31

Dylan

"İTİRAF EDELİM, kesinlikle ilginç bir akşamdı," diye yorumladı Damian evinin oturma odasında takılırken. "Ben Kaçış odası yapmak kimin fikriydi bilmiyorum ama eğlenceliydi. Ben asla Varlığından bile haberim yoktu."

Hiçbirimiz bar gezgini olmadığımız için Leo ve ben Damian'ı en sevdiği İtalyan restoranına götürmeye, ardından da terk edilmiş eski bir metro istasyonunda kaçış odası deneyimi yaşamaya karar verdik.

Leo, "Zamanımız bol olduğu halde çıkmayı başardık," diye belirtti. "Üç Lancaster beynini bir gizemin üzerine koyduğunuzda çok da zor değil."

Üçümüzün ipuçlarını takip etmek için bir ekip olarak çalışması gerekiyordu.

kaçmak için gizemi çözmek.

Son derece eğlendiriciydi ve bunu birlikte yapmak eğlencenin tüm amacını oluşturuyordu.

"Harika bir akşamdı," dedi Damian. "Şimdiye kadarki en iyi bekarlığa veda partisi. Merak ediyorum

Nicole'un bekârlığa veda gününün nasıl geçtiğini. Hanımlar birazdan eve gelirler. Çok geç kalmayacağını söyledi; ama yine de Macy ile birlikte oldukça erken ayrıldılar."

Tam olarak ne yaptıklarını biliyordum ama paylaşacak değildim. Macy ve Kylie Nicole'ün gününü gizli tutmak için çok çalışmışlardı, böylece Nicole ona anlattığında Damian her şeyi öğrenebilecekti.

Leo, "Sadece otuz altı saat sonra evli bir adam olacaksın Damian," diye yorum yaptı. "Sen nasılsın?"

"Gerçekten mi?" diye sordu cevap beklemeden. "Sonunda karım olduğunda çok mutlu olacağım. O kâğıt parçasına ihtiyacımız olduğundan değil."

ama bunu resmileştirmek güzel olacak. Ben de balayını dört gözle bekliyorum. Nicole'ün fazla seyahat etme şansı olmadı, o yüzden çok heyecanlı."

"Gergin değil misin?" Leo sorguladı.

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil. İkinci bir düşüncem yok. Benim için başka bir kadın yok."

Tanrım! Bu kesinliğin nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bir gün Leo nihayet birine aşık olduğunda o da bunu anlayacaktı.

Damian'ın sabırsızlanmaya başladığını görebiliyordum ve Nicole'ün yarın için son dakika sorunları dışında hiçbir planı olmadığından, ikizimin mümkünse yarın düğümü atmaktan mutlu olacağından emindim.

Ancak bu fikrin Nicole ya da annem tarafından kabul göreceğinden şüpheliydim.

Amerika'da yarın muhtemelen bir prova yemeği olacaktı ama Nicole normalde burada yapılmadığı için bunu atlamaya karar vermiş ve bir gece önce Hollingsworth House'da sıradan bir aile yemeği yemeyi tercih etmişti.

Beklendiği gibi, düğün geleneklerin bir karışımıydı, ancak Leo ve ben düğün partisinin ayakta olduğu ve Nicole'un koridordan ilk yerine son inen kişi olacağı konusunda zaten bilgilendirilmiştik.

Kylie galayı gayet iyi atlattığına göre, düğün resepsiyonunda da kendini tamamen rahat hissedeceğinden hiç şüphem yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, galada beni biraz şaşırtmıştı. Eğer o gergindi ama belli etmemişti. Önüne çıkan herkesle sohbet edebiliyordu ve o kadar çekici ve sıcaktı ki bir kez bile hava durumundan bahsetme ihtiyacı duymamıştı.

Belki de halkla ilişkiler alanında çalıştığını ve geçimini sağlamak için çok fazla konuştuğunu unutmuştum.

İçten içe yanlış bir şey söylemekten çekiniyor olabilirdi ama dıştan bakıldığında yoluna çıkan herkesi etkilemeyi başarmıştı.

Ve evet, ona yaklaşan her bir kişiyi izlemek için oradaydım.
-Çünkü hayatım boyunca o kalabalığın içinde dolaşmışım ve ona elini sürebilecek her bir erkeği tanıyordum.

"Peki, Kylie ne zaman Amerika'ya dönecek?" Leo sordu.

Damian kaşlarını kaldırdı ama sessiz kaldı.

"Tam olarak emin değilim," dedim Leo'ya. "Eğer istediğim gibi olursa, bir süre daha burada kalacak. Düğün bitene kadar bu konuda konuşmamaya karar vermiştik ama ben ne istediğimi biliyorum. Bir süredir biliyordum. Sadece onun bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değilim."

"Ne istiyorsun?" Leo sorguladı.

"Onu hayatımın sonuna kadar hayatımda istiyorum," diye itiraf ettim.

Leo, "Ona aşık olduğumu söyleyebilirim," diye beni bilgilendirdi. "Ona bakarken gözlerinde Damian'ın Nicole'e bakarkenki çılgın bakışın aynısı var. Ama bu bağlılığı göstermeye gerçekten hazır mısın Dylan? Çok şey yaşadın."

"O olmasaydı şu anki kadar iyi olacağımdan çok şüpheliyim," diye paylaştım. "O Beverly Hills'teki evin kapısından içeri girdiğinde ben çoktan tedaviye başlamışım ve kafamı toparlamaya kararlıydım. Ama sanki Kylie beni yakaladı ve kendi başıma yolumu bulabileceğimden çok daha hızlı bir şekilde o kara delikten çıkardı. İlk başta inanılmaz derecede dikkat dağıtıcıydı. Sonra destekleyici oldu. Ondan sonra, beni dinleyen bir arkadaş oldu. Sonunda, onsuz yaşayamayacağım bir kadın oldu. Ondan fiziksel olarak etkilenmediğim bir an bile olmadı ama her zaman bundan çok daha fazlasıydı."

"Bence o hazır Leo," diye ekledi Damian. "Endişeni anlıyorum ama doğru kadının ne zaman ortaya çıkacağını bilemeyiz ve ortaya çıktığında da zamanlama doğru değil diye onu kaybedemeyiz."

Leo kaşlarını çattı. "Ondan hoşlanmadığımdan değil. Seviyorum. Sadece seni bir daha öyle görmek istemiyorum. Tanrım! Son iki yıl senin için cehennem gibiydi Dylan. Eğer bilseydim-"

"Yapma küçük kardeşim," dedim elimi kaldırırken. "Damian'a söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim... kimse bana yardım edemezdi. Kendimi kurtarmaya değer olduğumu anlamam gerekiyordu. Sen ve Damian ikiniz de denediniz. Annem de denedi. Ama ben dinlemedim. Yardım almak istemeden önce içimde bir şeylerin kopması gerekiyordu. Şu an burada hep birlikte olduğumuz için minnettarım. Geçmiş bitti ve ben hayatıma devam etmek istiyorum. Eğer Kylie beni kabul etmeye karar verirse, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutlu olacağım."

"Ya yapmazsa?" Leo ses tonunda endişeyle sordu.

Başımı salladım. "Bu bir seçenek değil. Ben ona aşığım. Ne pahasına olursa olsun onunla birlikte olmanın bir yolunu bulacağım. Coğrafyanın yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. İkimizin uyuşmadığına asla inanmayacağım. Sadece aramızdaki bağı kurmanın bir yolunu bulmalıyım."

Leo başını salladı. "Kahretsin. Alınma ama bekâr olduğuma memnunum. Bir kadın için bu kadar heyecanlanmaya hiç niyetim yok."

Damian kıkırdadı. "Eninde sonunda senin de sıran gelecek."

"Elimden gelse yapmam," diye homurdandı Leo. "Ve çoğu kadın deli olduğumu düşünüyor çünkü zamanımın çoğunu uzak yerlerde geçiriyorum. Yaptığım şeyi neden yaptığımı gerçekten anlayan bir kadınla tanışmam inanılmaz derecede düşük bir ihtimal."

Kaşlarımı çattım. "Belki de seyahatlerini biraz azaltmalı ve rahatlamalısın. Asla aynı yerde çok uzun süre kalmıyorsun. Düzenli bir kız arkadaşın olduğunu bile hatırlamıyorum. Var mıydı? Ben mi kaçırdım?"

"İki," diye paylaştı. "Ve kaçırarak bir şey yoktu. Çok uzun sürmediler, bu yüzden aileyle tanışma aşamasına hiç geçemedik. İkisi de benim türleri yok olmanın eşiğinden kurtarma takıntımı ya da önemli bir aileden gelen zengin bir milyarderken neden Lancaster International'da rol almaktan vazgeçtiğimi anlamadı. Sanırım çoğu kadının zihninde iş adamı olmak benim yaptığım işten çok daha mantıklı."

"Damian ve ben her zaman birbirimizi anladık," dedim ona ciddiyetle. "Seni her zaman harekete geçiren başka bir şey vardı Leo, bizimkinden farklı ama bir o kadar da önemli bir tutku."

Leo sırtıttı. "Ama benimki hiçbir zaman seninki kadar sık sevişmemi sağlamadı," diye şaka yaptı.

Muhtemelen düşündüğü kadar çok yatmadığımı öğrendiğinde şaşıracaktı. "O zaman belki de en azından cep telefonu çekmeyen bir yerde biraz daha fazla zaman geçirmeye başlamalısın."

"Olacağım, en azından bir süreliğine," dedi. "Düğünden sonra Amerika'ya gidiyorum, böylece orada yeni tesisimi kurmayı bitirebileceğim. Bölge tam olarak bir metropol sayılmaz ama sıcak su ve baz istasyonu yeterince yakın olacak."

"Orada işler nasıl gidiyor?" Damian sordu.

"Şimdiye kadar çok iyi," dedi umursamaz bir şekilde. "Çözmem gereken bazı sorunlar var ama ilerleme kaydediyorum."

"Yani, bu daha sık arayacağın anlamına mı geliyor?" Damian sordu.

"Hizmetim olduğu sürece arayacağım," dedi Leo ve sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. "Arkandayım Dylan ve umarım Kylie ile her şey yolunda gider. Bir şeye ihtiyacın olursa, sana sadece bir telefon kadar yakınlım."

Boğazımda yükselen pişmanlığı yuttum. İki kardeşimle de çok fazla zaman geçirememiştim.

Aramızda gerçekten hiçbir şey değişmemişti ama o zaman boşluğu hâlâ duruyordu.

"Yeni mabedinizi görmeye geleceğim. Umarım Kylie de benimle gelir."

"Nicole ve ben de gelmek istiyoruz," diye ekledi Damian. "Annemi de getiririz."

Leo sırtıttı. "Harika. Yaşamak için şok edici derecede ilkel olmayan bir yer bulabilecek miyim bir bakayım."

Damian ve Leo başladı tartışmak bir şey Başka, ama benim Aklım karıştı.

Kylie'yle olan geleceğimi ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da, her seferinde oraya geri dönüyordu.

Amerika'ya dönmek için ne zaman ayrılmak isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve gitmek *zorunda olduğunu* hissederse onu kalmaya zorlayamazdım.

Bir çırpıda ayrılıp onunla giderdim ama Damian'a o yokken Londra'daki merkezimizde çalışacağıma dair söz vermiştim. Son iki yıl boyunca onu terk ettiğim için bunu ona borçluydum. Hatta daha da fazlasını borçluydum, tek istediği bu olsa bile.

Leo'ya coğrafyanın mutluluğumun önüne geçmesine izin vermeyeceğimi söylediğimde ciddiye dim.

Ama ya bu sadece coğrafi bir sorun değilse? Ya

Kylie bir bağılılık için hazır değilse?

Ve eğer değilse, onu gerçekten suçlayabilir miyim?

İleri sürebileceği her bir argüman için beynimi yordum ve ortaya koyabileceği her bir sorun için bir çözüm buldum.

Biri hariç.

Beni sevmesini ve hayatının geri kalanını benimle geçirmek istemesini sağlayamadım.

Eğer yapmazsa ve istediği bu değilse, tamamen ve tamamen boku yemiştim.

BÖLÜM 32

Kylie

"H Sana bugün ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?"
Seksi bir bariton ses kulağımın dibinde konuştu.

Arkamı döndüm ve Dylan'a gülümsedim. O bana gizlice yaklaşırken
Düğün resepsiyonu sırasında düşünceleri dolaşıp duruyordu.

Tören mükemmeldi ve özel olarak sipariş etmiş olsaydık hava daha iyi
olamazdı.

Nicole muhteşem fildişi elbisesi içinde ıslıl ıslıl görünüyordu, saçları
vintage tarzı elbiseye uygun zarif bir düzenlemeyle toplanmıştı.

Damian ve Nicole hayatlarını birbirlerine adarken, tören kısa ama acı
verecek kadar tatlıydı.

Kollarımı boynuna doladım. "Bunu bana birkaç kez söyledin ama yine de
teşekkür ederim."

Macy ve benim giydiğimiz elbiseler sade ama güzeldi. Koyu mavi
renkteydi, tatlı bir yakası ve küçük, omzu açık kısa kolları vardı.

Bana sırtarak "Göle doğru yürümek ister misin?" diye sorduğunda
kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kalabalık nihayet azalmaya başladı.
Sanırım burada işimiz bitti."

Resepsiyon öğlen yapılan düğünün hemen ardından başlamıştı, yani her
şey sona eriyordu.

Başımı salladım. "Gitmeden önce hemen içeri girip tuvaleti kullanayım."

Dylan beni daha önce bir kez ağaçların arasına gizlenmiş göle götürmüştü
ve çok uzak değildi ama gerçekten işemem gerekiyordu.

Eve doğru aceleyle ilerlerken kalan misafirlere hızlıca bir göz attım ama
Macy, Nicole ya da Damian'ı görememişim.

Dylan'la uzun süre kalacak değildik ve cep telefonumu taşıdığım gümüş bilekliğin içine sıkıştırmıştım.

Kütüphanenin hemen yanındaki tuvalete yöneldim ve hızlıca işimi hallettim, çıkmadan önce çantamdaki küçük tüpten biraz daha güneş kremi sürmek için durdum.

Evin bu kısmı sessiz ve boştu, bu yüzden banyo kapısının hemen dışında, Nicole'ün sesini duyduğumda durdum, "Bu bana doğru gelmiyor, Damian. ACM'yi Dylan'a satmak için önce Kylie'yle konuşmadan bu belgeleri imzalamamalıyım. Biz ortağız."

Kütüphane kapısına yaklaşırken tüm vücudum gerildi. Kapı kısmen aralıktı ama Nicole ve Damian'ı göremiyordum. Belli ki açıklığın hemen arkasında, kütüphane masasının yanındaydılar.

Evrakları imzalıyorlar mı?

Nicole'u doğru duymuş olmam mümkün değildi, değil

mi? ACM'yi satıyor *olamaz. Dylan'a mı?*

"Hiçbir zaman yasal olarak ortak olmadınız Nicole," dedi Damian yatıştırıcı bir sesle

tonda. "Dylan tüm şirketi satın alıyor. Kylie için doğru olanı yapacak. Yapacağını biliyorsun."

Nasıl yani? Bana eski işimi verecek kadar yüce gönüllü olacak mıydı?

Geri mi?

Orada öylece donup kaldım, tüm hayatım ve uğruna çalıştığım her şey ayaklarımın altında parçalanıyordu.

Teknik olarak, satmak Nicole'un işiydi. Yasal bir anlaşma yapmamıştık. Henüz bir anlaşma yapmamıştım ve ona bir kuruş bile vermemiştim, bu yüzden kütüphaneye girip ona işini Dylan Lancaster'a satmaya hakkı olmadığını söyleyemezdim.

Kendi şirketim için biriktirdiğim para ACM'deki faizin sadece küçük bir kısmını satın alacaktı, ancak Nicole'e zaman içinde daha büyük bir yüzde için ödeme yapmaya devam edebileceğimi bildiğim için bununla bir sorunum yoktu.

Belki de hiçbir şey yapmadan yasal olarak bana devretmek istediği yarı mülkiyete asla ulaşamayacaktım, ama biliyordum ki

Kendi şirketimmiş gibi sevdiğim şirketin daha fazla parçasını elde etmeye çalıştım.

Nicole balayından döndüğünde ona sunmayı planladığım çözüm buydu çünkü ACM'nin yarısını bedavaya almam mümkün değildi.

Ayrıntıları çözene kadar yasal ortak olarak adlandırılmak istemeyen bendim.

Nicole'dan tepki alacağımı biliyordum çünkü ama pazarlık yapabilirdik. Bir şekilde. Şimdi, istediğim şeye uzanmakta tereddüt ettiğim için, tam da o hedefe çok yaklaşılmışken biri onu elimden almıştı.

Neden? ACM'den ne istiyordu ki? Evet, Lancaster International bocalayan küçük şirketleri satın alıp onları büyük, uluslararası şirketler haline getirme işindeydi. Ama ACM mali sıkıntı içinde değildi.

Daha önce de belirttiği gibi, kârlılığımız daha iyi olabilirdi ve ACM'nin büyümesi için büyük bir potansiyel vardı, ancak şirketin kurtarılmaya ihtiyacı yoktu.

Bana bazı konularda yardım ederken bir fırsat görmüş müydü? iş sorunları?

ACM'yi devasa, uluslararası bir halkla ilişkiler şirketine mi dönüştürmek istiyordu? Elimi ağzıma götürürken "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Nicole mutsuz bir ses tonuyla, "Ben yaparım," dedi.

Dylan'ın ihanetinin acısı kalbimi kızgın bir bıçakla kesilmiş gibi delip geçti.

Benimle oynamıştı.

Ve ben de mutlu bir şekilde oyuna geldim.

Tam motivasyonunu bilmiyordum ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? ACM'nin ve bu ortaklığın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Gözlerimden yaşlar boşandı ve başka seçeneğim olmadığı için kaçtım.

Ortaklık hiçbir zaman gerçekten benim olmadı. Sadece hiç somutlaşmamış bir plandı. Bunu gerçeğe dönüştürecek paraya hiç sahip olmamıştım.

n girişe doğru koştım, nihayet kapıya vardığımda gözyaşlarım yanaklarımdan szlmeye başlamıştı.

Koşun! Koş! Koş!

Kaçmak zorundaydım.

Dylan Lancaster'la yüzleşecek ve bana daha fazla saçmalık anlatmasına izin verecek değildim.

Nic'le sonra konuşacaktım. Uzun zamandır arkadaştık ve ihanete uğramış gibi hissetsem de, bu onun işiydi, annesinin ona bıraktığı mlk satacaktı.

Belki de niyeti iyiydi ama şirket avukatı olarak yeni bir işe başladığı için ACM'yi elinde tutmak ona çok ağır geliyordu.

Tam n kapıdan dışarı fırlamıştım ki birinin adımı seslendiğini duydum. "Kylie! Bekle!"

Leo.

Tam Hayalet'i garaj yolunda sıralanan araba grubunun içinde bulmuşken bana yetişti.

Arabanın kapısını açtım.

"zr dilerim Leo. Gitmem gerek," dedim boğuk bir hıçkırıkla. Arabaya atladım.

"Bu şekilde değil," diye ısrar etti. "Sorun nedir?"

Sadece başımı salladım ve kapıyı kapattım.

"Eve geri dönmem gerekiyor, lütfen," diye şoföre talimat verdim.

"Evet, hanımefendi," diye onayladı ve arabayı hemen harekete geçirdi.

Gözlerimi kapatıp Leo'nun hâlâ adımı çağıran sesini duymamaya çalışırken nabzım hâlâ hızla atıyordu.

Hayalet garaj yolunda ilerlerken, arkamdan gelen Leo'nun sesi nihayet kesildi.

Milyonlarca düşünce kafamı doldurdu.

Aklımdan milyonlarca soru geçiyordu.

Dylan bu şirketin ve ortaklığın benim için ne kadar önemli olduğunu çok iyi bildiği halde neden ACM ile uğraşsın ki?

Sonunda bana ihanet edecekken neden bu kadar değer veriyormuş gibi davranmıştı?

Her şey seks ve sadece seks için miydi?

Tanrım! Adam bu performansları için bir Akademi Ödülü'nü hak ediyordu çünkü ilişkimizde ateşli seksten çok daha fazlası olduğuna ikna olmuşum.

Hatıralar zihnimde canlandı. Her düşünceli jest.

Her seferinde bana güzel olduğumu söylerdi.

Beni önemseydiğini her söylediğinde. Her bakışında.

Her dokunuşta.

Şu anda yaşamaya çalıştığım kalp acısı dışında hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Dylan Lancaster'ın içeri girmesine izin verirsem beni yok edecek güce sahip olacağını biliyordum.

Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Onu
sevmiştim.

Ona
güvenmiştim.

Kahretsin! Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istemiştim.

Hayır, bana aşık olduğunu hiç söylememişti ama bir gün onun da bana aşık olacağını ummuştum.

Bu benim hayatımın hikayesiydi. Bazen becerilebilirdim, ama *asla* sevimli.

Tanrım, bu sefer farklı bir şekilde biteceğini düşünecek kadar aptal mıydım gerçekten?

İşleri daha da kötüleştirmek için, kendime deli gibi aşık olma izni vermişim, bu yüzden hissettiğim sadece reddedilme değildi. Tamamen duygusal bir ıstıraptı.

Yüzümdeki gözyaşlarını öfkeyle sildim.

Kocam öldükten ve o duygusal hız treninde cehenneme doğru uzun bir yolculuk yaptıktan sonra, bir daha asla bir erkek için ağlamayacağıma yemin etmişim.

Ve ben
yapmadım.

Şimdiye
kadar.

Dylan Lancaster sonunda beni kırmıştı ve bu kez parçaları bir araya getirmeyi başarıp başaramayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM 33

Dylan

I Aradan on dakika geçmesine rağmen Kylie'nin evden döndüğünü görmeyince biraz endişelenmiştim.

Hollingsworth'ten geçerken biraz endişeliydim ve hala yirmi dakika geçmesine rağmen ondan hiçbir iz görememişti.

Otuz dakika geçtikten ve onu bulamadan evi ve etrafındaki araziye dolaştıktan sonra çılgına dönmüştüm.

Hangi cehenneme gitmiş olabilir? Tanrı aşkına, daha yeni tuvalete gitmişti.

Onu beklediğimi biliyordu.

"Kylie'yi gördünüz mü?" Damian ve Leo'yu yemek masalarının yanında bulduğumda sordum, konukların çoğu artık gitmişti. "Onu bulamıyorum, aramalarıma ya da mesajlarıma da cevap vermiyor."

"Kahretsin!" Leo bana bakarken küfretti. "Neden ciddi bir deha vakası yaşıyormuşum gibi hissediyorum? Ben de tam Damian'a Kylie'nin neden gözyaşları içinde gittiğini düşündüğünü soruyordum. Neredeyse Nicole'ün galada aniden ayrılmasıyla aynıydı. Aynı ağlamaklı yüz. Aynı yıkılmış ifade."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sorduğumda korku kulaklarımda uğuldamaya başladı.

"Yaklaşık yirmi beş dakika önce ayrıldı," diye yanıtladı Leo. "Evin kapısından ağlayarak çıktı. Bana gitmesi gerektiğini söyledi ve ben onu yakalayamadan Hayalet'e atladı."

"Kylie bir hiç uğruna gözyaşlarına boğulacak türden bir kadın değildir," diye onu bilgilendirdim.

Leo savunmacı bir tavırla, "Bugün kesinlikle *ağlıyordu*," dedi.

"Nereye gitmiş olabilir? Neden gitsin ki?" Kısık sesle söyledim. "Göle doğru yürüyüşe çıkacaktık. O sadece tuvalete gitti."

Cebimden cep telefonumu çıkardım ve şoförüne bir mesaj attım.

Bir dakika sonra cevap geldi.

"Ondan kendisini eve geri götürmesini istedi," diye bilgi verdim. "Neredeyse varmışlar."

İkinci bir mesaj aldığımda yere baktım.

"Kahretsin! Oraya vardıklarında beklemesini istedi çünkü Heathrow'a gitmek isteyecek. Ne halt ediyor bu?" Ona geri mesaj atarken homurdandım.

Onayladıktan sonra telefonu cebime geri soktum.

Çok kolay bir şekilde Uber ya da taksi çağırabilirdi. Şoföründen onu oyalamasını ve hiçbir yere götürmemesini istemek bana fazla zaman kazandırmayacaktı.

"Gitmem gerek," dedim kardeşlerime. "Ne olduğundan emin değilim ama Heathrow'a doğru yola çıkacak. Şimdiye kadar mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermediyse, belli ki bunu yapmayı hiç planlamıyor."

"Sence ne oldu?" Damian huysuzca sordu. "Kylie uçarı bir tip değildir."

Sinirli bir elimi saçlarımin arasında gezdirdim. "Hiçbir fikrim yok. O iyiydi sadece birkaç dakika önce. Dediğim gibi, göle doğru yürüyüşe çıkmadan önce içeri girip tuvalete gitti."

"Biri ona bir şey söylemiş olmalı," diye düşündü Leo. "Oldukça üzgün görünüyordu."

Hay sikeyim! Onun nesi olduğunu bilmemek beni öldürüyordu. Kylie hiçbir şey için üzülmezdi. Birinin ona söylediği bir şey yüzünden perişan olduğunu bile göremiyordum.

Biri rahatsız edici bir şey söylese doğrudan bana gelirdi ve benimle konuşmamış olması beni *gerçekten* endişelendirdi.

Gerçekten değer verdiği herkes burada, bu etkinlikteydi.

Bir sorun hakkında konuşmak isteyeceği herkes de buradaydı.

Neden öylece kaçıp gitsin ki?

Damian cebini karıştırırken huysuzca, "Al," dedi. "Ferrari'yi al."

Anahtarları fırlattı, ben de aldım. "Teşekkürler."

"Bizi ara," diye seslendi Leo geri çekilen figürümün ardından.

"Ve deli gibi araba kullanma," diye ekledi

Damian. Sanki bu tavsiyeye gerçekten uyacakmışım gibi.

Şu anda tek amacım Kylie'nin kaçmaya fırsat bulamadan ona ulaşmaktı.

Surrey'den Londra'ya yolculuğum rekor bir sürede tamamlandı, ancak Hayalet'in hemen arkasındaki arabaya girdiğimde, Kylie'nin benden daha hızlı toplanmış olması gerektiğini fark ettim çünkü çantası ve el bagajıyla garaj yolunun sonundaydı.

Soförüm ne yapacağını bilmez bir halde Rolls'un yanında duruyordu çünkü ona mesajımda Kylie'yi hiçbir yere götürmemesini söylemiştim.

Görünüşe göre, meseleyi kendi ellerine almaya ve bir araç çağırmaya karar vermişti.

Aracı *park* ettim ve arabadan atladım, ona yaklaşırken kendimi sakın olmaya zorlamaya çalıştım.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum, sesim sertti.

Tek kelime etmedi, hatta varlığını bile kabul etmedi. Telefonuna bakarken başı öne eğik duruyordu.

Yüzünü taradım, nasıl hissettiğine dair bir ipucu aradım. Ağlamıyordu ama gözleri kızarmış ve şişmişti ve ağladığını bilmek bile göğsümün etrafında görünmez bir mendenin gerilmesine neden oldu.

Resmi elbisesini çıkarıp rahat bir güneş elbisesi ve bir çift sandalet giymişti, belli ki seyahat ederken daha rahat edebilmek için.

Çaresizlik içinde telefonu elinden aldım ve hızlıca iptal ettim.

taksi bekliyordu ve sonra telefonu ona geri verdi. "Bunu Damian'ın yaptığı gibi Heathrow'da yapmayacağım, o yüzden hemen şimdi konuşacağız."

Tanrım! Damian'ın Nicole'le yaşadığı sahneyi ben yaşamayacaktım. Bunun için sabrım yoktu ve Kylie'yi tanıyordum,

beni bulmaya zahmet etmezdi. Şu anki ifadesine bakılırsa, ona başka bir seçenek sunsam uçağına biner ve muhtemelen arkasına bile bakmazdı.

Onu kucağıma aldım, omzuma attım ve başka bir araç çağırmaya fırsat bulamadan eve doğru yola çıktım.

Merdivenleri koşarak çıkarken şoförüne çantalarını içeri getirmesi için seslendim. "Ne halt e d i y o r s u n sen?" diye bağırdı. "Lanet olsun sana, Dylan

Lancaster, indir beni."

En azından şimdi benimle konuşuyordu, bana küfrediyor olsa bile.

Oturma odasına varana kadar durmadım ve sonunda onu tekrar ayağına kaldırdım. "Seni böyle çekip gitmeye iten şeyin ne olduğunu söyleyebilir misin? Hayatımdan birkaç yıl çaldın. Mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermedin. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Ne oldu böyle?"

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri hançer gibi parlayarak bana bakıyordu: "Ne olduğunu biliyorsun. Neden arkamdan iş çevirmek yerine ACM'yi satın alacağını bana söylemedin? Bana eski işimi geri vermeyi mi yoksa bir tür süper halkla ilişkiler şirketi kurmak için yepyeni bir ekip getirmeyi mi planlıyordun?"

Tanrım! Bunu nasıl duymuştu?

Boğazımı temizledim. "İkisini de yapmayı planlamıyordum." Gerçekten de onun şirketini çalmaya çalıştığımı mı düşünüyordu? Bunu neden yapayım ki?

"O zaman neden?" diye sordu boğuk bir hıçkırıkla. "Bunu bana neden yaptınız? O şirketin ve ortaklığın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun." Elimi saçlarımin arasında gezdirdim, onu kasten incitecek bir şey yapacağımı düşünmesine o kadar şaşırmıştım ki kendimi yaralanmış hissediyordum. Bana güvenmediği ve sormak yerine olabilecek en kötü senaryoyu düşünüp kaçmayı tercih ettiği çok açıktı, Tıpkı birine güvenmediğinde her zaman yaptığı gibi.

"Ne yapmak?" Hırladım, ona tam olarak ne hissettiğimi söylememekten o kadar yorulmuştum ki artık konunun etrafında dans etmeye çalışmaktan vazgeçtim. "Evet, Nicole'den ACM alıyordum, senden çalmak için değil, ama ona verebilmek için.

Nişan hediyesi olarak. Eğer kabul edersen. Nicole artık bu şirketi yönetmek istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyor, ayrıca gelecekte şirketi büyütecek yeteneğe sahip olduğunu da düşünmüyor. O bir şirket avukatı ve yapmayı sevdiği, eğitimini aldığı işi yapmaya geri dönmek istiyor ama ACM'nin senden başka kimseye gitmesini istemiyor. Görünüşe göre, bu ortaklığı sana hediye etme teklifini geri çevirmişsin. Ben de tüm şirketi satın alıp sana vermeye karar verdim. Ortaklığı siktir et. Uluslararası alanda büyümek için kontrole ihtiyacın var, her karar almak istediğinde danışmak zorunda olduğun sessiz bir ortağa değil. Nicole, şirketin kontrolü tamamen sende olursa çok sevineceğini söyledi. Şirketin sahibi olmak istemiyor, annesinin anısını yaşatmak için de buna ihtiyacı yok artık. Şu anda şirketi elinde tutmasının tek nedeni sensin."

Yemek masasına doğru yürüdüm ve orada duran evrakları aldım, ve ona uzattı. "Sözleşmenin bu kopyasını kendiniz okuyun. Fonlar benden gelecek, ancak şirketin tek sahibi siz olacaksınız. Eğer reddederseniz, satış tamamlanmayacak. Her ne duyduysanız yanlış anlaşılmış ya da sadece yanlış. Şimdiye kadar sana zarar vermektense ölmeyi tercih edeceğimi anlamanı umardım Kylie. Görünüşe göre bunu anlamıyorsun. Bana güvenmiyorsun da."

Smokinimin cebine uzandım ve siyah kadife bir kutu çıkardım. "Daha fazla kanıta ihtiyacın varsa, gölde evlenme teklif etmeyi planladığım yüzük bu. Teklif etmek için romantik bir yer olacağını düşündüm." Kapağı açtım ve Kylie'nin hızlı bir nefes alışını duydum. "Özel olarak yaptırdım. Geleneksel elmas merkez taşı değil çünkü zümrüdün ten rengin ve alev rengi saçlarınla daha iyi görüneceğini düşündüm ama istediğin her değişikliği yapmaya hazırdım." Kutuyu kapattım ve cebime geri soktum. "ACM'nin satışını ve devrini iptal edeceğim ve her şey aynen eskisi gibi olacak. Belki de bu kadar kısa bir süre içinde benim geçmişime sahip bir adama güveneceğini ummak saçma bir beklentiydi."

Bakışlarımı yüzüne çevirdim, kocaman gözlerini ve şaşkın ifadesini yakaladım.

Tanrım! Gerçekten de herhangi bir bağlılık beklemiyordu, özellikle de bir evlilik teklifi.

"Seninle evlenmemi mi istiyorsun?" diye sordu şaşkın bir sesle. "Neden?"

Karşısında dururken ellerimi smokin pantolonumun ceplerine soktum. "Her zamanki nedenlerin hepsi. Sanırım seni sevdiğim ve hayatımın bir anını daha sensiz geçirmek istemediğim çok açık." Devam etmeden önce derin bir nefes aldım, "Sana bir keresinde Charlotte gelmeden önce mutlu olduğumu söylemiştim, ama her zaman huzursuz bir yanımdı, sanki hayatımda bir şeyler eksikmiş gibi. O his artık yok Kylie, çünkü o eksik olan parçam *sendin*. Kalbim, ruhum hep seni aradı ve şimdi sen buradasın, o huzursuzluk hissi yok oldu. Bu yüzden seni benim yapmaya çalışmaktan vazgeçmemi isteme benden. Senden ayrı kalmak beni delirtebilir, ama en azından bir gün bana güvenebilme şansın olduğunu söyle. Gelecekte, benim seni sevdiğim gibi sen de beni sevmeyi öğrenebilirsin."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladığında sessiz kaldı ve Muhteşem gözler o kadar çalkantılıydı ki, orada gördüğüm tüm duyguları sıralamaya başlayamadım bile.

Kylie'nin bu şekilde ağladığını hiç görmediğim için acı içimi kemirdi ve üzüntüsü beni yiyip bitirdi.

"Lanet olsun! Ağlama Kylie," dedim ona.

Eğer o aynı şekilde hissetmiyorsa, bu onun hatası değildi.

Birkaç adım attı ve "Bana gerçekten aşıksın ve benimle evlenmek mi istiyorsun?" diye fısıldarken kanepeye uzandı.

"Az önce söyledim, değil mi?" Midemdeki ağrı şiddetlenerek sordum. "Bunların neden şaşırtıcı olması gerektiğinden emin değilim. Sana karşı hissettiklerimi saklamaya çalışmıyorum Kylie. Seni hayal kırıklığına uğratan ve aptalca bir şekilde varlığını görmezden gelen baba ben değilim.

Bunu kabul etmesi onun için çok uygun. Ayrıca, bir erkeğin isteyebileceği en iyi şeylere sahipken başka bir kadından daha fazla onay almaya ihtiyaç duyacak kadar aptal ve güvensiz olan ölü kocanız da değilim. Sahip olduklarının farkına varamayan diğer erkeklerden biri de değilim. Ben sadece benim, Dylan Lancaster, sen benim olsaydın dünyanın en şanslı piçi olacağımı bilecek kadar zeki olan o adamım."

Bardağın her zaman dolu tarafını gören Kylie Hart'ın yüzünü ellerinin arasına gömüp tüm dünyası yıkılıyormuş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığı an, zaten acı çekmiyor olsaydım, kesinlikle cehenneme sürüklenmiştim.

BÖLÜM 34

Kylie

WAz önce ne yaptım ben?

Dylan Lancaster kalbini ayaklarımın altına sermişti ve ben de onun üzerinde tepinecek kadar aptaldım.

Geriye dönüp baktığımda, onun nasıl hissettiğine dair bir fikrim olmaması ve beni asla incitmeyeceğini anlayacak kadar içgüdülerime güvenmemiş olmam çok saçmaydı.

Belki teklif biraz şok ediciydi ama Dylan işleri yarım yamalak yapan bir adam değildi.

Kendi kalbimi korumak konusunda o kadar endişeliydim ki, onun kalbine dikkat etmemiştim.

"Çok özür dilerim," dedim hıçkırıklar arasında.

Dylan beni ayağa kaldırdı ve kollarına aldı.

Kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuna yasladım, az önce ona yaptığım şey için kendime öfkeliydim. "Bunu neden yaptım ki? Sen bundan çok daha iyisini hak ediyorsun Dylan. Hayatımda tanıdığım en inanılmaz adamla harika bir ilişki yaşayacak kadar şanslıyım ve bunu mahvetmeyi başardım. Bunu kim yapar? Kim tüm gerçekleri öğrenmeden kaçır? Hangi aptal kadın kendisine değer vermekten başka bir şey yapmayan bir erkeği incitir? Benim neyim var böyle?"

"Yapma Kylie," dedi yatıştırıcı bir bariton sesle, eli saçlarımı okşarken. "Ben senin geçmişini biliyorum, sen de benimkini biliyorsun. İkimiz de bazı hatalar yapacağız. Sen yanlış bir sonuca vardın çünkü daha önce pek çok kez incindin."

Hıçkırıklarımı zor tuttum, başımı kaldırdım ve gözlerinin içine bakarak, "Ama senin tarafından hiç incitilmedim. Sen haklıydın. Sen o diğer adamlardan biri değilsin. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok Dylan. Sana güvenmemem için bana tek bir neden bile vermedin. Seni seviyorum. Bunu bir süredir biliyordum. Damian ve Nicole'un kütüphanede ACM'yi sana satmaktan bahsettiklerini duyduğumda panikledim. Tanrım, belki de bilinçaltımda kaçmak için bir bahane arıyordum. Sana çok aşkıttım ve düğün bittikten sonra ne olacağı konusunda çok endişeliydim. Sen beni sevdiğini hiç söylemedin ama ben de sana bu sözleri hiç söylemedim. Belki de sadece diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum çünkü benim için hep öyle oluyor. Ve *sen bana* aynı şekilde hissetmediğini söylemeden önce gitmek için bir nedene ihtiyacım vardı."

"Bu yüzden mi konuşmak istemedin?" diye sorarken yüzümü inceledi.

"Galaya giderken bu konu hakkında konuştunuz mu?"

Başımı salladım. "İlişkimizin çok daha gündelik hale gelmesiyle ilgili bir konuşmayı nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. Ben Amerika'dayken ve sen burada Londra'dayken, şu anda sahip olduğumuz şeye sahip olamayacağımızı biliyordum."

"Evet, yapabiliriz," dedi Dylan hışımla. "Eğer beni seviyorsan ve birlikte olmak istiyorsak, bu sadece coğrafya, aşk ve bunu çözebiliriz. Damian'a o ve Nicole seyahatleyken önümüzdeki bir ay boyunca burada olacağımı ama o döndükten sonra muhtemelen ABD'de yaşayacağımı söyledim. Lancaster'ın Los Angeles'taki ofisinde kendi payıma düşen işleri halledebilir, ara sıra Londra'ya geri dönebilirim. O sahil evini almamın bir sebebi vardı. Orayı seviyorsun ve benimle birlikte orada yaşayacağını umuyorum."

"Dylan," dedim, kendimi sersemlemiş hissederek. "Seni aileden ayırmak istemiyorum. Seni daha yeni geri aldılar. Newport Beach'ten Los Angeles'a gidip gelmeyi hiç denedin mi? Trafik tam bir kâbus olurdu."

"Helikopterle on iki dakika," diye cevap verdi hemen. "Jetime binip ailemi görmeye gidemeyecek değilim ya."

Tamam, bazen hızlı ulaşımın onun için gerçekten bir sorun olmadığını unutuyordum.

Papyonuyla oynarken şöyle düşündüm: "Uzaktan çalışmak benim için gerçekten zor olmadı. Burada da vakit geçirebiliriz. ACM'nin eninde sonunda İngiltere'de sözleşme yapabileceğini umuyorum. Bugün işleri berbat ettiğimi biliyorum ve evlilik teklifini düşünmek için biraz daha zaman ayırmak istersen seni suçlamam. Ama seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum Dylan ve bu dünyada benim için senden başka kimse yok."

Cevabını beklerken kalbim hızla çarpıyordu.

"Sana kaçarsan seni bulacağımı söylemiştim," diye hatırlattı bana boğuk bir sesle. "Çünkü benim için de başka kimse yok."

Dylan o muhteşem yüzüğü cebinden çıkarıp kapağını açarak parmağıma takarken ve "Evlen benimle" derken gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülüyordu. Benimle."

Daha küçük elmaslarla çevrili büyük orta taş zümrüt parmağında parıldarken nefesim kesildi. Büyük, güzel, nefes kesici ve gösterişliydi ama tamamen baskın değildi ve yapmak isteyeceğim tek bir değişiklik bile yoktu. "Bu bir soru mu?"

"Hayır. Şu anda size bir seçenek sunmaktan korkuyorum."

Gülümsedim ve yüzümdeki yaşları silmeye başladım. "Bu yeterince adil görünüyor, ama sana güveniyorum. Sorun sen değilsin Dylan. Sorun bende. Bir daha olmaması için elimden geleni yapacağım. Belki de senin gibi bir erkeğe alışmak için zamana ihtiyacım var. Bazen seni sevme şeklim gerçekten korkutucu oluyor."

Kollarımı boynuna doladım, ben böyle bir aptallık yaptıktan sonra bile bana imrenerek ve taparcasına baktığını görünce kalbim eriyip bir su birikintisine dönüştü.

"Buna alışacaksın," diye bana güvence verdi. "Çünkü ben de seni her zaman aynı şekilde seveceğim."

Kalbim o kadar doluydu ki zorlukla nefes alabiliyordum. "Konuşmamız gerekecek

Bana şirketi satın alman konusunda. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Her zaman her şeyi kendim yaptım, Dylan."

"Bunu sonra konuşuruz," diye cevap verdi ağzı benimkinin üzerine inmeden hemen önce.

Ellerimi saçlarının arasına soktum ve ateşli kucaklaşmaya karşılık verdim. Sonunda dudaklarımı serbest bırakıp sıcak ağzını boynumdan aşağı indirdiğinde kalbim kontrolden çıkmıştı.

Vücudum bu adama en samimi şekilde bağlanmak için haykırıyordu. mümkün olan en iyi şekilde. "Becer beni, Dylan. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Detaylar, nerede yaşayacağımız ya da işim umurumda değildi.

Şu anda ihtiyacım olan tek şey oydu.

Elleri sundress elbisemin altına uzanıp kalçalarımı düzleştirirken ürperdim, sonunda başparmaklarını külotumun içine sokabileceği noktaya ulaştı.

Bacaklarımdan aşağı indirdiğinde tekmeleyerek çıkardım ve smokin pantolonundan kalkmış sikini kurtarışını kalbim hızla çarparak izledim.

Beni kaldırdı ve sırtım küçük bir *gümbürtüyle* oturma odasının duvarına çarptı. "Şu an bekleyemem aşkım," diye homurdandı. "Bir dahaki sefere daha iyi olur."

Bacaklarımı onun bacaklarına doladığımda benim de acelem en az onunki kadar büyüktü.

bel. "Sadece sik beni Dylan." Nefes nefese kalmıştım, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. "Sana ihtiyacım var. Sana."

Hırlarken kalçalarının keskin bir hareketiyle içime gömüldü.

"Bana sahiptin, Kylie. Her zaman sahip olacaksın."

Vücudum yüzündeki sert ve vahşi bakışa çılgınca tepki verdi.

"Söyle bana," dedi içime pompalarken. "Beni sevdiğini söyle."

Başımı duvara yasladım ve ağzı boynumun hassas derisini yutarken gözlerimi kapattım. "Seni seviyorum, Dylan Lancaster. Seni seviyorum."

Şu anda ona böyle ihtiyacım vardı.

Şiddetli.

KontROLSÜZ.

ZORLAYICI.

AÇGÖZLÜ.

"Tekrar," diye inleyerek emretti.

Çılgınca çiftleşme benim doruk noktamı çoktan oluşturmıştu.

Ellerimi saçlarına daldırdım ve kendimi sabitlemek için saç tellerini kavradım. "Seni seviyorum. Seni," diye haykırdım.

Elleri kıcımlı daha sert kavradı. "Sakın benden böyle kaçma. tekrar. Neredeyse beni öldürüyordu, kadın."

"Yapmayacağım. Yapmayacağım," diye söz verdim yüzüne kısa, ateşli öpücükler bırakırken.

Dylan benim hayatımdı ve bir şey yapmadan önce iki kez düşüneceğimi biliyordum. onu tekrar incitmek için.

Gelecekte istemeden de olsa böyle bir şey olabilirdi ama onu sevmediğimi sandığında yüzünde beliren o lanet bakış sonsuza dek hafızama kazınacaktı.

Gelecekte bu ifadeyi bir daha görmemek için yapmayacağım şey yoktu.

"Tanrım! Seni seviyorum Kylie. Asla doyamayacağım," dedi Dylan tenime sürtünerek. "Sen benimsin."

Kulak memesini ısıtırken "Ve sen de benimsin," diye karşılık verdim şiddetle.

Kendimi daha fazla tutamayarak orgazmım vücudumun kontrolünü ele geçirdi.

Dylan kısa bir süre sonra beni takip etti ve çılgınca bir öpücük için ağzını benimkine çarparak son şehvetli inlememi yakaladı.

Birkaç dakika öylece kaldık, kendimize gelirken alnımız birbirimizin omzundaydı.

Sonunda, dudaklarım kelimeleri şekillendirebildiğinde, "İzin verin Sen, Dylan. Seni sevmeme izin ver. Hayatının her mutlu anında ve zor anlarında yanında olmama izin ver. Artık kaçmak yok."

"Şükürler olsun!" dedi hararetle. "Bu sevgiyi asla hafife almayacağım, tatlım. Onsuz çok uzun yaşadım."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye mırıldandım beni yatak odasına doğru götürmeye başladığında, bacaklarım hala ona sarılıydı.

Gelecekte ne olursa olsun ya da işleri nasıl yoluna koyarsak koyalım, Dylan'ın her zaman benim

tamamen ve tamamıyla sevildiğimi biliyordum.

BÖLÜM 35

Macy

ICep telefonumu kütüphanedeki masanın üzerine bıraktım, kalbim o kadar ağırdı ki sandalyeden kalkamadım.

Damian ve Nic'in düğününden geriye çok fazla konuk kalmamıştı. Dışarıda, Karma'yı kontrol etmek için sığınağı aramak üzere sessiz bir yer aramaya çıkmıştım.

Yaşlı Bengal kaplanı uzun zamandır hastaydı, ama ben onun Birleşik Devletler'e dönmem gereken zamanı çoktan geçmişti.

Öldüğünde yanında olmak için zamanında oraya gidebileceğimden emin değildim.

Gerçekten önemli olmamalı. Daha önce hiç hayvan kaybetmemiş değilim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı ve yalnız olduğum için onları kontrol etmeye zahmet etmedim.

Sorun şu ki, baktığım bazı hayvan hastalara duygusal olarak çok fazla bağlanıyordum ve bu her zaman geliştirmeye çalıştığım bir konuydu.

Daha mesafeli, daha klinik kalmaya çalıştım ama Karma her zaman özeldi.

Sığınağa geldiğinde çok kötü muamele görmüştü. Bacaklarından biri deforme olduğu için çok fazla bakıma ihtiyacı vardı.

Belki de ikimiz birbirimizin acısını hissettiğimiz için birbirimize bağlanmıştık. Birine güvenme konusunda son derece temkinliydi, ama sonunda yola gelmişti. En azından benim için öyleydi. Sadece başkalarına, özellikle de erkeklere karşı o kadar da deli değildi, ki bunu tamamen anlıyordum.

Onu rahatlatmıştım.

Beni teselli etmişti.

Evet, belki Karma ile olması gerekenden çok daha fazla takılarak profesyonel sınırlarımı aşmıştım ama bundan pişman değildim. Kedi hayatının büyük bölümünde işkence ve acıdan başka bir şey görmemişti. Yaşlılık yıllarında biraz huzur ve rahatlığı hak ediyordu.

"Macy?" dedi endişeli bariton bir ses arkamdan.

Şaşkınlıkla arkamı döndüm.

Leo Lancaster.

Utanarak yüzümdeki gözyaşlarını sildim. Beni sakat bir kaplan için ağlarken bulmak isteyeceğim son kişi oydu.

İyi bir adam olmadığından değil, ama Leo bilim ve koruma ile ilgileniyordu.

Onu anlayacak bir erkek olarak göremiyordum. "Hey," dedim zayıfça. "Kütüphaneyi kullanman mı gerekiyor? Gidebilirim-"

Kaşlarını çattı. "Ağlıyorsun," dedi, bariz olanı söyleyerek. "Her şey yolunda mı?"

Tanrım, o seksi İngiliz aksanına bayıldım.

Her kadının ıslak rüyasının öznesi gibi olmak da acıtmadı.

Omuz silktim. "Özür dilerim. Kaliforniya'ya dönmeden önce muhtemelen bir hastamı kaybedeceğimi öğrendim. Biraz üzüldüm. Onunla uzun zamandır çalışıyorum."

Ellerini smokininin ceplerine soktu. "Köpek mi? Kedi? Gelincik?"

Belki de ona ne tür bir veteriner olduğumu söylemeyi ihmal etmiştim. "Bengal kaplanı," diye itiraf ettim. "Ben egzotik hayvan veterineriyim."

Kaşlarını kaldırdı. "Beklediğimden biraz daha büyük ve biraz da vahşi. Muhtemelen sarılmak da o kadar kolay değildir."

"Aslında Karma çok sevecen. Hayatının büyük bölümünde istismara uğradıktan sonra bize geldi. Bacağı deforme olmuş. Ezilmişti. Her zaman çok fazla bakıma ihtiyacı vardı ve bunun olmasına izin vermemem gerektiği halde birbirimize çok sıkı bağlandık. Belki bu kadar bağlanmak kulağa aptalca geliyor-"

"Öyle değil," diye araya girdi Leo. "Anlıyorum, Macy. Benim de beni yıkan kayıplarım oldu."

Yüzüne baktım ama o muhteşem mavi gözlerinde merhametten başka bir şey göremedim.

"Öldüğünde gerçekten onun yanında olmak istedim. Başka kimseye gerçekten güvenmiyor. En azından birkaç hafta daha yaşar diye düşünmüştüm. Yirmi yaşında ve uzun süredir kanserle savaşıyor," diye açıkladım, sesim duygusallıktan çatlıyordu.

"Buraya gel," dedi Leo ve kollarını açtı.

Genelde kendimi erkek bir yabancının kollarına atacak son kadın ben olurum ama kendimi çok kaybolmuş hissediyordum ve Leo çok... rahatlatıcı görünüyordu.

Hemen güçlü kollarını bana doladı ve ben de kendimi kaybettim.

Ağlamaya başladım, durduramadığım büyük, çirkin bir ağlama.

"Durup Damian'ın evinden bavullarınızı alacağız ve ben de Jetim uçmaya hazır," dedi hıçkırıklarım yavaşladığında yatıştırıcı bir bariton sesiyle. "Yarın Amerika'ya gitmeyi planlıyordum ama şimdi gitmemi engelleyen bir şey yok. O gitmeden önce oraya ulaşmaya çalışabiliriz."

Ona bakmak için geri çekildim. "Bunu yapar mısın? Ciddi misin?"

Her an önemliydi ve yarından önce yola çıkmak bir fark yaratabilirdi.

"Bu tam olarak bir rahatsızlık değil," diye beni temin etti.

Tanrım, teklifini gerçekten kabul etmek istiyordum ama Leo Lancaster'ı tanımıyordum bile. O sadece bir düğün davetlisiydi, en iyi arkadaşımın yeni kayınbiraderi.

Evet, vahşi yaşam biyoloğu olarak yaptığı iş hakkında sohbet etmiştik, ama onunla yalnız uçmak... rahatsız edici olabilirdi ve konu erkekler olduğunda ben gariplik kraliçesiydim.

Hayvanlarla aram çok daha az iyiydi.

Ama Leo çok nazikti.

Bu 12 saatlik bir uçuş. Çoğunda uyuyor olacaksınız. Birbirinizi zar zor göreceken olabilecek en kötü şey nedir?

Ve vefat ettiğinde Karma'yla birlikte evde olma ihtimalim çok yüksekti ki bu da çok ihtiyacım olan bir şeydi.

Londra'ya gittiğimde veda etmeye hazır değildim. Bunu yapmam gerektiğini düşünmemiştim.

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakmaya devam ettim ve bakışlarındaki samimiyeti gördüm.

Tanrım, çok uzundu.

Gülümseyerek, "Uzun zamandır uzak yerlerdeyim, bu yüzden ne kadar medeni bir konuşma yapabileceğimden emin değilim. Biraz yalnız kaldım."

Ondan bir adım geri çekildim. "Sorun değil. Yatakta olacağız." Yanaklarım kızardı. "Yani, biz... uyuyor olacağız."

Tanrım, Macy, sus artık.

Leo Lancaster ile konuşmak zorunda olsaydım, vahşi yaşam biyolojisine bağlı kalmam daha iyi olurdu.

İyi bir konuşmacı olmadığı konusunda şaka yaptığından hiç şüphem yoktu. Kültürlü, kibar biriydi ve resepsiyonda çeşitli insanlarla sohbet ederken son derece rahat görünüyordu.

Öte yandan ben, sosyal kaygının en kötü örneğiydim.

Beni hayvan hastalarımla birlikte klinik bir ortama koyun, başka herhangi bir profesyonelle gayet iyi konuşabilirim.

Beni tanımadığım insanlardan oluşan bir kalabalığın içine attığınızda çoğu zaman ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Nicole'ün bir şirket avukatı olarak sahip olduğu sofistikelige ya da Kylie'nin bir halkla ilişkiler uzmanı olarak sahip olduğu iletişim yeteneğine sahip değildim.

Sadece 12 saat. Karma'yı düşün.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve Leo'ya "Sen ne zaman istersen ben gitmeye hazırım" dedim.

Başını salladı ve kütüphaneden çıkış yolunu gösterdi.

EPİLOG

Kylie

Üç Hafta Sonra...

"Pazar sabahı yataktan kalkmak için ÇOK ERKEN, tatlım. Ne yapıyorsun?" Dylan merakla sordu.

Kafamı kaldırdığımda yakışıklı nişanlımın üzerinde siyah bir boxer külottan başka bir şey olmadan mutfağa girdiğini gördüm.

Yeşil gözlü muhteşem bakışları benimkileri yakaladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Tanrım! Dylan'ın odaya her girdiğinde kalbimi hızlandırmasına alışabilecek miydim?

"İngiliz krepleri yapıyorum," diye bilgilendirdim onu. "Düşündüm de belki Arada bir Krep Pazarı yapmaya başla. Geçen hafta Surrey'de onu ziyaret ettiğimde annen bana nasıl yapılacağını öğretti. Sadece tarifini istemiştım ama nasıl olduysa daha ne olduğunu anlamadan birlikte bir parti pişirmeye başladık. Bu konuda gerçekten çok hevesliydi."

Dylan buzdolabındaki bir şişe suya uzandı, kapağını çıkardı ve bir yudum aldı.

"Sanırım beni bir an önce hamile bırakmanı umuyor." diye ekledim.

Dylan neredeyse suyunu içerken boğulacakmış gibi öksürürken şaşkınlıkla başımı çevirdim.

"Tanrım! İçmeye çalışan bir adama bunu yapamazsın," diye homurdandı.

Homurdandım. "En azından ikinci elden duyuyorsun. Bella o kadar da kurnaz değil."

Şişeyi yere bırakmadan önce bir yudum daha aldı ve bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir zaman olmadı. Peki ona tam olarak ne söyledin?" diye sordu.

Ona gülümsedim. "Ne diyebilirdim ki? Annene, gelecekteki o etkinlik için her gün, bazen günde birkaç kez bir şampiyon gibi çalıştığını zorlukla söyleyebildim."

Arkama geçti ve kollarını belime doladı. "Bu olay geleceğimizde olacak mı?" diye sordu boynumun kenarını öperken kısık sesle.

Çocuklar Dylan ve benim henüz konuşmadığımız bir konuydu... henüz.

"Sen söyle," dedim önümdeki kâsenin içindekileri karıştırmayı bırakıp ona doğru dönerken. "Benim oyum *evet*, ama önce evlenip bir süre çift olmak istiyorum. Şu anda sadece seninle birlikte olmak istiyorum."

Bana doğru sırtıttı. "*Hayır* olmayacağını umuyordum. Ama öyle olsaydı da benim için sorun olmazdı. Sana sahibim ve bu her zaman fazlasıyla yeterli olacaktır."

İç çekerek kollarımı boynuna doladım. "Sanırım bunun nasıl olacağını anlamak için biraz zaman ayırabiliriz. Cevabın *hayır* olsaydı da sorun olmazdı."

"Size tam olarak nasıl olduğunu öğretmekten mutluluk duyarım," diye teklif etti.

Başımı salladım. "Önce seni besleyeceğim ve annene bu konuyu henüz konuşmadığımızı söyledim."

"Kesinlikle acımasız olacak," diye uyardı. "Damian, onun Nicole için deli olduğunu anladığı andan beri torunlarını ima etmekten vazgeçmediğini söyledi."

Gülümsedim. "Sanırım bu baskıyla başa çıkabilirim. Ona henüz evli bile olmadığını hatırlatmaya devam edeceğim."

"Çok yakında çözebileceğimizi umduğum bir sorun," diye gürledi. "Bir randevumuz var mı?"

Dylan kesinlikle annesinin çocuğuydu. Annesi torun sahibi olmak konusunda ne kadar ısrarcıysa o da düğün tarihimizi belirlemek konusunda o kadar ısrarcıydı. "Bahar sonu mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "O kadar uzun süreceksen seni kaçırıp Vegas'a götürmem gerekecek."

Güldüm. "Dürüst olmak gerekirse, karşı koyacağımı sanmıyorum, ama ailen

Mutluyum. Eğer daha erken yaparsak, açık havada olmaz. Çok soğuk olur."

"Kapalı alanda çok güzel bir düğün yapabiliriz. İngiltere'de seçebileceğin sonsuz sayıda yer var Kylie. Sırf Damian ve Nicole yaptı diye Hollingsworth'te yapmak zorunda değiliz. Aslında, düğünümüzün benzersiz olması için farklı bir şey yapmak benim için sorun olmaz," dedi düşünceli bir şekilde.

"Bunu ben de çok isterim," dedim. "İnternette bazı mekânları kontrol edeyim ve gidip bir bakayım."

"Gitmek istediğin yerler listesini daralttığında beni de yanında götür. bizzat görmeyi" talep etti.

Kalbim göğsümün içinde sıkıştı. "Sensiz asla gitmem. Şimdi bırak da şu krepleri bitireyim."

İsteksizce gitmeme izin verdi ve kahve makinesine gitti. En sevdiğim demliği makineye koyarken onu izledim.

Tanrım, Dylan'ın benim için bir şeyler yapmayı hiç düşünmemiş olması beni şaşırtıyordu. Bunu kendisi için yaptığı gibi otomatik olarak yapıyordu.

"Benim için yemek yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Sen de meşgulsün. Sana birini tutabileceğimi ya da akşam yemekleri için bir aşçının gelmesini sağlayabileceğimi söylemiştim."

Dylan için hâlâ her akşam yemek yapıyordum ama bunu yapmak *zorunda* hissettiğim için değil, istediğim için yapıyordum. "İstiyorum," dedim ona. "Her zaman benimle ilgileniyorsun. Kendin için iyi yapamadığın tek şeyi yapmak hoşuma gidiyor. Ben de seninle ilgilenmeyi seviyorum."

Dylan'ın Cuma gecesi bana verdiği kocaman gül demetine bakarken gülümsedim.

Bana ilk kez çiçek getirmiyordu ve son da olmayacağını biliyordum.

Benim için çok düşünceli şeyler yaptı ve her şeye sahip olan bir adam için yapabileceğim bir şey bulmak kolay olmasa da, onu sevdiğimi ve her gün onu düşündüğümü hatırlatmak için çok uğraştım.

Ocaktan kaynayan çaydanlığı aldım, Dylan'ın en sevdiği çayı küçük demliğe koydum ve demlenmesi için üzerine su döktüm.

Yanıma geldi ve kahve fincanımı uzanabileceğim kadar yakınımaya koydu. "Burada benimle birlikte olarak bile bana iyi bakıyorsun," diye beni bilgilendirdi. "Yapmak istediğın başka her şey bonus."

Bana kalırsa o ikramiyelerden alabildiğı kadarını hak ediyordu.

"Bu neredeyse hazır," dedim ona adaya otururken. "Sonra dün gece, sanırım beslenmeye ihtiyacın var."

Bana seksi bir sırıtış fırlattı. "Bundan sonra tamamen yakıt ikmali yapmış olacağımın farkındasın değil mi?"

"Planımız buydu yakışıklı," diye takıldım.

"ACM'yi sana hediye etmem konusunda bir karar verdin mi?" diye sormadan önce bana kızgın bir bakış fırlattı. Eğer vermediysen, başka uygun bir nişan hediyesi almak için alışverişe çıkacağım."

Oh, Tanrım. Bu korkutucu olabilir. "ACM ile yapmak istediğım çok şey var, İngiltere'de bir ofis açarak başlayabilirim, böylece uluslararasılaşabilirim. Sanırım danışmanlık için parlak bir iş zekâsının yardımına ihtiyacım olacak" dedim.

"O zaman elinizin altında bunlardan birinin olması çok uygun." Sesi kayıtsızdı ama yüz ifadesi dalgındı. "Her adımında yanında olacağım tatlım," diye söz verdi ayağa kalkıp adanın etrafında bana doğru yürürken. "Bana gerçekten ihtiyacın olduğundan değil, ama ben

eğer yaparsan. Uzanıp istediğini alacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Başımı salladım. "Evet. Kabul etmemek biraz saçma olur. Evleneceğiz, sen Tanrı'dan daha çok parası olan Dylan Lancaster'sın ve ACM benim için çok şey ifade ediyor." Ocağın altını kapattım, kollarına atladım ve ona sarıldım. "Bir kadının alabileceği en inanılmaz nişan hediyesi için teşekkür ederim."

Başını aşağı çekip onu öptüm, kalbim dans ediyordu çünkü gerçekten de çok sevdiğim ve beni mutlu etmek için her şeyi yapabilecek bu adamı bulacak kadar şanslıydım.

"Çok şükür," diye homurdandı. "Seni ACM kadar mutlu edecek başka bir hediye bulmaya çalışmayı dört gözle beklemiyordum."

"Seni seviyorum Dylan," dedim ona. "Başka her şey de benim için sadece bir bonus. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Ben de seni seviyorum tatlım," diye cevap verdi. "Neyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor?"

Gözlerinin içine bakarak ona şöyle dedim: "Ben *zaten* elimi uzattım ve *tam olarak* istediğim şeyi aldım, şimdi de ona bakıyorum. ACM önemli ama hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adam kadar hayati değil."

"O yakalama kısmını kaçırmış olabilirim," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Ne olduğunu hatırlayabilmem için beni tekrar yakalamak ister misin?"

Başımı salladım. "Sen zaten benimsin Dylan Lancaster ve gitmene izin vermeyeceğim. Tekrarı mümkün değil ama bu krepleri bitirdikten sonra sana senin olduğumu hatırlatmaktan mutluluk duyarım."

Kollarını etrafımda sıkarken bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Lanet olsun, kadın," diye homurdandı, beni öpmek için başını eğmeye başladığında gözleri şehvetli bir beklentiyle doluydu. "Eğer yakıt ikmali yaptıktan sonra planın *buysa*, sanırım o kreplerden birkaç parti daha yapmamız gerekecek."

Son

Tell Me This Is Forever ön sipariş için şu adresten temin
edilebilir: Amazon

<https://www.amazon.com/dp/B096YVD8D2> Amazon UK

<https://www.amazon.co.uk/dp/B096YVD8D2>

Milyarder Bekâr ~ Zeke'nin bir örneği için lütfen okumaya devam edin.

PROLOGUE

Lia

Yedi Yıl Önce...

"**I** SENİ SEVİYORUM."

Kelimeler ağzımdan öylece çıkıvermişti. Durup düşünmemiştim ve en iyi arkadaşım Zeke Conner'ın bu ifadeyi nasıl yorumlayacağı konusunda da endişelenmemiştim.

Biraz fazla sarhoş halimle, yarın neler olabileceğini umursamıyordum. Ya da ertesi gün. Bir tür hoş, anı yaşayan gerçeklikteydim ve önemli görünen tek şey sonunda Zeke Conner'ın *tam olarak* nasıl hissettiğimi bilmesine izin vermektir.

Zeke'in sadece en iyi arkadaşım değil, aynı zamanda son birkaç yıldır yaşadığım her erotik fantezinin ve ıslak rüyanın konusu olduğu konusunda bilgilendirilmesinin *neden* birdenbire son derece önemli olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bu gece Zeke'le bara gitmeden *önce* bu cinsel sırları kendime saklamakta çok iyi bir iş çıkarmıştım ve bir barmenin el kitabındaki her bir kokteylin tadına bakmıştım.

Bu kadar önemli olmasının nedeni, üç yaprak rüzgâra kapılmamış olsaydım o sözleri *asla* söylemeyecek olmam ve tekrar ayılmadan önce onları ağzımdan çıkarmak istemem miydi?

Evet, büyük ihtimalle.

Ayıkken, Zeke'i bir arkadaş olarak kaybetme korkumun beni sessiz tutacağından neredeyse emindim. Aşağı inmek istemiyordum gibi davranmaya devam edecektim.

Daha on dört yaşımdan beri en iyi arkadaşım ve sırdaşım olan adamla kirli.

Ama artık o hayranlık duyan çocuk değilim, başlangıçta Zeke'e bir tür koruyucu ağabey gibi bakan o kız değilim.

Yirmi birinci yaş günümdü, kahretsin. Zeke muhtemelen her zaman kahramanım olacak olsa da, onu gezegendeki en ateşli erkek olarak görmemek de kesinlikle imkânsız hale gelmişti.

"Ben de seni seviyorum, benim sevimli, sarhoş küçük arkadaşım," diye cevap verdi Zeke beni yatağıma kaldırırken hoşgörülle.

En başta kendi başıma yürümemi engelleyen aptal yüksek topuklu ayakkabılarımı sabırla çıkarmasını izledim.

Belki de o sik beni ayakkabılarını giymek büyük bir hataydı. Ben daha çok Rahat bir spor ayakkabı giymeyi seven bir kadın olduğum için bir çift yüksek stiletto ile etrafta zıplama pratiğim biraz sınırlıydı. Sanırım gecenin başında fena değildim ama üçüncü içkimi içtiğim sıralarda... yoksa dördüncü müydü?.. biraz sallanmaya başlamıştım.

"Daha iyi misin?" Zeke ikinci ayakkabıyı yere vururken sordu ve her iki ayağımın kemerlerini ovmaya başladı.

Güçlü parmaklarıyla dudaklarımdan küçük bir zevk iniltisi kaçtı. Sonunda bedenimi yorganın arasına sokup çarşafı ve yorganı üzerime çekmeden önce birkaç dakika boyunca ağrıyan kaslarımı deşti.

"Zeke? Seni sevdiğimi söylediğimi duydun mu?"

"Evet," diye onayladı yatağa otururken. "Ben de seni sevdiğimi söylemiştim Jelibon. Bunu kaçırdın mı?"

Bana sırtıarak bakarken yüzümü buruşturdum, sadece benimle dalga geçtiğini açıkça belli ediyordu.

Tamam, belki de tekrar denemeliydim, böylece ne dediğimi *gerçekten* anlayacaktı.

demek istedim. "Seninle *seks yapmak* istiyorum," diye itiraf ettim, kelimelerim biraz bulanık çıkmıştı ama *bu sefer* ne demek istediğimi anlamalıydı, değil mi? Daha ne kadar açık konuşabilirdim ki?

Sırıtişı daha da genişledi. "Sarhoşken herkes seks yapmak ister, Lia ve dürüst olmak gerekirse, bazen kafamız iyiyken bunun nasıl ve kiminle olacağı konusunda o kadar da seçici olmayız."

Ona kaşlarımı çattım. Burada ona içimi döküyordum ve o beni ciddiye almıyordu. Hem de hiç. Yüzündeki alaycı gülümsemeye bakılırsa, söylediğim tek kelimeye bile inanmıyordu.

İçimi çektim ve ona hoşnutsuz bir bakış fırlattım.

Tamam, belki de sarhoş bir kadının sözlerinden şüphe etmek için iyi bir nedeni vardı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Zeke'in mavi gözlü seksi bakışlarını kendi inatçı ve kararlı bakışlarımla karşıladım. "Sırf sarhoş olduğum için seninle seks yapmak istemiyorum," diye onu bilgilendirdim. "En iyi arkadaşım olabilirsin ama senin de ne kadar muhteşem olduğunu fark etmemek için kör olmak gerekir. Sarhoş olduğum için *herhangi biriyle* seks yapmak istemiyorum. Sadece *seninle* seks yapmak istiyorum."

Eğilip alnımdan öperken o seksi dudaklarında hâlâ küçük bir gülümseme vardı. "Şu anda seninle birlikte olanın ben olduğuma çok memnunum Jelibon," diye mırıldandı tenime karşı. "Başka biri olsa şu anda seni çıplak ve sırt üstü yatırmış olurdu."

O uzaklaşmadan bir elimle düğmeli gömleğinin önünü kavradım ve diğer elimle öfkeyle işaret parmağımı göğsüne soktum. "Lütfen bana bu saçma lakabı takmayı ve ne istediğimi bilmeyen bir çocukmuşum gibi davranmayı keser misin?" diye öfkeyle homurdandım.

Zeke bana on dört yaşımdan beri Jelibon diyordu ve Jelibonların neredeyse her çeşidine olan sevgimi keşfetmişti. Tamam, belki *hâlâ* o aptal gurme jelibonlara ve neredeyse her duygu ya da durumla ilişkilendirdiğim bir tada karşı bir şeyler hissediyordum ama bu aptal lakabı aşmıştım.

Yüz ifadesinin değişmesini izledim, yüzü benimkine o kadar yakındı ki erkeksi bir iç çekiş yaparken sıcak nefesini hissedebiliyordum. "Hiç fark etmemiştim

Lakabım seni incitti, Lia," dedi boğuk bir sesle. "Hiçbir zaman bir sevgi sözcüğünden fazlası olarak düşünülmedi."

Şefkatli, düşünceli bakışları üzerimde gezinirken kalbim göğsümün içinde takla attı. *Bu bakışla aramda bir aşk/nefret ilişkisi vardı.*

Zeke'in her zaman duygularımı okumaya çalışacak kadar beni önemsemesini seviyordum.

Ve... Bundan nefret ettim çünkü o değerlendirici bakışta endişeli bir dostluktan başka bir şey görmemiştim.

Sinirlenmiş ve onu terslediğim için pişmanlık duyarak gömleğini bıraktım ve uzaklaşmasına izin verdim. "Sen beni hiç incitmedin Zeke ve bazen bana Jelibon demen hoşuma gidiyor çünkü bunun sevgi dolu bir şey olduğunu biliyorum," diye itiraf ettim. "Sanırım sana içimden gelen bir şeyi söylemeye çalıştığım için sinirleniyorum ve sen bana neden bahsettiğimi bilmiyormuşum gibi davranıyorsun."

Elini uzatıp bir tutam sarı saç gözlerimin önünden çekerken ürperdim; sevgi dolu bir jest yaparken parmakları hafifçe yanağımı okşadı. "Aklını kaçırmışsın, Lia. Söyleyeceğin her şeye saygı duyduğumu biliyorsun, ama aynı zamanda bu gece bir üniversite öğrencisinin kaldırabileceği kadar içki koymayı izleyen adam da bendim. Yani evet, belki de şu anda seni ciddiye almıyorum çünkü ben de en az senin kadar kafayı bulmuş durumdaydım ve öyleyken söylediğim hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Yarın bunlardan herhangi birini hatırlarsan bile şaşıracağım."

Somurtkan bir ergen gibi gözlerimi devirdim ve yastığıma geri yaslandım. Zeke'e öyle bir bakış attım ki, eğer gözlerimden çıkan hançerler gerçek silahlar olsaydı muhtemelen onu öldürebilirdim.

Ne yazık ki Zeke öfkeli bakışlarım karşısında irkilmedi bile. "Sarhoşken ne kadar sevimli olduğundan bahsetmiş miydin?" diye sordu, derin baritonu o kadar kandırıcıydı ki beni kızdırmaya çalıştığını anladım.

Cevap vermedim.

"Hadi ama Lia," diye ikna etti. "Bana kızdığın zaman beni öldürdüğünü biliyorsun. Bir erkeği rahat bırak. Ayakların topuklu ayakkabılarına dolandığında seni ben taşıdım, değil mi? Yürüyemediğin zamanlarda seni taşımayı umursadığımdan değil, ama en azından bana birkaç brownie puanı atabilirsin."

Bakışlarımı yüzünden çektim çünkü başıma gelecekleri *biliyordum*. İkimiz nadiren büyük anlaşmazlıklar yaşadık, ama yaşadığımız nadir durumlarda, Zeke beni tekrar güldürmenin bir yolunu bulana kadar acımasızca peşimi bırakmazdı.

Bu görevi başarması da hiçbir zaman çok uzun sürmemişti. Beni sakinleştirmek için her zaman kullandığı aptal, yavru köpek bakışına bir kez bakmak genellikle işe yarardı.

Tek bir kelime bile söylemeden çok şey anlatabilen o seksi gözlerine lanet olsun. O hafif yalvaran bebek mavileri bakışlarımı yakalayıp kilitlendiğinde, her zaman büyük miktarda dinamitle vurulmuş bir bina gibi çökerdim.

Değil. Bu. Zaman.

Gözlerim inatla yatak odamın duvarına dikili kaldı. Şu anda gülmek istemiyordum.

Ayağa kalktı. "Tamam, belki biraz daha zamana ihtiyacın vardır?" diye tereddütle sordu yatak odasının kapısına doğru yürümeye başlamadan önce.

"Nereye gidiyorsun?" Yastığıma yaslanmadan önce geri çekilen figürüne sinirli bir şekilde bağırdım.

"Geri döneceğim," diye seslendi.

Onun mutfak karıştırmasını dinlerken yatağın gerçekten dönmeye başlayıp başlamadığına ya da bunun sadece benim hayal gücüm olup olmadığına karar vermeye çalıştım.

Yaptığı her hareketi duymak zor değildi.

Yeni dairem küçüktü ama çok sevmiştim. Büyükannemin evinden birkaç hafta önce taşınmışım çünkü çalıştığım kafede müdürlüğe terfi etmişim.

Bir gün umutsuzca kendi yerimi açmak istiyordum ama bu arada kahve işiyle ilgili öğrenebileceğim her şeyi öğreniyordum. Kendi dükkânımı açma zamanı geldiğinde hazır olacaktım ve müşterilere onları daha fazlası için geri getirmeye devam edecek bir kahve cenneti sunmayı planlıyordum.

Zeke odaya geri döndüğünde içimi çektim. *Ona* benzeyen bir erkek en iyi arkadaşına sahip olmak kolay değildi. Özellikle de onun arkadaşından çok daha fazlası olmak istediğimde. *Nasıl istemeyebilirdim ki?* O kadar seksiydi ki ona bakmak bile işkence gibiydi. Kalın, kumlu saçları dağınık olmaktan ziyade seksi olacak kadar inatçıydı ve Zeke'in saçlarının açık kahverengi mi yoksa sarı mı olduğuna karar vermek hâlâ zordu. Aslına bakılırsa her ikisiydi ve bu farklı tonlar ve vurgular o kadar doğal bir şekilde bir araya gelmişti ki, her ikisi olarak da sınıflandırılabilirdi. Çivit mavisinden turkuaza sürekli değişiyormuş gibi görünen bir çift duygulu mavi göz ekleyin. Bunlara güçlü bir çene hattı ve harika bir kemik yapısı da eklenince ortaya Zeke Conner çıkıyordu.

Gerçekten de, onunki gibi bir yüzle, salyalarını akıtmaya değer bir vücutla kutsanmış olması adil miydi? Uzun boylu, geniş ve inanılmaz derecede formdaydı. Vücut geliştirmeci kaslarına sahip değildi. Demir pompalamaya meraklı olmadığını biliyordum ama Zeke'in kaslı olmasının nedeni, yaparken zevk almadığı ve başarılı olmadığı çok az fiziksel aktivite olmasıydı.

Dürüst olmak gerekirse, adamın genetik piyangoyu kazanmış olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, Zeke'in en sevimli özelliklerinden biri her yönüyle iyi bir adam olmasıydı. Tanıştığım diğer yakışıklı erkeklerin aksine, Zeke fiziksel görünüşüne odaklanmıyordu ve birlikte bir yere gittiğimizde birçok kadının başını döndürdüğünün farkındaymış gibi davranmıyordu. Bir arkadaşına ya da bir yabancıya yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapan bir adamdı. Herkesin arkadaşım diyebileceği türden bir adamdı.

En iyi arkadaşım diyebileceğim için her zaman şanslı olduğum biri.

Zeke ile tartışamayacağım çok az şey vardı. Düştüğümde beni kaldırır, mutlu olduğumda benimle güler ve yanımda olacak birine ihtiyaç duyduğumda bana destek olurdu. Belki de hiç konuşamadığım tek şey

ona karşı hislerimin yıllar içinde nasıl değıştiği konusunda açık sözlü davrandım.

Düzelتيyorum, bunu onunla hiç paylaşamamıştım... ta ki bu geceye kadar. Görünüşe göre, Zeke bana inanmadığı için bu hiç olmamış da olabilirdi.

Yatağa oturup bana bir şişe su uzatırken, "Muhtemelen bana hâlâ kızgınsın, biliyorum ama bundan biraz iç ve bunları da al," diye ısrar etti. Yatağın başucundaki masaya birkaç şişe daha koydu.

Elimi dengesiz bir şekilde uzattım ve o da aspirini avucumun içine sokup parmaklarımı etrafına kapatabilmek için elimi tuttu.

Hapları aldım çünkü bunu yapmamı bekliyor gibiydi ve bana uzattığı su şişesinden sağlıklı birkaç yudum içtim.

Beklenti dolu bir bakışla şişeye doğru başını salladı. "Uyanık olduğun sürece su iç. Bol bol. Alkol ve toksinlerin sisteminizden atılmasına yardımcı olacaktır. Benimle konuşmak istesen de istemesen de sabah yiyecek bir şeylerle döneceğim," dedi hoyratça. "Muhtemelen akşamdan kalma olacaksın, bu yüzden sabah midenize bir şeyler koymanız gerekecek."

Ona bakarken gözlerimi kırptırdım ve aniden gözlerimde biriken yaşların akmasını engellemeye çalıştım. Belli ki beni sessizliğimden dolayı kızdırmaya çalışmaktan vazgeçmişti ve onun gerçekten incindiğini hissetmem için tamamen işleyen bir beyne sahip olmam gerekmiyordu.

Zeke ile aramızda her zaman birbirimizin duygularını anlayabildiğimizi hissettiren tuhaf bir bağ vardı. Garip bir psişik yolla değil. Bu bağ dünyevi olmaktan çok içgüdüsel, birbirini gerçekten önemseyen iki insan arasındaki eşsiz bir yakınlıktı.

Kalbim sıkıştı ve ona her ihtiyacım olduğunda yanımda olan tek kişiye karşı bir sürtük gibi davrandığım için kendimden nefret ettim. Duygularını incitmiş olmama rağmen *hâlâ* benimle ilgilenmeye çalışan arkadaşıma.

Belki de sevgili değildik.

Belki de Zeke beni asla benim onu istediğim gibi istemeyecekti.

Belki de bazen ona bakmak ve asla en iyi arkadaştan öte bir şey olamayacağımızı bilmek acı vericiydi.

Ama... Zeke'in hayatımda *hiç olmamasındansa* bu saçmalığın bir kısmına katlanmayı tercih ederim.

Zeke ayağa kalkmadan önce ellerini kot pantolonlu kalçalarına sürterken beceriksizce, "Çıksam iyi olacak," dedi.

"Yapma," dedim nefes nefese bir sesle, elimi koluna koyarken. "Artık kızgın değilim, Zeke. Sadece sinirliydim çünkü konuşuyordum ama beni duymadığını hissediyordum."

"Oh, seni duydum," dedi ses tonunda sabırlı bir mizahla. "Ama alkolün etkisiyle böyle konuştuğunu biliyorum, Lia."

"Öyle değil." Düşüncesizce kollarımı boynuna doladım. "Seni istiyorum, Zeke. Uzun zamandır biliyordum. Sadece söylemeye korkuyordum."

Omuzlarının gerildiğini hissettim. Birden yüz yüze geldik, o kadar yakındık ki tek yapmam gereken aramızdaki minimum mesafeyi kapatmaktı ve sonunda ağzını ağzıma alacaktım.

Zeke'i istemek vazgeçemediğim bir alışkanlık ve imrenmekten vazgeçemediğim bir hayal haline gelmişti.

Bana bakarken mavi gözleri fırtınalı ve çalkantılı bir hal aldı. "Bu oluyor, Lia. Seni barlara götürmek istedim, böylece doğum gününde sana göz kulak olabilirim. Bunu istemiyorum, sen de istemiyorsun. Sarhoş olmak her şeyi farklı gösterir. Sabah aynı şekilde hissetmeyeceksin. Güven bana. Şu anda kızgın olmanı, sarhoş olduğunu bildiğim halde senden faydalandığım için hayatının geri kalanında benden nefret etmene tercih ederim."

Öne doğru eğilip her zamanki dostça tavrıyla alnımdan öperken gözlerimi kapattım.

Hayal kırıklığı tüm varlığımı kapladı. Yanılıyordu. Sabah farklı hissetmeyecektim. Zeke söz konusu olduğunda duygularımı saklamayı yeniden öğrenecektim ama o duygular *hep* orada olacaktı. Tek umudum

Ayık olduğumda onları o kadar derine gömecektim ki bir daha gün ışığına çıkamayacaklardı.

Kollarımı nazıkçe kendisinden uzaklaştırdı ve homurdanarak ayağa kalktı, "Telefonun komodinin üzerinde. Bana ihtiyacın olursa ara."

Ona zaten ihtiyacım vardı ama o beni sert ve sağlam bir şekilde itmişti. "Tamam," diye mırıldandım, kendimi tamamen kederli hissediyordum.

Rahat bırak, Lia. Aynı şekilde hissetmemesi onun suçu değil. Eğer tek istediği arkadaşlıksa, sadece arkadaşı ol. Bu onu tamamen kaybetmekten iyidir.

Zeke yatak odasından çıkarken başka bir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra daire kapısının açılıp kapandığını duydum.

Anahtarı olduğu için kilitlediğinden hiç şüphem yoktu ve Zeke hiçbir şey değildi.

Her zaman güvende olduğumdan emin olma arzusunda titiz olmasa da.

Tekrar yastığıma uzandım ve ani hareketime anında pişman oldum çünkü başımı döndürmüştü.

Duygularım coşmuştu ve şimdi Zeke gittiğine göre hiçbirini bastırmaya çalışmadım bile. Dünyada herkesten çok istediğim adam tarafından reddedilmenin ne kadar acı verici olduğunu fark ettiğimde gözlerimden yaşlar süzüldü.

Beni geri istemiyor.

Boğuk bir hıçkırık çıkardım, sonra bir tane daha, tüm acımı ve eziyet dolu kederimi serbest bıraktım ve kelimenin tam anlamıyla uyuyana kadar ağladım.

Ertesi sabah, Zeke söz verdiği gibi kahvaltıyla geri geldi ve ben kesinlikle akşamdan kalmaydım.

Zeke'e karşı hissettiklerim değişmemişti ama bunları *ona* itiraf ettiğim için utanmıştım ve daha da utanmıştım çünkü beni bir arkadaştan başka bir şey olarak görmediğini kesin bir dille söylemişti.

Tanrı aşkına, kendimi pervasızca onun üzerine atmıştım ve zavallı adamı büyük bir dehşet içinde geri çekilmeye zorlamıştım.

Zeke'in bir gece önce olanları hatırlamadığımı *düşündüğünü* biliyordum ve utancımı hafiflettiği için bu yanlış varsayımı düzeltmeyecektim.

Zeke ve ben arkadaşlık. İyi arkadaşlık. En iyi dostlar. Ve bir gece önce aştığım çizgi, ertesi sabah içki artık tüm çekingenliğimi ortadan kaldırdığında beni dehşete düşürdü.

Bir gece önce açığa vurduğum ergenlik duygularını o kadar güçlü bir şekilde içime attım ki bu konuyu bir daha *asla* açmayacağımı biliyordum. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, Zeke ve benim en iyi arkadaştan başka bir şey olamayacağımızı kabul etmek zorundaydım. Asla.

Zeke'in arkadaşlığına sahiptim ve o daha yakın bir ilişki istemediği için *arkadaşlığımız* her zaman yeterli olacaktı.

Sarhoşken yaptığım itiraftan sonra kendimi biraz garip hissetmediğimi söyleyemem ama bir hafta sonra Zeke'in üniversite tatili bitmiş ve Harvard'a geri dönmüştü.

Kendimi işe verdim, kendi hedeflerime aşırı odaklandım.

Neyse ki, yirmi birinci yaş günümde yaptığım bu hata kısa süre sonra sadece düşünmeme izin vermediğim berbat bir anı olarak kaldı ve Zeke ile arkadaşlığım sağlam kaldı.

Arkadaşlık bölgesinde kalmak yıllarca yeterli oldu. Kendimi, Zeke'e karşı hissettiğim cinsel duyguların sadece çok acı verici bir aşkın ürünü olduğuna ve yaşımla ilerleyip olgunlaştıkça bu duygulardan uzaklaştığıma ikna etmeyi başarmıştım.

Yıllar sonra kendime daha fazla yalan söyleyemeyeceğim bir zamana kadar bu mükemmel mantıklı açıklamayla kendimi kandırdım...

Numunenin Sonu. *Milyarder Bekar* ~ Zeke şu adresten temin edilebilir: Amazon ABD:

<https://www.amazon.com/dp/B08SHXZ1XR> Amazon

İngiltere: <https://www.amazon.co.uk/dp/B08SHXZ1XR>

Lütfen beni ziyaret edin:

<http://www.authorjsscott.com>

<http://www.facebook.com/authorjsscott>

<https://www.instagram.com/authorj.s.scott>

Bana

jsscott_author@hotmail.com

adresinden yazabilirsiniz.

[YazarJSScott](#)

olarak da tweet

atabilirsiniz

[Bültenime](#) abone olun ve daha önce hiç yayınlanmamış
üç kısa öykü kazanın.

J. S. Scott'ın kitapları:

Milyarderin Saplantısı Serisi:

[Milyarderin Saplantısı ~ Simon](#)

[Milyarderin Kalbi](#)

[Milyarderin Kurtuluşu](#)

[Milyarderin Oyunu](#)

[Billionaire Undone ~ Travis](#)

[Billionaire Unmasked ~ Jason](#)

[Billionaire Untamed ~ Tate](#)

[Billionaire Unbound ~ Chloe](#)

[Billionaire Undaunted ~ Zane](#)

[Billionaire Unknown ~ Blake](#)

[Billionaire Unveiled ~ Marcus](#)

[Billionaire Unloved ~ Jett](#)

[Milyarder Bekar ~ Zeke](#)
[Billionaire Unchallenged ~ Carter](#)
[Billionaire Unattainable ~ Mason](#)
[Billionaire Undercover ~ Hudson](#)
[Billionaire Unexpected ~ Jax](#)
[Fark Edilmeyen Milyarder ~ Cooper](#)

İngiliz Milyarderler Serisi

[Bana benim olduğunu](#)
[söyle Bana senin](#)
[olduğumu söyle](#)
Bana Bunun Sonsuz Olduğunu Söyle

Sinclair'ler:

[Milyarderin Noel'i Sıradan](#)
[Bir Milyarder Değil](#)
[Yasak Milyarder](#)
[Milyarderin Dokunuşu](#)
[Milyarderin Sesi](#)
[Milyarder Her Şeyi Alır](#)
[Milyarderin Sırrı Sadece](#)
[Bir Milyoner](#)

Kazara Milyarderler:

[Kuşatılmış](#)
[Ş](#)
[Dolanmış](#)
[Aşık](#)
[Olmuş](#)
[Büyülenm](#)
[iş](#)
[Sevilmiş](#)

Walker Kardeşler Serisi:

Oyuncuyu
Serbest Bırak

Hasarlı

Sentinel Demons Serisi:

Sentinel Demons: Komple Koleksiyon Tehlikeli

Bir Pazarlık

Tehlikeli Bir Açlık

Tehlikeli Bir Öfke

Tehlikeli Bir İblis Kral

Vampir Koalisyonu Serisi:

Vampir Koalisyonu: Komple Koleksiyon Bir

Vampirin Zorlu Çiftleşmesi (Başlangıç) Ethan'ın

Eşi

Rory'nin Eşi

Nathan'ın Eşi

Liam'ın Eşi

Daric'in Eşi

Changeling Karşılaşmaları Serisi:

Changeling Karşılaşmaları: Eksiksiz Koleksiyon

Kurt Adamın Eşi

Bir Kurt Adam Evlat Edinmenin

Tehlikeleri Noel İçin Tek İstedğim Bir

Kurt Adam

Cezasının Zevkleri Serisi:

Onun Cezasının Zevkleri: Komple Koleksiyon Yan Kapıdaki

Milyarder

Milyoner ve Kütüphaneci Polisle

Birlikte At Sürüyor

Danışmanın Gizli Arzuları

Patronla Baş Belada Kovboyla

Sert Sürüş

[Öğretmen İçin Zor Bir](#)
[Gün Kovboy İçin Hükmen](#)
[Mağlubiyet](#)
[Tam da Doktorun Emrettiği Şey Bir](#)
[Vampirin Hıznır Romantizmi](#)

***Eğri Koleksiyonu: Büyük Kızlar ve Kötü Erkekler
Serisi:***

[Curve Koleksiyonu: Komple Koleksiyon Eğri](#)
[Top](#)
[Canavar Kıvrımları](#)
[Seviyor Curves by](#)
[Design](#)

Lane Parker olarak yazıyor

[Sevgili Stalker: Bölüm 1](#)
[Sevgili Stalker: Eksiksiz Bir Koleksiyon](#)
[Bir Noel Rüyası](#)
[Bir Sevgililer Günü Rüyası](#)
[Kayıp: Bir Dağ Adamı Kurtarma Romantizmi](#)

Cali MacKay ile Bir Dark Horse Romanı

[Bound](#)
[Hacked](#)

Bir Trilyoner Tarafından Ele Geçirilenler Serisi:

[Trilyoner için Bakire by Ruth Cardello](#)
[Prens için Bakire by J.S. Scott](#)
[Fethedilecek Bakire by Melody Anne](#)
[Prens Bryan: Bir Trilyoner Tarafından Ele Geçirildi](#)

Diğer Başlıklar

[Well Played w/Ruth Cardello](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.